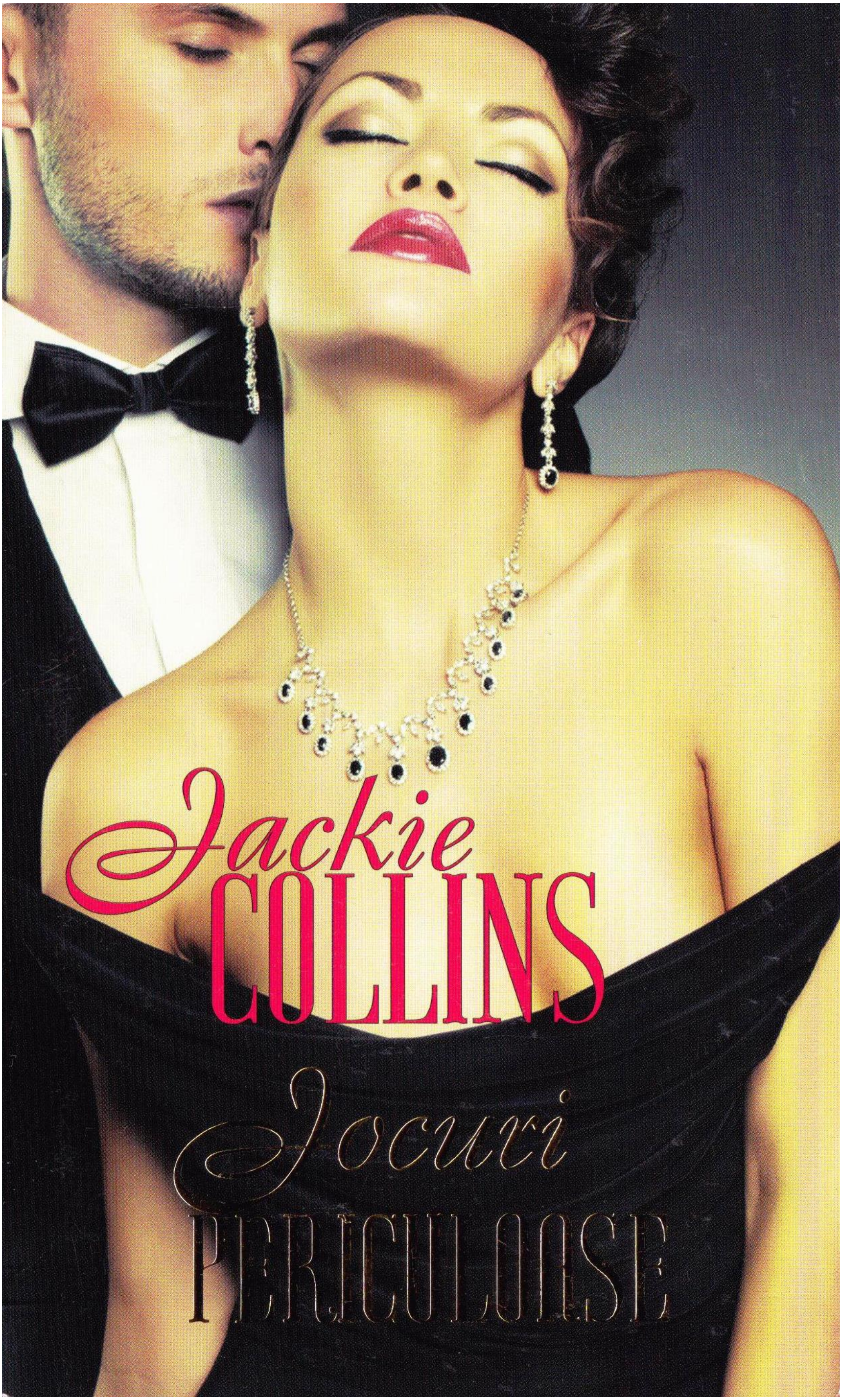

Jackie
COLLINS
Jocuri
PERICULOASE

JACKIE COLLINS

Jocuri periculoase

Traducere din limba engleză
Ana-Maria Chisega

Lira

The Love Killers
Jackie Collins

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro
www.lirabooks.ro

Jocuri periculoase
Jackie Collins

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COLLINS, JACKIE
Jocuri periculoase / Jackie Collins;
trad.: Ana-Maria Chisega. — Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-416-9
I.Chisega, Ana-Maria (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

capitolul 1

— Nu-mi pasă dacă nu poţi face altceva. Nu-mi pasă dacă-ţi pierzi venitul, casa, bunurile. La dracu' cu ele, iubito. Adună-ţi respectul de sine şi fă-ţi ieşirea. O prostituată nu înseamnă altceva decât unealta unui bărbat. Nu-i băgaţi în seamă pe peşti, pe şefi. *Noi* vă vom ajuta. O să vă dăm tot ajutorul de care aveţi nevoie. O să ne ocupăm de voi atât de bine, încât vechea viaţă vi se va părea un coşmar.

Margaret Lawrence Brown vorbea de cincisprezece minute, şi se opri să ia o înghiţitură de apă dintr-un pahar pe care i-l întinse cineva pe podiumul improvizat. Mulţimea adunată s-o asculte era flatant de mare. Oamenii ocupau o zonă destul de întinsă din Central Park, majoritatea femei şi câţiva bărbaţi împrăştiaţi printre ele. Era o zi caldă de august, în anul 1974, iar susţinătorii ei îşi făcuseră apariţia în număr mare.

Tonul lui Margaret era puternic şi răspicat. Vocea nu-i era şovăielnică. Mesajul se auzea tare şi clar.

Era o femeie înaltă, abia trecută de treizeci de ani. Faţa radioasă, cu trăsături puternice, nu-i era acoperită de fard. Avea părul lung şi negru, şi purta blugi, cizme şi şiraguri de mărgele hippy.

Margaret Lawrence Brown era o figură legendară în America. O susţinătoare ferventă a drepturilor femeilor, care repurtase multe victorii. Scrisese trei cărţi, apărea periodic la televizor, şi câştigase o grămadă de bani pe care-i folosise toţi pentru organizaţia ei – LPF – LIBERTATE PENTRU FEMEI.

Toată lumea râsese de ea când începuse să susţină cauza prostituatelor. Dar nimeni nu mai râdea acum, nu după trei luni, nu după ce se părea că mii de femei renunţaseră la profesia aleasă şi o urmaseră.

— Trebuie să vă mobilizaţi ACUM! strigă Margaret, împingându-şi hotărâtă bărbia înainte.

— DA! urlară femeile drept răspuns.

— Veţi trăi din nou! Veţi reveni la viaţă!

— DA! DA! Reacţia mulţimii avea intensitatea unui cântec religios.

— Veţi fi LIBERE! le promise ea.

— DA!

Margaret se prăbuşi la pământ în timp ce mulţimea continua să se agite şi să strige în sprijinul ei. Sângele ţâşni dintr-o gaură mică şi curată din mijlocul frunţii ei.

Mai trecură minute întregi până ca mulţimea să-şi dea seama ce se întâmplase, iar panica şi isteria să se instaureze.

Margaret Lawrence Brown fusese împuşcată.

La casa din Miami nu se putea ajunge decât după ce treceai de gardurile electrice şi de privirile scrutătoare a doi paznici în uniformă, cu pistoalele înfipte lejer în cureaua de la brâu.

Alio Marcusi trecu uşor de pază. Era un bărbat gras şi în vârstă, cu ochii umflaţi de la băutură şi cu mersul unei pisici gravide.

Pe când se apropia de casă, începu să fredoneze uşor, simţindu-se inconfortabil în costumul gri în carouri care-i era prea strâmt, şi transpirând din cauza căldurii în ziua aceea în care pe cer nu se vedea nici umbră de nori.

Îi răspunse o menajeră când sună la uşă. O italiancă ursuză cu membre lungi care vorbea puţină engleză, dar care dădu din cap către Alio şi-i spuse că Padrone Bassalino era afară, la piscină.

Îi dădu o palmă peste fund în timp ce îşi croia drum prin casă spre patioul ce se deschidea către o piscină în formă de rinichi.

Mary Ann August îl salută. Mary Ann era o tânără extraordinar de frumoasă, cu păr blond tapat după moda retro, cu forme apetisante, expuse din plin într-un bikini minuscul, alb cu buline roşii.

— Salutare, Alio, spuse ea chicotind şi ridicându-se de pe şezlong. Tocmai voiam să-mi prepar o băuturică. Vrei şi tu?

Pozând provocator în faţa lui, se juca ostentativ cu lanţul de aur ce-i atârna între sânii generoşi. Alio contemplă frumoasa imagine, lingându-şi buzele în anticiparea momentului – nu

foarte îndepărtat, desigur – când Enzio se va sătura de Mary Ann şi o va pasa mai departe, la fel ca pe toate celelalte dinaintea ei.

— Da, aş vrea un Bacardi cu multă gheaţă. Şi nişte chipsuri, un mix de nuci şi câteva măsline negre. Se frecă plin de regret pe burta umflată. Nu am avut timp pentru masa de prânz. A fost o zi aşa de aglomerată. Dar, unde-i Enzio?

Mary Ann făcu un gest către grădinile nesfârşite.

— Este pe undeva pe acolo, cred că-şi îngrijeşte trandafirii, spuse ea cu voce mieroasă.

— A, da, rozele lui.

Alio se uită instinctiv înapoi spre casă şi, mai mult ca sigur, Rose Bassalino însăşi era acolo, iţindu-şi bărbia îngustă printre perdele. Rose, soţia lui Enzio. Nu-şi mai părăsise camera de ani întregi şi singurii oameni cu care vorbea erau cei trei fii ai ei. Rose era permanent de pază la fereastră, aşteptând şi observând. Îl băga în sperieţi pe Alio. Nu ştia cum de o suporta Enzio.

Mary Ann se legănă înaintând spre bar şi începu să prepare băuturile. Avea nouăsprezece ani şi deja trăia cu Enzio de aproape şase luni, un record important, pentru că Enzio nu le ţinea niciodată prea mult prin preajmă.

Aşezându-se pe un scaun, Alio închise ochii încet. Ce zi ocupată…

— Hei, *ciao,* Alio, prietene, băiatule. Cum te simţi?

Alio tresări brusc, cu o figură vinovată. Enzio se aplecase deasupra lui. La şaizeci şi nouă de ani, avea trupul tare şi bronzat al unui bărbat cu jumătate din vârsta lui, toţi dinţii în gură, o faţă colţuroasă cu trăsături ferme şi o claie de păr cu fir gros, gri precum oţelul.

— Să ştii că mă simt bine, Enzio, foarte bine, spuse Alio repede.

Îşi strânseră mâinile şi se bătură pe spate. Erau veri, iar Alio îi datora tot ce avea lui Enzio.

— Pot să-ţi prepar o băuturică, iubitule? întrebă Mary Ann, privindu-l cu adoraţie pe Enzio.

— Nu, o concedie el cu o privire. Du-te în casă. O să sun

dacă am nevoie de tine.

Mary Ann nu comentă şi se supuse pe dată. Poate că din acest motiv o păstrase lângă el mai mult decât pe celelalte. De îndată ce ea dispăru, Enzio se întoarse spre vărul lui.

— Deci? întrebă el, nerăbdător.

— S-a făcut, răspunse Alio cu voce joasă. Am fost de faţă. O treabă de maestru. Unul dintre băieţii lui Tony, care-a dispărut înainte să-şi dea seama cineva ce s-a întâmplat. M-am grăbit direct aici.

Enzio dădu din cap, gânditor.

— Nu există satisfacţie mai mare decât o lovitură perfectă. Dă-i băiatului ăstuia al lui Tony încă o mie şi fii cu ochii pe el. Un om ca ăsta poate să promoveze. O execuţie publică nu e deloc un lucru uşor.

— Nu, nu e, admise Alio, sugând o măslină neagră.

— Cred că are treizeci, şuieră femeia, răutăcioasă.

— Sau chiar mai mult, fu de acord prietena ei.

Ridate şi fardate exagerat, cele două femei între două vârste se uitau la Lara Crichton cum ieşea din piscina de la Clubul Marbella. Lara era o frumuseţe perfectă de douăzeci şi şase de ani. Era subţire, bronzată, cu sâni rotunzi, senzuali, cu o coamă de păr cu şuviţe decolorate de soare pe care numai cei foarte bogaţi păreau să fie în stare să le păstreze, şi cu ochi verzi, mari şi limpezi.

Lara se lăsă să cadă pe rogojină, lângă prinţul Alfredo Masserini şi suspină tare.

— M-am plictisit de locul ăsta, spuse ea neliniştită. Nu putem merge în altă parte?

Prinţul Alfredo se ridică.

— De ce te plictiseşti? îi ceru el explicaţii. Te plictisesc eu? De ce te plictiseşti când eşti cu mine?

Lara oftă din nou. Da, adevărul era că prinţul putea să fie într-adevăr extrem de plictisitor. Dar pe cine mai avea disponibil? Îşi stabilise regula să nu părăsească pe nimeni până când nu avea la dispoziţie un înlocuitor potrivit. Deja fusese cu majoritatea prinţilor şi conţilor liberi, cu câteva stele

de cinema, un lord sau doi. Era chiar obositor că-şi stabilise nişte standarde atât de înalte.

— Nu te înţeleg, se plânse prinţul Alfredo. Nicio femeie nu mi-a mai spus că se plictiseşte cu mine. Nu sunt un bărbat plictisitor. Sunt alert, viu. Sunt, cum se spune, creierul şi sufletul petrecerii.

Lara observă cu un oftat şi mai pronunţat că, în timp ce vorbea, avea o erecţie în frumoşii lui pantaloni scurţi, marca Cerrutti.

— O, Doamne, taci din gură odată, murmură ea pentru sine.

Sexul devenise cea mai mare plictiseală. Atât de previzibil, prăfuit şi mecanic. Prinţul Alfredo n-o auzi.

— Vino, iubito. Conştient şi mândru de erecţia lui, o trase în picioare. Mai întâi ne odihnim, îi făcu cu ochiul, viclean. Şi apoi mergem cu Ferrariul în munţi. Ce zici, dragostea mea?

— Cum zici tu.

Fără chef, îl lăsă s-o conducă înăuntru. Toţi ochii îi urmăriră când se depărtară. Erau cu siguranţă un cuplu frumos şi interesant. Aveau apartamente separate, dar printr-un aranjament tacit, toate activităţile sexuale aveau loc în cel al Larei. Ea-l opri înainte să intre pe uşă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el indignat. Am o erecţie beton, una de zile mari.

— Păstreaz-o pentru mai târziu, spuse ea ferm, închizând uşa în faţa protestelor lui. Te sun când mă trezesc.

Lara se simţea neliniştită şi prinsă în cursă. Avusese acelaşi sentiment şi pe când era căsătorită cu Jamie P. Crichton. Divorţul rezolvase problema atunci, dar ce avea să facă acum?

Telefonul sună şi ea răspunse, gata să-i spună lui Alfredo nu – un nu foarte hotărât. Dar nu era prinţul. Centralista o informă că era un apel urgent de la New York.

— Da?

Legănă receptorul, întrebându-se cine ştia că se afla în Spania.

— Lara? Lara, tu eşti? O, Doamne! Se aude atât de prost.

Era vocea unei femei, cu un ton la limita isteriei.

— Cine e? întrebă Lara brusc.

— Doamne! Mă auzi? La naiba, sunt Cass. Urmă o pauză scurtă. Lara, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Margaret a fost împuşcată. Au împuşcat-o pe Margaret.

capitolul 2

Margaret Lawrence Brown ajunse de urgenţă la cel mai apropiat spital. Viaţa-i atârna de un fir de păr.

Susţinătorii ei loiali se adunară în grupuri strânse şi tăcute. Numai cei mai apropiaţi reuşiră să fie primiţi în spital, unde aşteptară plini de speranţă. Nu vărsa nimeni lacrimi, lui Margaret nu i-ar fi plăcut deloc.

Cass Long şi Rio Java stăteau împreună lângă uşa de la Urgenţe. Un doctor tocmai anunţase că îi făceau o transfuzie.

Cass era asistenta personală a lui Margaret şi confidenta acesteia. Se întâlniseră pe când erau la colegiu şi rămăseseră bune prietene de atunci. Cass era o femeie scundă, cam şleampătă, cu părul tuns scurt şi o fire veselă. Acum trăsăturile ei regulate erau încremenite, în stare de şoc.

Rio Java – cea mai renumită susţinătoare a lui Margaret, una dintre cele mai apropiate prietene şi un membru fondator de nădejde al LPF – era o persoană cu mult mai multă strălucire. Regina de necontestat a filmelor underground, era o personalitate publică bine cunoscută, o ciudată în materie de modă, mamă a patru copii de diferite culori şi destul de controversată. Cu o înălţime de peste 1,80 m, era îngrozitor de slabă, cu o faţă lungă, dramatică, cu sprâncene rase şi machiaj exotic. Pe jumătate indiancă Cherokee şi jumătate ţărancă din Louisiana, îşi trăia viaţa aşa acum dorea.

— Unde-i Dukey? întrebă ea, scotocind după o ţigară în poşeta supradimensionată.

— E pe drum, răspunse Cass. Şi am dat şi de Lara. Ia un avion încoace.

Se uitară în tăcere cum mai mulţi doctori apărură şi se grăbiră spre Secţia de Urgenţă.

— Pot măcar s-o *văd!* îl rugă Cass pe unul dintre doctorii care apăruseră.

— Sunteţi rudă? întrebă înţelegător, observându-i rochia plină de sânge.

Ținuse în poală capul însângerat al lui Margaret până la venirea ambulanței și apoi o însoțise la spital.

— Da, minți Cass.

Doctorul o trase deoparte.

— Nu arată prea bine, o avertiză el.

Ea-și mușcă buzele.

— Știu, murmură. Eu am adus-o aici.

Doctorului îi păru rău pentru ea.

— Ei bine, dacă ești rudă… spuse el. Este împotriva regulamentului, dar… bine, vino cu mine.

Rio îi făcu lui Cass semn cu capul să meargă, iar aceasta îl urmă pe doctor la Secția de Urgență.

O echipă de profesioniști făcea tot ce putea. Două catetere permiteau transfuzia primei jumătăți de litru de sânge. Un tub fusese fixat în nasul lui Margaret. Un doctor îi făcea masaj cardiac.

Cass simți că i se face rău.

— Nu sunt prea multe șanse, nu-i așa? întrebă, alungând lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

Încruntat, doctorul clătină din cap și o conduse în liniște afară. Nu era nevoie de cuvinte, amândoi știau.

— Cine-a făcut-o? întrebă Cass, frecându-și ochii.

Pusese încontinuu această întrebare chiar din momentul fatidic din parc, când Margaret se prăbușise. Margaret avea atâția dușmani, o mulțime de oameni o urau din cauza luptei pe care-o ducea. *Și* pentru că-și trăise viața așa cum voise și nu dăduse doi bani pe critică sau bârfă. Bărbatul cu care trăia în acel moment era Dukey K. Williams, un cântăreț negru de soul cu un trecut dubios. Cass simțea că se folosea de Margaret pentru publicitate, într-un moment în care cariera lui se ducea de râpă.

Rio trase adânc din țigară.

— Ascultă, nu e niciun secret că Margaret își făcuse dușmani. Venea la pachet cu toate cauzele de care se ocupa. O știa și ea.

— Am tot avertizat-o, îi răspunse Cass, cu voce plângăreață. Nu asculta niciodată. Margaret nu se gândea niciodată prea

mult la ceva, doar acţiona,

— A, da, replică Rio, dar asta o făcea atât de specială, nu-i aşa?

— Cred, spuse Cass gândindu-se la toate e-mailurile defăimătoare pe care le primise Margaret. „Iubita Cioroiului", „Curva Comunistă" şi altele asemenea. Erau şi ameninţări la adresa ei. „Lawrence Brown, te-am văzut la *Tonight Show.* Te urăsc, sper să mori. Te-aş omorî cu mâna mea."

Aceste scrisori erau o prezenţă zilnică, atât de obişnuite, că erau de obicei puse în dosarul cu Nebuni şi uitate.

Telefoanele de ameninţare erau cele care-o îngrijorau pe Cass. Voci înăbuşite o avertizau pe Margaret să nu se mai ocupe de anumite cauze. De curând, fusese cauza prostituatelor. Aşa de multe o urmaseră pe Margaret, încât peştii, matroanele şi oamenii din umbră care controlau toată această afacere începuseră să se neliniştească. Se confruntau cu o lipsă acută de prostituate, o situaţie imposibilă, şi de fiecare dată când Margaret ţinea una dintre întrunirile ei în aer liber, mai dispăreau câteva sute peste noapte, îndemnate de faptul că LPF le oferea mai mult decât cuvinte, le oferea o şansă s-o ia de la început.

Fuseseră prea multe ameninţări la adresa lui Margaret ca să renunţe la „Marea Revoluţie a Prostituatelor", aşa cum o numise *New Month. O* puseseră de curând pe copertă, cu un articol de şase pagini în revistă. Dar Margaret nu avea nicio intenţie să renunţe la ceva. Margaret Lawrence Brown nu cunoştea teama când era vorba de cauzele ei.

Dukey K. Williams se repezi la spital, direct de la o înregistrare. Reuşi cu greu să pătrundă înăuntru, deoarece locul mişuna de poliţie, presă şi echipe de televiziune.

Dukey, însoţit de managerul şi impresarul său, refuză să facă vreun comentariu în timp ce-şi croia drum prin mulţime. Un agent de pază îl opri şi nu-l lăsă să urce în lift.

— Dumnezeule! strigă el frustrat. Luaţi-l pe nenorocitul ăsta din faţa mea înainte să-l fac zob!

Agentul se uită la el, cu mâna tremurându-i nervos pe pistol.

— Linişteşte-te, Dukey, încercă managerul său să detensioneze situaţia. Nu face decât s-o protejeze pe Margaret. Cass trebuie să fie pe-acolo.

Trimiseră pe cineva după Cass, iar agentul le dădu voie lui Dukey şi însoţitorilor săi să intre.

— Dumnezeule! Cum s-a întâmplat? ceru Dukey să afle. Au prins jigodia care-a făcut asta? O să supravieţuiscă? Ce *dracu'* se întâmplă?

Cass clătină tristă din cap.

— Nu par să ştie, replică ea încet. Nu arată prea bine.

Rio îi aştepta la lift.

— Nu te mai gândi la asta, spuse ea cu o voce plată, lipsită de inflexiuni. Margaret tocmai a murit.

capitolul 3

Enzio Bassalino era un bărbat mare şi puternic, cu umeri uriaşi şi mijloc lat. O amuza întotdeauna pe Mary Ann August când îi venea cheful să gătească cina. De obicei dădea afară din bucătărie tot personalul, îşi lega la brâu un şorţ şi apoi se apuca să gătească spaghete, sosul lui special cu carne *à la Enzio* şi bucăţi crocante şi gustoase de pâine cu usturoi.

— Iubiţel, arăţi aşa de *amuzant* cu şorţ, ciripi Mary Ann. Avea voie în bucătărie numai dacă promitea să nu se amestece. Vrei să te ajute *Mămica?*

Mămica era porecla cu care o striga Enzio. Nici nu-i trecea prin cap că acesta fusese numele de alint al fiecărei fete dinaintea ei.

— Nu, clătină el din cap. Ce poţi să faci, Mămico, este să-mi mai aduci nişte *vino*. Repede! *Pronto!*

Mary Ann i-l aduse şi apoi se cocoţă pe marginea mesei din bucătărie, legănându-şi picioarele lungi înainte şi înapoi. Purta o rochie extrem de strâmtă, decoltată foarte mult în faţă. Enzio îi alegea hainele şi întotdeauna aveau acelaşi stil. Nu avea voie să poarte pantaloni, cămăşi şi nimic sport. Lui Enzio îi plăcea să arate sexy.

Pe Mary Ann n-o deranja. Viaţa ei se îmbunătăţise considerabil de când era împreună cu Enzio, iar ea-i satisfăcea orice dorinţă. Până la urmă, Bassalino era un om foarte important, iar ea era fericită şi onorată să fie cu el.

— Gustă asta.

Îi oferi mândru o lingură plină de sos fierbinte, cu carne.

Ascultătoare, ea deschise gura.

— O, la naiba, e fierbinte, se bosumflă ea, ai ars-o pe Mămica ta.

Enzio izbucni în râs. Sărbătorea. În seara aceea ar fi râs din orice.

— Uneori eşti foarte nesuferit, începu Mary Ann să vorbească precum un copil. De ce eşti aşa de rău cu fetiţa ta

dulce?

— Hm, fornăi el. Nici măcar nu ştii ce însemnă să fii rău. Îşi înmuie degetele în sosul clocotitor, le linse aprobator şi adăugă mai mult vin. Eşti o fată drăguţă, spuse condescendent. Rămâi aşa şi o să fii în regulă. OK, Mămico?

Chicoti fericită.

— OK, Tăticule.

În felul lui ciudat, chiar ţinea la Mary Ann. Era mai toantă decât multe târfe şi niciodată nu punea vreo întrebare. Era dotată exact cât îi plăcea lui şi destul de docilă. Nu-i dădea prea multă bătaie de cap.

Enzio ura rutina zilnică. Îţi intrau în casă şi, după un timp, credeau că le aparţineai. Muieri! Puneau întrebări, erau zgomotoase şi uneori aveau tupeul să spună că le doare capul când el voia să facă dragoste. Enzio era foarte mândru de faptul că şi la vârsta de şaizeci şi nouă de ani putea încă s-o mai ridice o dată sau de două ori pe săptămână. Se gândea deseori la vremurile când o făcea o dată, de două ori şi chiar de trei sau patru ori pe noapte. Ce taur fusese! Ce armăsar magnific!

Acum era treaba fiilor săi să ducă mai departe tradiţia Bassalino în materie de femei. Şi avea trei, trei tineri minunaţi de care era foarte mândru. Erau viaţa lui. Prin ei, numele de Bassalino avea să rămână o forţă de care să se ţină seama. Iar când avea să fie cu adevărat bătrân, aceştia aveau să-l protejeze aşa cum îi protejase şi el la rândul său.

Era foarte bine că nu semănau cu mama lor. Din punctul de vedere al lui Enzio, Rose era nebună, se închisese în camera ei, spionând şi vorbind numai cu fiii ei când o vizitau. Stătea acolo de şaptesprezece ani. Ah… şaptesprezece ani în care încercase să-i înfrângă tăria, să-l facă să se simtă vinovat.

Dar micul ei joc nu funcţionase. El refuzase să se simtă vinovat pentru ceva. O lăsase să fie doar *ea* cea care suferea. Era oricum numai vina ei. Ce făcuse el era treaba lui, iar ea nu avea niciun drept să se amestece.

În tinereţe, Enzio Bassalino primise porecla de Taurul. Aceasta provenea de la obiceiul său de a tăvăli orice femeie

drăguță îi ieşea în cale. Într-o zi, în timp ce se distra cu soția unui prieten cunoscut drept Vincent Porcul, se alesese cu singura lui rană de glonț. „Direct în fund“, spunea legenda. „Vincent Porcul i-a prins când o făceau şi l-a împuşcat drept în fund.“

Din fericire pentru Enzio, legenda nu era întru totul adevărată. Vincent Porcul îi împuşcase într-adevăr, dar glonțul se oprise în partea cărnoasă a posteriorului său şi nu cauzase prea multe pagube. Totuşi, Enzio nu fusese deloc fericit. După incident, Vincent Porcul avusese o serie de ghinioane care începuseră cu casa lui care arsese până-n temelii şi se terminaseră cu pescuirea lui din râu, cu o cărămidă de BCA legată de gât.

Lui Enzio nu-i plăcea să fie ridiculizat, iar legenda împuşcării lui stârnise destule glume neplăcute.

La puțin timp după asta, se întâlni şi se căsători cu Rose Vacco Morano, fiica unui prieten. Era subțire şi mândră, cu fragilitatea de madonă a unei virgine italiene. Se îndrăgosti din primul moment şi nu pierdu timpul s-o ia de soție. Nu îi luă mult să planifice o nuntă complicată. Rose purtă dantelă albă, iar Enzio – un costum de dimineață negru strălucitor, pantofi albi, mănuşi şi o garoafă roşie. I se părea că arăta destul de spilcuit.

În ziua nunții, Rose avea doar optsprezece ani, iar Enzio treizeci şi trei.

Apoi deveniră un cuplu popular, iar Rose renunță curând la educația ei rigidă şi se alătură stilului de viață flamboaiant al soțului ei. Nu avea nicio chemare să devină casnică, să stea acasă şi să se ocupe de gătit, copii şi activitățile de la biserică. Când îşi făcu datoria să dea naştere primului lor fiu, Frank, bebeluşul fu lăsat acasă cu dădaca, în timp ce Rose continuă să-şi petreacă timpul umblând încolo şi încoace cu Enzio. Rose Bassalino era o femeie care se născuse cu mult înaintea timpului ei.

Pe Enzio nu-l deranja, ba era chiar încântat. Soția lui devenea o femeie frumoasă şi deşteaptă, iar Enzio ştia că era foarte invidiat. În timp ce alți bărbați îşi lăsau soțiile acasă şi-şi

luau amantele la cursele de cai, în baruri şi cluburi, Enzio o aducea pe Rose. Ea deveni unul dintre băieţi, prietenul şi confidentul lor, iar toată lumea o iubea.

Enzio se minuna destul de des cum de reuşise să găsească aşa o nestemată. Rose îl satisfăcea pe toate planurile, şi chiar avu timp să-i ofere un al doilea fiu, Nick, la trei ani după naşterea lui Frank.

Ce femeie! Enzio nu avea secrete faţă de ea. Ştia totul despre activităţile lui şi, pe măsură ce succesul lui creştea odată cu trecerea timpului, autoritatea lui se extindea din ce în ce mai mult, îşi distrugea mai mulţi rivali, iar ea era acolo ca să-l ajute. De mai multe ori îi stătuse alături atunci când fusese nevoit să-i pedepsească în stilul propriu pe cei care-l înşelaseră. „Rose a mea are mai multe boaşe decât majoritatea bărbaţilor", se lăuda el, mândru. „E o femeie pe cinste." Şi nimeni nu-l contrazicea.

Rose avea mulţi admiratori, iar Enzio o ştia. Asta-l umplea de mândrie. Era soţia *lui* şi nimeni nu putea schimba asta.

Când i se născu al treilea fiu, Rose se hotărî în sfârşit că ar trebui să petreacă mai mult timp acasă. Frank avea doisprezece ani, Nick – nouă, şi amândoi aveau nevoie de atenţie. Enzio fu de acord. Nu avea niciun rost să-l însoţească în scurta călătorie la Chicago şi pe Coastă. Acum aveau o reşedinţă frumoasă în Long Island şi era normal ca Rose să petreacă mai mult timp cu copiii şi să se bucure de ei.

Îl convinse că poate ar trebui să-şi lărgească cercul de prieteni, pentru că, până la urmă, majoritatea celor cu care se vedeau erau implicaţi în afaceri ilegale, iar Rose se gândi că ar fi o idee bună să se înconjoare de altfel de oameni. Un actor şi soţia lui aveau o casă în apropiere şi, curând, Rose începu să-i invite în vizită. Urmă o familie de bancheri şi apoi Charles Cardwell, un snob sărac care-şi pierdea vremea pe la periferia înaltei societăţi. Treptat, Rose se înconjură de oameni noi până când, în cele din urmă, vechile cunoştinţe se treziră îndepărtate.

Până să-şi dea Enzio seama că nu-i plăcea ce se întâmpla, era deja prea târziu. Călătoriile lui de afaceri deveniră mai

lungi, îşi cumpără un mic apartament la New York, plus un şir de prietene cam târfuliţe. „Capete seci" le numea el. Încă o mai adora pe Rose, dar ea se schimbase, iar el nu înţelegea de ce.

Într-o noapte se întoarse mai devreme decât îl aştepta ea. Voia s-o surprindă, era săptămâna aniversării a douăzeci şi unu de ani de căsnicie, iar el se gândise să discute şi să încerce să rezolve lucrurile. Intenţionase să explice de ce nu era fericit. Poate chiar să facă o încercare să recupereze intimitatea pe care o împărţiseră înainte.

La treizeci şi nouă de ani, Rose încă era o femeie extraordinar de atrăgătoare. Părul îi cădea într-o cascadă de un negru-albăstrui, tenul măsliniu era lipsit de riduri, iar chipul ei era la fel de proaspăt ca atunci când se căsătoriseră.

Îl salută rece.

— Vreau să divorţăm, spuse ea. O să mă căsătoresc cu Charles Cardwell. Ştiu de apartamentul tău, de târfele tale şi vreau să mă eliberez de tine.

Enzio o ascultă uluit. Charles Cardwell avea treizeci şi şase de ani, părinţii lui aveau bani, dar mai avea destul până să moştenească vreun cent.

Enzio era calm.

— Te-ai culcat cu el? întrebă.

— Da, răspunse Rose sfidătoare.

Ea nu minţea niciodată. Femeia asta nu ştia ce însemna teama. Enzio dădu gânditor din cap şi se arătă de acord cu cererea ei. Mulţumită, ea se duse la culcare.

Pentru o vreme, stătu în fotoliul lui favorit şi se uită în gol. În cele din urmă, dădu câteva telefoane şi, mai târziu în noaptea aceea, Charles Cardwell îi fu adus acasă.

Era un tânăr palid, în mod evident zguduit şi înfricoşat de escorta lui: patru dintre locotenenţii cei mai de încredere ai lui Enzio. Îi zâmbi slab lui Enzio.

— Ascultă, începu el. Lasă-mă să-ţi explic…

Enzio ordonă să-i acopere gura cu bandă, iar mâinile şi picioare să-i fie legate.

Îl duseră în dormitorul lui Rose ca pe o bucată uriaşă de carne de vită.

Ea se trezi brusc şi privi uluită la faţa neajutorată a iubitului ei. Apoi ochii i se întoarseră către Enzio. Clătină din cap disperată, conştientă de modul în care soțul ei împărțea dreptatea.

O luă din pat şi o ţinu în aşa fel încât să nu se poată mişca, ci numai să privească. Apoi, îşi scoaseră cuțitele.

Îl tăiară pe Charles Cardwell în bucăţi, până-l omorâtă în faţa ei.

capitolul 4

Larei nu îi fu prea uşor să scape de prinţ. Fuseseră împreună tot timpul în ultimele şase luni, iar el era posesiv, suspicios, şi mai mult decât atât, extrem de gelos.

Când îi spuse că trebuie să plece imediat la New York, el ajunse la singura concluzie la care-l ducea mintea.

— Cine e? Ce-ţi oferă el şi eu nu? Îţi cer să-mi spui numele lui.

— Nu e vorba de un bărbat. E o problemă de familie.

— Dar n-ai familie. Lara, mi-ai spus asta întotdeauna, îi replică supărat.

Ea dădu din cap.

— Ştiu, dar am nişte rude îndepărtate în America. Făcu o pauză. Am o soră vitregă, Beth, iar ea are nevoie de mine.

— O soră vitregă! strigă prinţul Alfredo. Nu poţi să *faci rost* la repezeală de-o soră vitregă. Bătu din picior mânios. Ştiu că este un bărbat, Lara. Ştiu. Nu poţi să mă minţi.

Mintea ei era la lucruri mult mai importante.

— Te rog! exclamă ea nerăbdătoare. Crezi ce vrei. Trebuie să plec şi gata.

— Atunci o să vin cu tine.

— Nu vreau s-o faci.

— Trebuie să insist.

— *Nu,* Alfredo.

— *Ba da,* Lara.

Se mai certară până când el plecă în cele din urmă, iar ea reuşi să termine de făcut bagajele. Era o uşurare să scape de el, bărbatul acesta era imposibil. De ce-şi mai pierdea timpul?

Lara Crichton mergea întotdeauna cu clasa întâi de fiecare dată când călătorea. Tânără, superbă, fosta soţie a unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Londra, era cu adevărat una dintre cei pe care presa îi numea „oamenii frumoşi“. Prezentată deseori în revistele de modă ca un exemplu elocvent de splendoare printre bogătaşii ce călătoreau cu avionul de colo-

colo, ea era întruchiparea a tot ceea ce ura Margaret Lawrence Brown.

Dacă vreun reporter ar fi descoperit că erau de fapt surori vitrege, având acelaşi tată, dar mame diferite, ştirea ar fi fost o bombă.

Din motive personale, pentru că fiecare ajunsese faimoasă pe cont propriu, nu simţiseră nevoia să împărtăşească nimănui legătura dintre ele. Fuseseră crescute în ţări diferite, toată viaţa fiind departe una de cealaltă. Se întâlneau din când în când şi exista o căldură adevărată între ele, o dragoste care trecea dincolo de diferenţele vizibile. Se înţelegeau bine şi niciuna nu critica viaţa celeilalte.

Tatăl lor, Jim Lawrence Brown, nu se căsătorise niciodată cu mamele lor. Margaret avea cinci ani când mama ei murise, iar Jim îşi continuase viaţa, luând fetiţa cu el în California. Acolo întâlni o femeie căsătorită, despărţită de soţul ei. Jim şi Margaret se mutară cu ea şi, în cele din urmă, aceasta o născu pe Lara. Un an mai târziu, când ea şi soţul ei se hotărâră să se împace, îi dădu copilul lui Jim şi şase mii de dolari ca să-şi vadă de viaţă. Banii îl ispitiră. Nu avu nimic de comentat.

Cu banii aceia cumpără o maşină veche şi o rulotă care le servea drept un fel de casă. La şapte ani, Margaret avea deja grijă de Lara de un an.

Jim era un hoinar adevărat, pierdut în vise, cântând la chitară, alergând după femei frumoase sau dormind. Le duse în Arizona, unde locuiră la o fermă ce aparţinea unei văduve pe care o chema Mary Chaucer. Ea avu grijă de Lara şi insistă ca Margaret să se ducă la şcoală.

— Fata este foarte isteaţă, îi spuse lui Jim. Foarte matură pentru vârsta ei. Trebuie să aibă o educaţie.

După o vreme, Jim începu să fie neliniştit. Stătuse mult prea mult timp în acelaşi loc, doar că acum era legat de doi copii şi asta era o responsabilitate pentru care nu era pregătit. Lara crezuse întotdeauna că de aceea se hotărâse probabil să se însoare cu Mary Chaucer. Era mai în vârstă, o doamnă grăsuţă, zâmbitoare, care nu se plângea niciodată.

La exact o lună după căsătorie, Jim îşi luă zborul, lăsând

numai un bilet mâzgălit în care îi spunea lui Mary să aibă grijă de copiii lui.

Margaret avea nouă ani. Ea găsi biletul. Era biletul unui laş, plin de scuze, şi avea alături cinci sute de dolari.

La opt luni de la plecarea lui, Mary dădu naştere lui Beth, cea de-a treia fiică a lui Jim, un copil de existenţa căruia el nu avea să afle niciodată.

După asta, lucrurile se schimbară. Fără un bărbat prin preajmă, treburile de la fermă deveniră complicate şi dezorganizate. Mary era întotdeauna obosită şi bolnavă. Bebeluşul o seca de puteri. Situaţia financiară începu să se înrăutăţească, la fel cum se întâmplă şi cu dispoziţia, altădată zâmbitoare a lui Mary. Margaret fu trimisă la un internat, în timp ce Lara ajunse la rudele lui Mary din Anglia. Nu se mai văzură timp de zece ani, când Margaret mergea la colegiu cu bursă, iar Lara se descurca bine ca model la Londra.

Beth, care între timp împlinise zece ani, locuia cu Mary într-un apartament micuţ. Mergea la şcoală în timp ce Mary era la lucru.

Margaret voia să le ajute, dar era destul de greu să-şi plătească propriile studii – studii pe care era hotărâtă să le aibă.

La şaisprezece ani, Lara era foarte frumoasă, naturală, fără rafinamentul pe care avea să-l capete mai târziu. Trăia fericită în Anglia. De fapt, lui Margaret i se părea complet englezoaică – cu accentul şi tot tacâmul. Îşi petrecură împreună un weekend la New York ca să constate că apropierea din primii ani era încă acolo.

Timpul trecu şi fiecare o luă pe drumul ei foarte diferit. Din când în când, îşi scriau sau vorbeau la telefon. Dar nevoia de a comunica nu era prezentă pentru că exista o legătură mult mai adâncă, de dragoste şi siguranţă.

Mary Chaucer muri de cancer când Beth avea cincisprezece ani şi, deşi ambele surori o invitară să locuiască împreună cu ele, ea preferă o viaţă mult mai independentă şi se alătură unei comunităţi de hippy împreună cu prietenul ei, Max.

Margaret nu avu nicio obiecţie. Se lansase deja în proiectul

ei vizând egalitatea pentru femei. Prima ei carte, *Femei – sexul inegal,* era gata de publicare. Steaua ei era pe punctul de a străluci.

La Londra, Lara se întâlni şi se căsători cu Jamie P. Crichton – al cărui tată era întâmplător unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, iar Jamie – singurul lui moştenitor. Din nefericire, căsătoria lor nu dură mai mult de-un an, dar suficient ca Lara să-şi definească personalitatea. Paginile de bârfe intrau rareori în tipografie fără să conţină fotografia ei sau vreo anecdotă despre ce purta, făcea sau cu cine se mai întâlnea. Lara deveni protagonista unei vieţi aventuroase.

Asasinarea lui Margaret Lawrence Brown era cap de afiş, dar fotografii îşi făcură totuşi apariţia la aeroportul Kennedy s-o întâmpine pe Lara Crichton.

Aceasta poză repede în costumul ei Yves Saint Laurent, cu pălărie mare, cu frumoşii ei ochi verzi ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile mari, la modă, şi cu brăţări Gucci zăngănind lângă ceasul Cartier cu cadran negru.

— Pentru ce-ai venit aici, domnişoară Crichton? întrebă un ziarist curios.

— Afaceri, replică ea serioasă, afaceri personale.

O aştepta o limuzină şi, cu un oftat, se aşeză în spate şi încercă să se relaxeze.

Margaret murise.

Margaret fusese omorâtă.

O, Doamne! De ce?

Îşi aminti cu detalii chinuitoare ultima întâlnire cu sora ei. Vizitând New Yorkul două zile pentru o sesiune intensivă de cumpărături, aproape omisese s-o sune. Dar în cele din urmă o contactă şi, ca de obicei, Margaret o invită la ea. Înghesui întâlnirea între prânzul de la 21.00 şi programarea pentru şuviţe de la Vidal's.

Margaret o întâmpină îmbrăcată cu nişte jeanşi decoloraţi şi un tricou vechi. Ochelarii de vedere cu lentile albăstrui îi acopereau ochii, iar părul lung îi era necoafat. Desigur, nu avea machiaj pe faţa frumoasă.

Lara spuse dezaprobator:

— Dacă ţi-ai da silinţa, ai putea să arăţi extraordinar.

Margaret râse.

— Ai idee cât timp pierzi ca să te tencuieşti cu tot felul de porcării? o întrebă bine intenţionată.

— Las-o baltă. O să primesc postul de director la o mare companie producătoare de cosmetice, spuse Lara ferm. O să-ţi trimit o cutie cu parfumuri, rujuri, luciu de buze şi tot felul de lucruri. O să-ţi placă la nebunie.

— Nici gând, puştoaico! replică Margaret. S-ar putea să crezi că *ţie* îţi trebuie. Dar eu nu dau doi bani pe asta.

— Ei bine, ar trebui, spuse Lara afectat.

— Cine zice?

— Eu zic.

Margaret zâmbi. Avea un zâmbet minunat, făcea o cameră să se lumineze.

— Cum mai e viaţa ta, surioară? întrebă, plină de o caldă preocupare.

Lăsând deoparte subiectul spinos, Lara se lansă într-o descriere detaliată a evenimentelor din viaţa ei. Margaret îi pregăti o băutură şi se aşezară în apartamentul înghesuit, iar ea povesti totul. Făcea asta întotdeauna cu sora ei, era mai bine decât să meargă la psiholog.

Discută mai mult de-o oră, fără pauză, despre problemele ei. Era prinţul Alfredo alesul? Ar trebui să-şi vândă din acţiuni? Ce părere avea Margaret de noul ei inel de smarald?

O trăncăneală plictisitoare. Privind înapoi, Lara se cutremură. Nu o întrebase niciodată pe Margaret despre ea. Nu se obosise niciodată să discute despre vreuna dintre cauzele surorii ei, chiar dacă ştia cât de importante erau pentru aceasta.

Cât de îngustă la minte fusese. Cât de egoistă şi preocupată numai de ea însăşi! Şi totuşi Margaret o ascultase cu răbdare de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Întotdeauna făcea asta.

*

De ce, se gândi Lara, îţi dădeai întotdeauna seama câtă

nevoie aveai de cineva doar când era prea târziu?

Se uită afară pe fereastră în timp ce limuzina se îndrepta spre oraş. Margaret era moartă, iar ea avea de gând să afle de ce.

Cineva urma să plătească pentru moartea surorii ei. Va avea ea grijă de asta.

capitolul 5

Beth Lawrence Brown ajunse la New York cu trenul. Era prima dată când venea acolo. De fapt, prima dată când ieşea din comunitatea care-i fusese cămin de la cincisprezece ani. Acum, la douăzeci de ani, avea pielea albă şi părul blond, care-i atârna drept şi des mai jos de talie. Era o fată foarte frumoasă. Avea o inocenţă de copil cu ochi mari albaştri şi gură mare cu buze moi.

Beth purta îmbrăcămintea ei obişnuită, o rochie lungă din material indian, peticită pe alocuri, sandale cu barete pe piciorul gol şi multe şiraguri din piele subţire, cu mărgele pictate manual şi amulete ce atârnau de ele. La baza gâtului, purta un lanţ fin de aur cu o cruce. Pe cruce erau gravate cuvintele DRAGOSTE- PACE-MARGARET.

Cele două surori fuseseră foarte apropiate – nu ca distanţă materială, ci în acelaşi fel în care Lara şi Margaret erau, împărtăşind un sentiment al unităţii.

Beth ducea cu ea o geantă mare ca un sac, din piele de căprioară. Acolo erau lucrurile ei – o perie, o pereche de blugi, o bluză subţire şi multe cărţi. Nu credea în bunuri, numai în cărţi, şi pasiunea ei era cititul.

— Vrei să-mi cumperi o băuturică, drăguţo? un beţiv se luă după ea. O să ai parte de ceva acţiune în schimb.

Ea-l ignoră cu o expresie gânditoare şi preocupată. Margaret i-ar fi zis să se ducă la dracu'. Lara ar fi spus: „Ce omuleţ îngrozitor". Ce diferite erau surorile ei.

Cass îi promisese că avea s-o întâmpine cineva. Trebuia să aştepte la ghişeul de informaţii, dar trenul ajunsese mai devreme, iar ea nu voia să piardă timpul pe-acolo, aşa că se hotărî să meargă la apartamentul lui Cass.

Nu-i venea să creadă ce se întâmplase, era de neconceput că Margaret murise. Era o persoană aşa de bună, atât de deşteaptă şi isteaţă şi responsabilă. Sigur că era dură, toată lumea ştia asta, dar altfel cum ar fi supravieţuit?

„N-a supravieţuit“, se gândi Beth tristă. „Sora mea este moartă.“

Beth o văzuse ultima dată cu şase luni înainte. Margaret venise să stea un weekend la ea. Toată lumea din comunitate o plăcea, de fapt îi salutau vizitele cu plăcere. Adusese o mulţime de cărţi noi, albume şi jucării pentru copii – jucării inteligente, nu prostii comerciale. Locuiau zece copii la fermă, iar responsabilitatea de a-i creşte era împărţită între cele cinci femei şi cei opt bărbaţi care locuiau de asemenea acolo. Unul dintre copii era al lui Beth, o fetiţă de patru ani. Max era tatăl.

Margaret o întâmpinase pe nepoata ei, Chyna, cu îmbrăţişări şi sărutări speciale.

— Va creşte şi va ajunge preşedinte, glumea ea. Este atât de deşteaptă, îmi place!

Beth zâmbea liniştită.

— Cu tine s-o îndrumi, sunt sigură că orice este posibil.

— Pun pariu, puştoaico. Când o să aibă zece ani, o să vină să locuiască împreună cu mine la New York. O să vedem după asta.

Margaret se alăturase muncii care trebuia făcută în weekend. N-o deranja ce făcea, spăla podelele, ajuta la gătit, în grădină. Spunea că o ajuta să se relaxeze. Găsise de asemenea timp să se aşeze să discute cu Beth, să-i asculte problemele şi să-i dea sfaturi.

Avuseseră o petrecere în noaptea dinaintea plecării. Muzică bună şi haşiş de calitate pe care Max îl adusese din California. Margaret se dusese cu Clasher deoarece era scund, urât şi era puţin probabil să fie alesul ei. Sexul era un lucru foarte liber în comunitate. Nu existau ataşamente sau gelozii. Niciuna dintre obligaţiile vieţii din lumea reală.

Când Margaret plecase în dimineaţa următoare, îi dăduse lui Beth lanţul de aur, o sărutase şi-i spusese uşor:

— Eşti foarte norocoasă, faci ceea ce vrei *şi* eşti foarte fericită. Nu poţi să ceri mai mult de la viaţă, puştoaico.

Iar Beth zâmbise, un zâmbet larg, copilăresc, făcând-o pe Margaret să promită că avea să se întoarcă.

— După vară, spusese Margaret. Poate de Crăciun.

Acum vara era pe sfârşite, iar Beth era la New York. Nu avea idee pentru cât timp, dar ştia că se afla unde trebuia.

Enzio răspunse din biroul lui. Zâmbi şi dădu din cap. Sigur că lucrurile reveniseră la normal. Avusese dreptate. Decizia lui era singura cale. Putea fi pe jumătate pensionat, însă, când erau probleme importante de rezolvat, apelau întotdeauna la el.

Frank, fiul său cel mai mare, îi sugerase alte moduri de a rezolva problema. Dar ce ştia Frank? Avea treizeci şi şase de ani, era un bun om de afaceri, dar când era vorba să ia o decizie, ideile lui erau prea blânde. Ce rost aveau ameninţările dacă nu aveai de gând să le pui în practică?

Acţiunile în forţă ca în vremurile bune erau unica variantă.

Margaret Lawrence Brown nu murise decât de două săptămâni, iar necazurile încetaseră. Prostituatele se potoliseră dacă nu mai era cineva care să le îndrume, fără un conducător la care să facă apel. Era ca şi când moartea lui Margaret le ucisese spiritul de luptă. La dracu' cu ele. Curvele dracului!

Treptat, fetele care dispăruseră şi-şi luaseră alte slujbe se întorseseră. Păreau să nu ia în seamă bătăile şi umilinţele care le aşteptau. Păreau învinse din nou.

Enzio era într-o dispoziţie de zile mari. Sună un prieten blănar şi comandă o haină lungă de şinşila pentru Mary Ann. Ajunse în câteva ore şi o sărbătoriră. Mary Ann nu era prea sigură ce sărbătoreau, dar era o parteneră gata să facă tot ce dorea Enzio.

— Eşti marele meu amant italian, toarse ea, ştiind că-i plăceau laudele. *Marele* meu bărbat!

— Iar tu eşti o femeiuşcă tare, replică el râzând. Porţia mea favorită şi gustoasă de lasagna!

Îi plăcea să se uite la ea, la corpul ei cu forme voluptuoase, la sânii mari, pielea mătăsoasă, gura ei bosumflată. Avea să mai treacă ceva timp până să se sature de asta.

O, da, Enzio Bassalino recunoştea o bucăţică bună când îi ieşea în cale.

capitolul 6

Lola nu era numele adevărat al fetei. Era slabă şi neîngrijită, cu ochi cenuşii şi haine ce-o arătau ca pe târfa ce era. Din când în când, îşi rodea unghiile cu o mică molfăială înfometată şi obsedantă. Braţele ei spuneau povestea dependenţei de droguri. Avea nouăsprezece ani.

Lola fusese bătută. Nu foarte rău, câteva vânătăi pe corp, arsuri de ţigară pe picioare şi braţe. Destul cât să devină conştientă de ce avea să urmeze.

Ştia totul despre asta. O ştiuse dinainte să se întâmple. Lola trăia cu Charlie Mailer, iar Charlie era unul din băieţii lui Tony. Charlie trăsese asupra lui Margaret Lawrence Brown.

Lola se grăbea pe stradă. Era prima dată când ieşea de când se întâmplase, prima dată când îndrăznea.

Purta o fustă scurtă, cizme de vară din dantelă şi un pulover strâmt. Părul îi era lung şi neîngrijit, iar ochii îi erau împodobiţi de gene false.

Charlie o dăduse afară din pat.

— Du-te şi câştigă ceva şi poate mergem şi noi la un film. Şi ascultă, târfă, să nu vii înapoi cu mai puţin de două sute de verzişori, că-ţi rup fundu'!

Stătuse în pat două săptămâni, dar lui Charlie nu-i păsase, ieşise în oraş să sărbătorească. Tony era mulţumit de el. Tony îl voia prin preajmă, iar Tony era unul dintre granguri.

Lola ştia că Charlie avea s-o părăsească. Parvenea şi n-o mai voia prin preajmă.

Nu-i păsa. Ştia ce avea de făcut.

Un bărbat o opri, trăgând-o brutal de braţ. Se eliberă, smucindu-se.

— Nu în seara asta, mormăi febril. Fata asta nu lucrează în seara asta.

Se grăbi, privind din când în când în jurul ei ca să se asigure că nu era urmărită.

Strângea în mână o bucată ruptă de ziar cu o adresă

încercuită cu roşu. Se opri pentru o clipă şi se uită la ea.

— Unde mergi, fetiţo? se apropie de ea un beţiv ce trecea pe acolo.

— Cară-te! izbucni ea tăios, continuându-şi drumul.

Când găsi în cele din urmă adresa încercuită, ezită înainte să intre. Un timp, pierdu vremea pe trotuar, uitându-se la clădirea de apartamente, gândindu-se la Susie, sora ei mai mică. Şi apoi, deodată, lovi furioasă cu piciorul în pavaj şi fără alte şovăieli intră direct înăuntru.

— Sunt aici s-o văd pe… ăăă… Cass Long, îi spuse paznicului.

Acesta o privi, strânse din buze şi indică recepţia.

Un bărbat cărunt cu o expresie acră stătea în spatele biroului.

— Cass Long, spuse ea.

— Te aşteaptă?

Lola scutură din cap.

— Nu. Ar fi bine să-i spui că-i urgent.

Aplecat înainte, îi fixă cu ochii apoşi picioarele, în timp ce suna la apartamentul lui Cass.

Cass îi spuse s-o trimită pe fată imediat sus. Veniseră s-o vadă atâtea femei de la moartea lui Margaret, aşa că era obişnuită. Le oferea şi conversaţie, şi o fotografie a lui Margaret cu inscripţia „Pace-Dragoste". Într-un fel, era o consolare să erau mulţi oameni cărora le păsase foarte mult de ea.

Punând jos receptorul, spuse:

— Mai e încă una pe drum. Vrei să-i deschizi?

Beth dădu din cap. Era deja de câteva zile acolo şi Cass nu ştia cum s-ar fi descurcat fără ea – sora mai mică a lui Margaret se dovedise a fi puternică şi iubitoare – o adevărată consolare.

Beth îi deschise uşa Lolei şi o conduse în bucătărie pentru a-i oferi nişte răcoritoare. Ştiu după ochii ei că era o drogată. Viaţa în comunitate n-o ferise de adevărurile dure ale vieţii.

— Nu vreau nimic, spuse Lola neliniştită. Eşti Cass?

— Nu, replică Beth încet.

— Vreau s-o văd pe Cass. Cheam-o.

Cass intră chiar atunci. Arăta obosită. Avea umbre adânci roşietice sub ochi pentru că nu putea dormi.

— Trebuie să-ţi zic ceva, spuse Lola în grabă. Nu vreau răsplată, bani, milă, nimic. Vezi ce sunt, nu-i un mare secret. Se opri să-şi molfăie o unghie, îşi dădu seama ce făcea şi se opri. Margaret Lawrence Brown le dădea oamenilor speranţă… nu m-ar fi schimbat pe *mine,* nu sunt decât o ratată. Doar că am avut o soră, doar un copil. Ah, *la dracu',* nu pot nici măcar să vă spun ce i-au făcut. Se opri din nou, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Oricum, despre Margaret. Unul dintre băieţii lui Tony a dat lovitura. Nu are importanţă cine, a urmat ordinele – şi Tony a urmat ordinele. Grangurele care-a cerut asta e Enzio Bassalino – *el* a aranjat totul – lovitura a fost *doar* a lui.

— Cine este Enzio Bassalino? întrebă Beth.

— Un mahăr imbecil. Locuieşte într-un căsoi de fiţe în Miami. Se spune că s-a retras, dar credeţi-mă, el controlează totul. Ordinele care-au terminat-o au ieşit chiar din gura *lui* – nu dintr-o puşcă.

Cass nu zise nimic. Intuiţia îi spunea că fata zicea adevărul.

— Acum c-am zis-o, trebuie s-o şterg, încheie Lola se ridică şi se grăbi spre uşă.

— Aşteaptă un minut, spuse Cass repede. Dacă ce-ai spus este adevărat, trebuie să chemăm poliţia să se ocupe de asta.

Lola izbucni în râs.

— Caraliii! îţi baţi joc de mine? Jumătate din ei sunt în buzunarul lui Bassalino. Toţi sunt implicaţi. Dacă-l vreţi, va trebui să-l luaţi voi singure.

— Nu înţeleg, zise Beth.

— Ei, gândiţi-vă. Puteţi s-o faceţi. Sunteţi deştepte. Aveţi relaţii. Lola tremura, mai avea multe de făcut. O să am eu grijă de tipul care-a tras. Da, o să am *într-adevăr* grijă de fiul ăla de târfă. Îl cheamă Charles Mailer. Ţineţi minte numele lui şi uitaţi-vă în ziare, o să citiţi despre el. Se opri lângă uşă, cu o figură deznădăjduită. Nu uitaţi care-i adevăratul criminal. *Enzio Bassalino.* Am admirat-o pe Margaret Lawrence Brown şi vreau să m-asigur că puneţi mâna pe nenorocitul de Bassalino.

— Nu poţi să aştepţi? insistă Cass. Voia să-i sune pe Dukey

sau pe Rio, cineva care să înţeleagă totul mai bine decât ea şi Beth.

Lola dădu din cap.

— Tre' s-o tai. Am spus destul.

Era întuneric afară, iar Lola se îndreptă spre Time Square. Nu avusese niciodată nevoie să agaţe sau să se prostitueze, dar într-un fel părea normal s-o facă.

Aşezându-se în foaierul unui cinematograf, îl abordă pe primul bărbat care intra singur.

Era un bărbat între două vârste, cu o tuse din gât. Negociară şi apoi intrară precipitat în hotelul din apropiere. El insistă să intre primul, singur, iar ea îl urmă câteva minute mai târziu.

Camera lui era mică asemenea unei celule, cu patul nefăcut. Lola începu să se dezbrace, iar bărbatul îi ceru să-şi păstreze cizmele. El nu se dezbrăcă, doar se descheie la pantaloni şi o scoase.

Începură să facă sex. Lola se uită fără să vadă în tavan. Era calmă şi detaşată, ştia exact ce avea de făcut.

El termină repede, iar Lola îşi luă banii şi plecă. Merse încet spre casă.

Charlie dormea. Intră în bucătărie, rămase cu ochii la frigider, luă o doză de coca-cola, o desfăcu şi bău direct din ea. Bulele reci îi răniră gâtul. Apoi, se apropie de frigider, bâjbâi în spatele lui unde ştia că Charlie îşi păstra revolverul. Ajunse la el şi îl verifică grijulie. Era încărcat.

Lola potrivi surdina. Traiul cu Charles o învăţase o grămadă despre arme.

Intrând pe uşă, îi strigă încetişor numele.

Charles se trezi cu greu. Se ridică frecându-şi ochii şi primul lucru pe care îl văzu, fu Lola care îndrepta o armă spre el.

— Ce dracu? sări el din pat.

Îl împuşcă în picior. Glonţul scoase un plăcut sunet înfundat.

Faţa lui era o mască de furie clocotitoare amestecată cu uimire.

— Idioato! ţipă el.

Îl împuşcă între picioare, ţintind spre penisul lui.

Ţipă de durerea agonizantă.

Ea nu ezită deloc. Îl împuşcă în piept, el se prăbuşi la pământ cu un zgomot înfundat, iar în cele din urmă, tăcu.

Punând arma lângă el, ieşi din apartament, luă liftul până la etajul patruzeci şi şapte şi deschise uşa de incendiu de la acoperiş.

Se apropie hotărâtă de margine şi, fără să se oprească o clipă, se aruncă peste parapet.

Lola se înfipse în nişte ţepuşe de gard şi muri în ambulanţă în drum spre spital.

capitolul 7

Răzbunarea fu ideea lui Rio. Nu puteau să omoare, nu erau criminali, şi oricum bărbatul care apăsase pe trăgaci, Charlie Mailer, fusese omorât de Lola cu un glonţ în boaşe. Le promisese că aveau să citească despre asta în ziare, *dar* aflaseră astfel şi despre moartea ei tristă.

Rio angajă un detectiv care să adune un dosar despre Enzio Bassalino. Se dovedi că era rău, un mahăr foarte rău. Nu părea să ţină la nimeni şi la nimic. Şi totuşi avea trei slăbiciuni – cei trei fii ai lui, Frank, Nick şi Angelo.

Dacă cineva dorea să-l rănească pe Enzio Bassalino, băieţii lui constituiau trei posibilităţi logice pentru a face asta.

— Atunci, rămâne stabilit? întrebă Rio. Se uită de jur împrejur la mica adunare din camera de zi a lui Cass. Că nu vreau să dea cineva înapoi după de cădem de acord. Aţi priceput? Îşi îndreptă privirea către Lara. Nu vreau să se plictisească cineva şi să-şi pună coada pe spinare în vreun paradis al bogătanilor.

Lara se arătă vehementă, cu faţa în flăcări.

— Ascultă, Rio, ăsta nu-i un joc pentru mine. Margaret a fost sora mea şi, oricât de diferite am fi fost, am iubit-o la fel de mult ca oricare dintre voi. Ochii ei verzi o înfruntară pe Rio. Ştiu ce trebuie să fac şi, crede-mă, o s-o fac foarte bine.

— Rio nu voia să spună nimic rău, exclamă Cass, împăciuitoare ca întotdeauna. Suntem toate nervoase. Cine nu ar fi după ultimele săptămâni? Acum că e stabilit şi am hotărât ce avem de făcut, cred c-o să ne simţim toate mai bine. Ştiu că eu, una, aşa o să mă simt.

Dukey K. Williams se ridică, trupul lui puternic părând ameninţător în cameră.

— Nu mă ascultă dracu' şi pe mine cineva, se plânse el, dar credeţi-mă, varianta *mea* este cea mai bună.

— Varianta ta! îl luă Rio în batjocură. Varianta ta e de rahat.

Ce crezi? Că ne putem duce pur şi simplu la tip şi să-i spunem: „A, bună dimineaţa domnule Mare Mahăr Bassalino, am înţeles că tu ai ordonat împuşcarea lui Margaret. Deci, fă-te încoace domnule Grangur, pentru că am de gând să te bat măr cu mâinile mele puternice". Strâmbă din nas dezgustată. Dukey, eşti de rahat. Tipul ăsta Bassalino este un şef mafiot. Dacă te apropii de el, te trezeşti cu fundul făcut praf pentru totdeauna. Şi chiar dacă dai de el, atunci ce? Îl omori? Hei, ce-i moartea. E nimic. Moartea lui e o chestie uşoară. Ce-am născocit noi este *singurul* mod de a-l băga în cofă – singurul mod.

Dukey se holbă la ea.

— Rio, iubito, problema ta este că-ţi trăieşti viaţa condusă de ce ai între picioare. Ţi-o tragi aici, ţi-o tragi colo. Şi ce dracu'? Tipii ăia au mai avut parte de aşa ceva. O ai din aur sau ce?

— La dracu', Dukey. Pot să reuşesc! spuse sigură pe ea.

— Da, *tu* probabil că poţi. O ciudată ca tine. Poate şi Lara. Nu ştiu ce-i poate pielea. Dar Beth? Glumeşti? O copilă ca ea va fi făcută terci şi mâncată de tipii de care vorbim.

Beth vorbi pentru ea.

— Pot s-o fac, spuse cu tărie. Nu am avut aşa o viaţă de huzur. În afară de asta, continuă deschizând larg ochii ei mari, albaştri, vreau s-o fac. Pentru Margaret.

— E stabilit, anunţă Rio. Al dracu' de stabilit. Şi-o să începem cât de curând se poate.

Dukey K. Williams părăsi adunarea la puţin timp după asta, bombănind în sinea lui:

— Ale dracu' curve. Ce ştiu ele? Nimic. *Chiar nimic.*

Se urcă în uriaşul lui Rolls-Royce alb, parcat ilegal lângă clădirea lui Cass, vârând nervos o casetă în casetofonul de la bord. Se nimeri să fie *Cântecele lui Dukey K. Williams, cântate de Dukey K. Williams,* prima melodie fiind *Soul, curaj şi Margaret. O* scrisese pentru ea.

Dumnezeule, ce femeie încăpăţânată fusese. O femeie sălbatică dată dracu' şi în pat, şi în afara lui. Dacă măcar l-ar fi

ascultat…

— Las-o baltă, o avertizase de nenumărate ori. Nu te pune cu băieţii duri. Şi dacă salvezi câteva prostituate tot nu o să ajute. Salvezi câteva, pierzi câteva, tot o porcărie este.

— Ce s-a întâmplat Dukey? Nu crezi că prostituatele merită salvate? întrebase Margaret.

— La naiba, iubito, dacă le iei de pe stradă, înainte să zici „mult mălai", o să se întoarcă la loc.

— Cinicule!

— Cinic pe dracu', sunt realist. Renunţă iubito, este o cauză pierdută.

— Asta-mi spun toţi despre tine.

— Da?

— Sigur.

— Atunci de ce eşti cu mine?

— Pentru că m-am uitat dincolo de aparenţe şi am văzut un bărbat pe care mă pot baza. Un bărbat care a avut porţia lui de lovituri dure.

Margaret îl înţelegea mai bine decât oricine. Fusese răbdătoare să afle de ce avusese probleme în trecut, iar când îi spusese totul despre el, rămăsese oricum cu el. Şi nu era numai sexul. Sexul era altceva, dar ceea ce conta cu adevărat nu era numai activitatea fizică, ci, mai mult, ciocnirea dintre două personalităţi opuse şi foarte puternice, legate irevocabil între ele.

— Fă-mi o favoare, iubito. Las-o baltă cu salvarea altor prostituate. Crede-mă, este prea periculos, îi spusese.

Ea doar îi răspunsese cu zâmbetul acela sexy şi cald al ei şi-i ignorase sfatul.

Nu ştiuse cum se întâmplase, dar deodată, era vârât până peste cap. Chiar până peste cap. Datora bani, nu prea mulţi după standardele lui, două sute de mii. Nu mare lucru, putea să-i câştige dintr-un album sau din două săptămâni cu un număr într-o speluncă din Las Vegas. Dar îi datora şi, după cum mergeau lucrurile, nu-i avea ca să-i dea înapoi. Fusese nevoit de curând să plătească o sumă enormă fostei lui soţii numărul doi, iar celelalte cheltuieli erau mari şi urgente.

Dukey K. Williams trăia aşa cum i-ar fi plăcut şi unui duce.

Deci oricum datora bani unor mahări din Las Vegas. Sigur că ei ştiau că era bun de plată. Multe stele îşi pierdeau salariile la mesele de joc înainte ca salariile să le ajungă măcar în buzunare şi nu era nimic deosebit în asta. Situaţia era sub control.

Nu fusese un secret când începuse să iasă cu Margaret Lawrence Brown. În felul ei, era la fel de faimoasă ca şi el. Ziarele şi revistele începuseră să discute relaţia lor de parcă ar fi fost două bucăţi de carne, nu nişte fiinţe umane cu gânduri şi sentimente.

La început, fusese destul de dificil, dar asta nu păruse s-o deranjeze pe Margaret, iar dacă n-o deranja pe ea, cine era el să se plângă?

Apoi, ea se apucase de salvat prostituate. Nu era de ajuns că avea fiecare casnică din America înarmată şi gata de revoluţie. Nu. Voia târfele. Şi când Margaret voia ceva, făcea totul să-l obţină.

Campania ei era insidioasă şi inteligentă, iar la început oamenii râseră de ea. Să salvezi prostituatele! Pentru ce?

Dukey era şi el sceptic. Nu putea să n-o admire, dar nici chiar el n-o credea *atât* de puternică.

Dar de fapt, chiar aşa şi era. Şi deodată, oamenii nu mai râseseră, iar Dukey începuse să primească telefoane şi brusc se trezise prins chiar la mijloc.

— Opreşte-o pe prietena ta şi o să uităm de datorie, începeau convorbirile. Şi pe măsură ce se îndeseau, Dukey încercase, încercase *cu adevărat* s-o convingă pe Margaret să se oprească.

Ca de obicei, ea nu vrusese să ştie de nimic. Margaret făcea ce voia.

În cele din urmă, plătise datoria de două sute de mii doar ca să scape de ei. Trebuise să împrumute banii de la un prieten din trecutul lui, un traficant de droguri numit Bosco Sam.

Imediat, telefoanele de ameninţare încetaseră.

O săptămână mai târziu, Margaret fusese împuşcată.

Iar Dukey voia răzbunare. O voia la fel de mult ca Rio şi

Cass, iar cele două surori nu ştiuseră nimic până după asasinarea lui Margaret.

Planul lor nu avea să funcţioneze. Plănuiau să-i distrugă pe cei trei fii ai lui Enzio Bassalino sexual şi mental, să le ruineze vieţile, iar prin asta să-l transforme pe bătrân într-o epavă.

Prostii.

Nicio şansă.

Totuşi, Dukey se hotărî să le lase să se prostească până când era gata să-şi pună în aplicare propriul plan.

Lucrurile se mişcau, dar ştia că până la urmă avea să meargă aşa cum voia *el*.

Rio mergea nervoasă prin apartament.

— Dukey ne va face probleme, avertiză ea.

— Întotdeauna a făcut, spuse Cass sec. De ce-ar fi acum altfel?

— Nu mi-l imaginez deloc împreună cu Margaret, zise Lara.

— Ah, arătau grozav împreună, adăugă Rio. Electricitate pură. O ştii pe Margaret şi bărbaţii ei. Dacă erau simpli, o plictiseau.

„Nu. Nu am cunoscut-o pe Margaret, şi nici pe bărbaţii ei. Îmi doresc s-o fi făcut", vru să spună Lara. Adevărul era că nu ştiuse foarte multe despre viaţa personală a lui Margaret deoarece fusese întotdeauna ocupată să vorbească despre ea.

Se uită la Beth, cealaltă soră pe care n-o cunoştea deloc. Se jură în sinea ei să compenseze pentru trecut. Intenţiona s-o cunoască pe Beth cu adevărat.

— Ei bine, se ridică Rio. Trebuie s-o şterg. Patru copii înfometaţi aşteaptă prezenţa lui mami.

— Ce vârstă au copiii tăi? întrebă Beth.

— Destul de în vârstă să mă scoată din *miiinţi!*

Cass se ridică de asemenea. Întrunirea se terminase. Se luase o decizie.

Curând aveau să se răzbune.

capitolul 8

Înalt şi bine făcut, Nick Bassalino era băiatul italo-american perfect. Dinţi albi, regulaţi, deseori etalaţi într-un zâmbet de revistă, ochi căprui calzi şi păr negru destul de lung şi ondulat. Avea treizeci şi trei de ani şi purta un costum negru italienesc, cămăşi de mătase şi pantofi lucraţi manual. Tot ce era mai bun pentru Nick Bassalino.

Locuia pe picior mare într-o casă enormă, sus pe dealurile de la Hollywood. Nu era actor, dar avusese o mulţime de oferte datorită frumuseţii lui uimitoare. La o privire mai atentă s-ar fi putut bănui că nasul lui fusese aranjat –, doar că, de fapt, nici nu fusese. Dinţii lui păreau îmbrăcaţi – doar că nu erau. Iar părul lui negru părea ajutat uşor cu un tub de vopsea – doar că nu era aşa.

Nick conducea o companie de import-export numită Warehousing Incorporated. Era cea mai mare afacere de acest gen de pe Coasta de Vest, iar Nick era şeful.

Când tatăl tău este Enzio Bassalino, cu siguranţă nu trebuie să începi de jos.

Prietena actuală a lui Nick era April Crawford, o stea de cinema mai trecută, cu patru bărbaţi la activ. Starletele şi femeile excentrice nu erau pentru Nick. Voia să fie respectat când ieşea în oraş, iar la Hollywood, cel mai sigur mod de a fi aşa era să ieşi cu o vedetă de cinema.

Erau împreună de un an. Aranjamentul se potrivea imaginii lor publice. Pe April o mulţumea faptul că Nick avea bani şi că nu lua de la ea. Arăta bine, nu era prea tânăr, vreun adolescent, nimic care s-o facă de râs. Se înţelegea cu prietenii lui şi, desigur, cel mai important lucru din punctul de vedere al lui April, era extraordinar în pat. De-a dreptul un armăsar.

Cât despre Nick, îi plăcea aerul de respectabilitate al relaţiei cu April, amestecul cu colonia de actori şi faptul că-şi vedea fotografia în revistele pentru fani. April adusese puţină clasă în viaţa lui.

Singurul lucru pe care nu-l înţelegea era de ce obiectase Enzio atât de vehement la relaţia lor. Tatăl lui îl suna întotdeauna şi se plângea.

— Ce-i cu tine şi cu ştoalfa bătrână? Ce se întâmplă, Nick? Faci numele Bassalino de ruşine.

— Ar fi mai bine să mă combin c-o bucăţică bună şi proastă de optsprezece ani, cred, replica el încăpăţânat.

— Mda, de ce nu? E aşa îngrozitor să ai o faţă drăguţă, sâni tari, o bucăţică pe care-o vor alţi bărbaţi? Dar tu ce ai, ei?

— Chiar nu ştii… spunea Nick, obosit de aceleaşi certuri vechi.

— Deci nu înţeleg, mare pierdere. Doar că nu m-am descurcat prea rău pentru un bătrân care nu ştie. Iar *tu* nu te-ai descurcat prea rău ca fiu al meu.

— Bine, bine. Las-o baltă. O să-ţi trimit un bilet când ne despărţim. Vei putea să ieşi în oraş să sărbătoreşti.

— Prostovane! mormăia Enzio şi amândoi o încheiau râzând.

Era o conversaţie săptămânală.

Cei doi aveau o relaţie bazată pe dragoste, dragostea puternică, mândră, care leagă o familie italiană.

Indiferent ce făcuse Enzio în viaţă, şi făcuse multe, fusese întotdeauna un tată bun pentru fiii lui. În ciuda sănătăţii precare a mamei lui (se referise întotdeauna la nebunia lui Rose ca la „o sănătate precară"), îi crescuse să ajungă nişte bărbaţi adevăraţi. Nick făcuse o treabă bună şi conducea Warehouse Incorporated. Era dur, oamenii se gândeau de două ori înainte de a-i face probleme. Da, Nick era un adevărat fiu al lui Enzio Bassalino.

— Eşti gata, iubitule? April Crawford îl abordă pe Nick în dressingul lui. Aveau case separate, dar în weekenduri lui April îi plăcea să stea cu el.

April Crawford era o blondă bine păstrată de cincizeci şi ceva de ani. Era minionă, zveltă, bine întreţinută şi fardată. De la distanţă arăta aproape de patruzeci, dar din apropiere, ridurile fine şi obrajii uşor căzuţi îi trădau secretul.

— Sunt întotdeauna gata pentru tine, dulceaţă, spuse Nick vesel, apucând-o şi făcând-o să chiţăie de plăcere.

Avea opt ani când o văzuse pe marele ecran pentru prima dată şi se îndrăgostise de ea.

— Cred c-ar trebui să ajungem devreme în seara asta, spuse April.

Deşi avusese patru soţi şi numeroşi amanţi, nu cunoscuse niciodată atâtea bucurii cum erau cele oferite de Nick Bassalino.

— Tu eşti şeful.

— Îmi doresc să nu trebuiască să mergem deloc. Poate dacă aş suna-o pe Janine, ar înţelege…

— Nu *va* înţelege, spuse el ferm. Vom merge. Suntem amândoi îmbrăcaţi şi tu arăţi grozav – ca o mică păpuşă.

Nu avea de gând să lipsească de la petrecerea lui Janine Jameson. Era contemporana lui April şi la fel de faimoasă.

Merseră la petrecere în Mercedesul negru al lui Nick. April purta o rochie cu paiete bleu-deschis. Câteva din paiete ieşiseră şi se lipiseră de hainele lui. Le culese nerăbdător.

— Nu te apleca prea mult spre mine în rochia asta, o avertiză el. Îi plăcea întotdeauna să fie impecabil.

— Eşti aşa de pricinos, râse ea vesel. Dar te iubesc la fel de mult.

La petrecere erau o mulţime de feţe cunoscute, stele de cinema, regizori, producători. Nick se încălzi în compania celorlalţi. Îi plăcea grozav industria de divertisment.

O starletă cu bust mare se apropie de el la bar pe când îi comanda o băutură lui April. Se văzuseră o dată sau de două ori înainte s-o întâlnească pe April.

— Cum îţi mai merge Nicky băiatule? întrebă fata, împingându-şi pieptul generos spre el. Te-ai săturat de mamaie? Ştii că oricând ai chef, m-aş bucura să am veşti de la tine.

— Hei, iubito, ce-ai să faci când o să ţi se lase sânii? spuse cu o uitătură nu foarte cavalerească. Mai bine te-ai lăsa de agăţat şi ai face un curs de dactilografie, că nu-mi pare prea departe momentul.

— Idiotule! mormăi fata furioasă.

— Scuză-mă, mă aşteaptă o doamnă, spuse Nick amiabil.

Lui April nu-i pică bine lichiorul. După vreo două scotch-uri, limba începu să i se împleticească, şi curând, mersul îi deveni nesigur, iar faţa – inexpresivă. Apoi, se făcu praf.

Acest lucru îl enervă pe Nick. El nu bea prea mult, în meseria lui era important să fii alert, aşa că de obicei bea apă minerală. Îi tot spunea lui April să mai taie din porţie. De aceea încerca să-i amestece el însuşi băuturile, adăugând cu grijă mai multă apă. Dar era cu un pas înaintea lui şi de obicei înşfăca o băutură proaspătă de la orice chelner care trecea.

Petrecerea lui Janine Jameson nu era o excepţie, iar April se dădea în curând în spectacol. Nick ştia din experienţa trecutului că trebuia să se ţină la distanţă. Beată, April devenea agresivă şi insultătoare. O adevărată pacoste.

Discuta cu o femeie care se ocupa de o rubrică de bârfe când o văzu prima dată pe fată. Stătea lângă bar, împreună cu un grup de oameni. Avea înălţime medie, o piele bronzată aurie şi o coamă de păr cu şuviţe decolorate de soare. Avea un corp minunat, înveşmântat într-o rochie mulată, lungă şi albă, cu o crăpătură generoasă. Era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse vreodată – şi văzuse destule la vremea lui.

— Cine-i fata asta? nu se putu abţine să nu întrebe.

Doamna scriitoare de bârfe zâmbi. Un zâmbet scurt şi complice.

— Mai bine să n-o laşi pe April să audă excitarea din vocea ta, îl avertiză ea. Doamna este Lara Crichton, una dintre săracele fete bogate a cărei fotografie este tot timpul în revistele de modă.

El schimbă repede subiectul.

Lara îl observă imediat. Doar avea fotografii cu el, un dosar scurt al vieţii lui şi ştia totul despre relaţia acestuia cu April Crawford.

După ce îl urmări din partea cealaltă a încăperii, se arcui peste bar astfel încât, când avea s-o privească, să fie direct în raza lui vizuală.

Când dădu cu ochii de ea, se uită de două ori.

Prima dată, uşor –, dar impactul iniţial fusese întotdeauna uşor pentru Lara. De când îşi amintea, bărbaţii o observaseră. Atrăsese atenţia chiar şi când era o fetiţă de şapte ani şi fusese trimisă la Londra. Foarte drăguţă, nu îi fusese greu să vrăjească bine cuplul fără copii cu care stătuse. O idolatrizau şi chiar dacă nu aveau prea mulţi bani, o răsfăţaseră cu tot ce putuseră.

Lara ajunsese curând să fie obişnuită cu toată atenţia, şi pe măsură ce crescuse, primise chiar mai mult decât ceea ce i se cuvenea.

La paisprezece ani, părăsise şcoala ca să studieze dansul, dicţia şi mişcarea scenică. Participă la un concurs de frumuseţe organizat de o revistă şi îl câştigă. Premiul era un curs gratuit de modeling la o şcoală faimoasă, unde fu descoperită de cel mai bun agent de modele din Londra şi, la puţin timp după asta, deveni un model de succes pentru adolescenţi.

Fotografii o iubeau, avea calitatea de cameleon necesară unui bun model. Fără să se chinuiască prea mult, arăta tineresc, sofisticat, sexy, chiar şi obişnuit. Totul ţinea de expresivitatea feţei, iar Lara stăpânea la perfecţie această artă.

Munca era cel mai important lucru în viaţa ei. Ţinea regim, făcea exerciţii, consuma mâncare sănătoasă şi dormea cel puţin opt ore în fiecare noapte. Întâlnirile nu erau importante, iar munca îi consuma tot timpul.

Curând, extraordinara ei frumuseţe crescuse şi înflorise, iar ea începuse să se cizeleze. Începuse să iasă cu bărbaţi special aleşi. Unul putea s-o înveţe despre vinuri, altul despre curse, şi altul despre bacara, chemin de fer şi 21.

Refuză să se culce cu vreunul dintre ei, deşi încercară cu toţii. Nu găsise bărbatul care s-o înveţe despre sex.

La o săptămână după ce împlinise douăzeci de ani, îl întâlni pe Jamie P. Crichton şi ştiu pe dată că el era bărbatul cu care avea să se căsătorească. Jamie moştenise deja mai multe milioane de lire şi urma să aibă şi mai mult. Era tânăr, arăta bine şi era arogant. Era înconjurat de fete, şi, deşi prima lui reacţie la vederea ei fu previzibilă, ştiu că, dacă nu era foarte

atentă, avea să se scufunde fără urmă în marea de femei care-l înconjurau.

Aşa că-şi jucase rolul cu inteligenţă, refuzând să iasă cu el. În schimb, îi frecventa prietenii. Oriunde mergea Jamie, era şi ea.

Prietenul lui, Eddie Stephen Keys, se îndrăgostise nebuneşte de ea şi o ceruse în căsătorie. Lara nu era pregătită să se căsătorească decât dacă era vorba de prima ei alegere.

Îi trebuiseră câteva luni să-l cucerească pe Jamie. Şi într-o zi, el îşi dăduse seama şi cu asta, basta. Închiriase un avion, se căsătoriseră în Tahiti şi presa din lume îi alesese drept pe cel mai nou Cuplu Frumos.

Căsătoria lor durase exact un an. Un an în care Lara devenise o celebritate.

Apoi, dintr-odată totul se sfârşise şi amândoi îşi doreau divorţul. Erau la fel de plictisiţi de restricţiile căsniciei şi de corvoada de-a fi mereu împreună.

Se despărţiseră prieteneşte. Jamie fusese de acord să-i plătească o alocaţie substanţială, iar ea zburase în Mexic, unde obţinuse un divorţ rapid, iar apoi la Acapulco, unde-l întâlnise pe primul ei prinţ italian.

De atunci, Lara tot călătorise. Cele mai bune locuri, cele mai potrivite momente şi cei mai buni bărbaţi. Abia când Margaret fusese împuşcată, se oprise să se gândească. Ce făcea cu viaţa ei? De ce era atât de important să fie în locul potrivit, la momentul potrivit şi cu bărbatul potrivit? De ce căuta mereu însoţitori plictisitori, care căutau plăcerea şi care nu-i puteau oferi decât bani? Era aşa *incitant* să fii fotografiat la fiecare aeroport? Să fi citat în fiecare revistă de modă de doi bani?

Şi de ce trebuia să călătorească pe Nil? Să facă safari în Africa? Schi în Gstaad? Şi să-şi petreacă vara în Sardinia?

Dacă se gândea bine, părea o viaţă atât de searbădă. Moartea lui Margaret, călătoria la New York şi timpul petrecut cu prietenii lui Margaret şi sora ei Beth o făcuseră să-şi dea seama de toate acestea.

Acum se hotărâse. Era decisă să ajute la răzbunarea morţii lui Margaret.

Nick Bassalino era opţiunea potrivită, iar în curând avea să fie numai al ei.

Lara fusese adusă la petrecere de Jeanette şi Leslie Larson, un cuplu tânăr care era faimos numai pentru faptul că mama lui Les era una dintre cele mai bogate femei din lume. Lara ajunsese la Los Angeles cu câteva zile mai devreme. Era oaspetele familiei Larson. Într-o săptămână, ştia că avea să-l întâlnească pe Nick Bassalino pentru că April Crawford era cunoscută drept o petrecăreaţă notorie. Fusese un noroc chior să-l întâlnească atât de curând.

I-l arătă lui Jeanette.

— Cine-i bărbatul acela? întrebă în treacăt.

— Cred că te referi la Nick, îi replică Jeanette cu o privire atotcunoscătoare. Este prietenul lui April Crawford şi tipul *chiar* nu e la agăţat. Este înnebunit după ea, o urmează peste tot ca o dădacă. De ce? Crezi că este atrăgător?

— E actor? întrebă Lara ocolind întrebarea.

— E un fel de pungaş, de cartofor. Les spune că e un huligan. Jeanette chicoti. Îl găseşti atractiv, nu-i aşa?

— Nu chiar. Mimă un căscat. Puţin prea evident. Numai pantaloni strâmţi şi dinţi.

Jeanette dădu din cap.

— Oricum, după cum am zis, e deja cuplat şi, să fim sinceri, nu e în stilul tău.

Lara se întrebă care credea Jeanette că era stilul ei.

Petrecerea era plicticoasă, dar Lara ştia că trebuia într-un fel sau altul să-l întâlnească pe Nick. Sammy Albert, un actor cu reputaţie de superarmăsar, încerca s-o convingă să plece şi să meargă la un club numit Discotheque. Îi spusese „nu“ de trei ori, dar el se înamorase de ea şi încerca s-o facă să se răzgândească.

— O cunoşti pe April Crawford? întrebă în cele din urmă. Mi-ar plăcea s-o întâlnesc.

— Dac-o ştiu pe April? Am şi avut-o! glumi Sammy, luând-o cu el ca s-o prezinte.

Ochii lui April erau injectaţi, rujul – întins.

— Bună dragă, spuse ea rece.

Nu-i plăcea competiţia.

Lara deveni şarmantă şi o flată pe steaua de cinema în timp ce îndreptă conversaţia către un prieten comun care locuia la Roma.

Deodată, Nick îşi făcu apariţia. Luă cu îndemânare din mâna lui April paharul prea plin, care i se vărsa pe rochie şi-l înlocui cu unul pe jumătate plin.

— Îl cunoşti pe Nick Bassalino? întrebă April mângâindu-l afectuos. Ea e Lara… Lara…

— Crichton, spuse Lara, uitându-se direct la el în timp ce-i întâmpina strângerea fermă de mână cu o atingere la fel de caldă a mâinii ei.

Bărbatul era mult prea frumos pentru binele lui. Avea ochi căprui, prietenoşi şi deschişi.

— Încântat de cunoştinţă, spuse.

„Să punem pariu?“ se gândi ea.

— De ce nu mergem la Discotheque? întrebă Sammy din nou. April? Nick? Poate că unul dintre voi o poate convinge pe Lara să vină şi ea.

— Minunată idee, spuse April veselă. Am chef să dansez, iar petrecerile lui Janine, drăguţa de ea, devin destul de îmbâcsite.

— Vrei să vii? o întrebă Sammy pe Lara.

Ea dădu din cap.

— Ar trebui să le spun lui Les şi lui Jeanette.

— Ce zici de ea? spuse Sammy, privind-o în timp ce se îndepărta. Nu-i *mortală*?

April râse.

— Sammy dragule, de fiecare dată când întâlneşti o fată este o mare dragoste care nu durează mai mult de un minut şi jumătate.

Plecară când Lara se întoarse. Merse cu Sammy în Maserati-ul acestuia, în timp ce April şi Nick îi urmară în Mercedes.

— Aş putea să scap de ei uşor, spuse Sammy punându-şi mâna languros pe piciorul ei. Am putea să mergem la mine acasă şi să luăm un pahar. Ei? Ce spui?

Lara îi îndepărtă mâna fierbinte.

— M-am lăsat, îi replică rece.

Sammy rămase mut. Primea mii de scrisori pe săptămână de la fete care doar voiau să-l atingă, iar femeia de lângă el nici măcar nu voia să meargă cu el acasă. Nu mai fusese refuzat de mult.

Clubul Discotheque era aglomerat ca de obicei, dar pentru Sammy Albert şi April Crawford se eliberă repede o masă. Stelele de cinema aveau întotdeauna parte de tratament preferenţial – era unul dintre beneficiile aduse de faimă.

April comandă un scotch dublu şi imediat îl târî pe Sammy pe ringul de dans aglomerat.

— Sunt prieteni vechi, spuse Nick, simţind nevoia să explice. Sammy a avut primul succes într-unul din filmele lui April.

Lara zâmbi.

— Pe mine nu mă deranjează chiar deloc. Poate că ţie nu-ţi convine.

— La naiba, nu-mi pasă. Îmi place ca April să se distreze, îi face bine. Este o tipă grozavă, are multă energie, o adevărată tigroaică!

Lara se uită la el fix ca să vadă dacă râdea de ea, dar nu părea. O urmărea pe April pe ring cu un zâmbet mândru pe faţă.

— Tu şi Sammy păreţi de aceeaşi vârstă, remarcă ea.

El îşi dădu seama unde voia să bată.

— Nu ştiu, ridică din umeri. Cui îi pasă de vârstă? Ştii ceva? April are mai multă energie în degetul mic decât am eu în întreg corpul.

April încolo şi April încoace. Nick Bassalino nu avea să fie prada uşoară pe care şi-o imaginase. Era obişnuită ca bărbaţii să-i cadă la picioare – fie ei căsătoriţi sau nu, nu conta. Una dintre expresiile favorite ale Larei, publicate peste tot în lume, era că „bărbaţii sunt prăzi uşoare“. Întotdeauna constatase că dacă îşi dorea un bărbat, îl şi avea.

Nu că ar fi fost atât de mulţi. Fusese contele cu care durase doi ani. Apoi, steaua de cinema, numai câteva luni. După el,

prinţul german, un an. Apoi, lordul englez, numai opt luni. Armatorul grec rezistase aproape un an. Şi în cele din urmă, prinţul Alfredo Masserini. Se gândise că poate el era alesul. Semăna cu o stea de cinema, avea banii armatorului, tinereţea lordului englez şi şarmul contelui. Dar în ciuda acestora, se dovedise a fi un egoist. „Ca şi mine“, se gândi ea, cu un amuzament fugar.

— De ce râzi? întrebă Nick curios, încercând să nu i se uite în decolteu.

— Nimic care să te amuze.

Ea scutură din cap într-un mod languros şi sexy, astfel încât părul lung să se învolbureze în faţă.

El îi aruncă o privire scurtă. Femeia era uimitor de frumoasă. Dar ce însemna frumuseţea într-un oraş ca Hollywood? Atât de multe fete sexy, drăguţe şi uimitoare în diferite grade. Atât de multe forme şi mărimi. Ceva pentru toată lumea. La Hollywood, frumuseţea era un bun care-ţi era băgat pe gât.

April Crawford era diferită. April însemna clasă, distincţie şi acceptarea în societate. April era un bilet către idolii pe care-i venerase de când era puşti.

O, nu, nu avea s-o piardă pe April doar pentru o gustărică din borcanul cu miere al acesteia. April era geloasă, ageră, plină de mândrie. Dacă l-ar prinde călcând strâmb, ar intra în rahat până la gât.

— Sper că veniţi la petrecerea pe care Jeanette şi Les o dau pentru mine mâine-seară, spuse Lara în treacăt.

— April face toate aranjamentele sociale. Dacă află de asta, o să venim cu siguranţă. Doamnei mele nu-i place să piardă o petrecere.

Lara zâmbi şi făcu ochii mari.

— Grozav, murmură.

Ce pămpălău era tipul ăsta, avea să fie uşor!

capitolul 9

Frank Bassalino era fiul cel mai mare al lui Enzio, iar acesta se baza pe el mai mult decât pe ceilalţi, de când optase pentru o semiretragere, Frank preluând unele dintre cele mai importante afaceri.

— Într-o zi, spunea Enzio cu mândrie, Frank va fi şeful. O zi nu prea îndepărtată.

Frank se înţelegea bine cu asociaţii mai vechi ai lui Enzio. Erau nişte bărbaţi dificili, gata oricând să critice, dar el reuşea să creeze o legătură trainică.

În multe privinţe, Frank era mai puternic decât Enzio. Născut într-unul dintre districtele dure din New York, trebuise întotdeauna să lupte pentru ceea ce dorea, în ciuda poziţiei tatălui său.

Frank nu era un bărbat pe care să-l superi. De treizeci şi şase de ani, lucra cu Enzio de la şaisprezece şi văzuse toate aspectele afacerii lui. Fusese implicat în taxa de protecţie, prostituţie, droguri, jocuri de noroc şi jafuri. La un moment dat, dorise să fie asasin plătit, dar Enzio nu fusese de acord. Era prea riscant.

La vremea lui, Frank fusese un fustangiu în adevărata tradiţie a lui Enzio, trecând ca o furtună printr-o mulţime de femei, folosite şi azvârlite ca nişte şerveţele de hârtie. Până când, la douăzeci şi nouă de ani, o văzuse într-o fotografie pe Anna Maria, verişoara lui din Sicilia, şi trimisese imediat după ea. Avea paisprezece ani şi nu vorbea engleză. Enzio îi plătise familiei ei o rentă şi aranjase totul. Când fata ajunsese în America, Frank se căsătorise cu ea.

Aşa tată, aşa fiu. Amândoi optaseră pentru partenere din vechea ţară. Deşi, spre deosebire de Rose, Anna Maria era timidă şi tăcută. La douăzeci şi unu de ani, nu vorbea prea multă engleză.

Frank şi Anna Maria locuiau într-o casă de cărămidă roşie în Queens, cu cei patru copii ai lor, iar ea mai aştepta unul.

Frank nu prea mai călca strâmb acum. Prostituatele ocazionale pe care le bătea erau singura lui slăbiciune.

Când veni momentul să înfăptuiască planul de răzbunare, Rio spuse că voia să-şi încerce norocul cu Frank Bassalino. N-o votă nimeni. Conform dosarului stufos pe care-l obţinuseră despre el, nu era deloc genul. Nu, deciseră toate, singura care avea o şansă cu Frank Bassalino era o fată proaspătă şi inocentă. O fată care să-i amintească de soţia lui când o adusese în America. Beth era alegerea evidentă.

Apăru o posibilitate perfectă. Frank căuta o bonă care să-i înveţe engleză pe copii. Se înregistrase la trei agenţii de recrutare şi refuzase toate ofertantele care erau în marea majoritate de culoare sau mexicance. Fetele hotărâră ca Beth să aplice pentru slujbă.

Îşi schimbă hainele hippy şi îşi puse o bluză simplă şi o fustă. Apoi, cu părul ei blond strâns la spate, cu haine simple şi referinţe false, îşi făcu apariţia la uşa lui pentru interviu.

O cameristă o conduse în camera de zi de modă veche. Mobila era uzată şi existau foarte multe tablouri religioase pe pereţi. Beth se uită de jur împrejur, cu inima bătând de emoţie.

Aşteptă mai mult de jumătate de oră şi apoi Frank Bassalino intră în cameră cu Anna Maria în urma lui.

Era un bărbat puternic, cu păr negru, ochi negri pe jumătate închişi, o gură capricioasă, un nas de vultur. Era atrăgător într-un mod brutal.

Beth îl detestă pe loc. Îi cunoştea pe bărbaţii ca el, bărbaţi violenţi care urau orice schimbare. Bărbaţi pentru care puterea era arma principală.

Cu un tremur involuntar, îşi aminti momentul când nişte bărbaţi asemenea lui Frank Bassalino veniseră în comunitate şi strigaseră în mijlocul nopţii. Erau opt sau nouă, şi toţi beţi.

O bandă de bădărani beţi urlând în două maşini, hohotind şi sorbind din sticlele de băutură. Ferma era situată destul de departe de drumul principal. Nu existau vecini, nimeni la care să fugă pentru ajutor.

Uşa din faţă nu era încuiată, iar bărbaţii dăduseră buzna cu

violenţă, lovind cu piciorul bătrânul câine ciobănesc, Shep, până când rămăsese mort. Le trăseseră pe fete afară din pat şi le violaseră una câte una, în timp ce băieţii fuseseră bătuţi metodic şi cu voie bună. Bărbaţii fuseseră luaţi în zeflemea, înjuraţi, li se spusese să se tundă, să-şi ia o slujbă şi să nu mai piardă vremea.

Nu puteau să se pună cu ei. Străinii erau mari şi puternici şi plini de puterea îndreptăţită a celor care făceau bine.

— Dacă ai fi fiica mea, îi şuierase unul dintre ei în timp ce se împingea în ea, ţi-aş tăbăci pielea până când n-ai mai putea umbla o săptămână.

Înainte să plece, îi tunseseră pe băieţi, ciopârţindu-le părul plini de cruzime, cu o pereche ruginită de foarfece. Max avusese nevoie de şaptesprezece copci pe scalp.

Nenorocirea se întâmplase cu doi ani înainte, şi Beth încă mai dormea neliniştită, încă simţea repulsie când vedea bărbaţi ca Frank.

— Hm! Se uită la ea. Eşti destul de tânără.

— Am douăzeci de ani, spuse ea. Am lucrat cu copii în ultimii trei ani. Aţi citit referinţele?

Era surprins să vadă o fată atât de tânără şi de drăguţă. Era aproape prea bine ca să fie adevărat după toate gunoaiele pe care agenţia i le trimisese. Copiii lui aveau s-o iubească pe fata asta, arăta atât de curată şi drăguţă. Nu avea niciun rost să se mai joace.

— Ascultă, dacă vrei, slujba este a ta. O să ai propria cameră, mâncare decentă şi câteva nopţi libere pe săptămână. OK?

Ea dădu din cap. Avea să fie atât de uşor?

— Pot să-i văd pe copii? întrebă ea.

— Sigur. Hei, Anna Maria! O trase pe soţia lui în faţă, o fată brunetă, timidă, cu trăsături buhăite şi un pântec enorm. Ea este… hm… cum te cheamă?

— Beth.

— Da, da. Beth, ţi-o prezint pe doamna Bassalino, soţia mea. Nu vorbeşte prea multă engleză – poate o înveţi şi pe ea. Te va duce să-i vezi pe copii şi să-ţi arate pe-aici. Dac-ai probleme,

vino la mine. Nu uita, sunt un bărbat ocupat, aşa că ar fi bine să nu fie prea multe probleme. Ai înțeles? Când poți începe?

Inima îi bătea cu putere.

— Mâine, spuse, ascunzându-şi încântarea.

— Bună fată. Anna Maria o să nască în curând. Avem nevoie de ceva ajutor pe-aici.

O împinse pe Anna Maria spre ea, se uită la Beth din nou şi plecă.

capitolul 10

Angelo Bassalino fusese trimis la Londra după o serie de probleme. Era o mutare temporară, un mod discret de a se da la fund până se liniştea familia Camparo. Gina Camparo avea să se mărite curând, iar după ceremonie, câteva luni mai târziu, incidentul avea să fie uitat şi Angelo putea fi adus acasă în siguranţă.

Enzio fusese oarecum amuzat de toată povestea. Angelo era cu adevărat fiul lui, un băiat care nu lăsa să-i stea nimic în cale.

Dar fusese o situaţie problematică, şi dacă Angelo nu ar fi fost fiul lui Enzio, s-ar fi aflat într-un bloc de ciment pe fundul râului East. Să te culci cu o fată este una, dar nu la petrecerea ei de logodnă cu alt bărbat, şi nu unde fratele şi logodnicul puteau să te descopere. Şi nu când fata era fiica unui puternic rival – chiar dacă unul prietenos.

Aşa că Angelo fusese făcut pachet şi trimis la Londra. Existau interese legate de jocurile de noroc de care putea să se ocupe, iar Enzio aranjase totul fără prea mult efort.

Angelo nu se ridica la înălţimea aşteptărilor în materie de afaceri. Băiatul nu avea nimic din temperamentul sau ambiţia bărbaţilor Bassalino. Nu avea duritatea la care să facă apel în relaţiile cu oamenii.

Enzio spunea că Angelo nu avea decât douăzeci şi patru de ani, era doar un băiat, şi că mai avea destul timp să se deştepte. Dar îşi amintea şi de cum era el însuşi la douăzeci şi patru de ani, autor a şase asasinate, deja mâna dreaptă a lui Crazy Marco, un bărbat cu un viitor măreţ în faţă.

La New York, Angelo lucrase pentru Frank.

— E un leneş nenorocit, se plângea permanent Frank. Îl trimiţi într-o magherniţă să scuture ceva bani şi tre' să trimiţi p-altul după *el* pentru că s-a încurcat cu vreo boarfă. Că numai asta are în cap.

Enzio încercă să-l trimită pe Coastă să lucreze pentru Nick, dar ieşi şi mai rău. Angelo intră într-o relaţie cu o starletă şi

reuşi să fie bătut măr de „producătorul" ei.

— Ai face bine să te aduni la Londra, îl avertiză Enzio. Un Bassalino ar trebui să insufle respect. Fă-ţi de cap cât vrei, dar aminteşte-ţi că *munca* e cel mai important lucru – şi *banii.* Există o posibilitate foarte puternică să ne aşezăm acolo şi într-o zi aş vrea să te văd controlând totul. Pentru început, lucrează cu organizaţia Stevesto, o să-ţi arate ei cum merg lucrurile.

Angelo ridicase din umeri. Nu-l interesa să facă bani; de vreme ce erau destui în familie, de ce trebuia să se chinuie el să facă mai mulţi? N-avea sens. Lasă-i pe Frank şi pe Nick să ducă mai departe respectul pentru numele Bassalino – lor le plăcea, lui nu.

Dar nu se certă cu tatăl lui. Nimeni nu parlamenta cu Enzio. Fusese un moment când îşi exprimase dorinţa să nu intre în „afacerea" familiei. Dorea să devină actor sau, poate, muzician. La şaisprezece ani, acestea erau ambiţiile lui. Când Enzio aflase, îl bătuse cu o curea de piele şi-l închisese în cameră o săptămână. Angelo nu mai pomenise niciodată acest lucru.

Londra era un oraş grozav, după cum descoperi Angelo în curând. O mulţime de fete drăguţe şi oameni prietenoşi. Oricine putea merge pe stradă fără să se teamă că avea să fie bătut sau jefuit.

Îi fusese amenajat un apartament, iar el merse să lucreze pentru Stevesto. Era simplu, tot ce trebuia să facă era să ţină sub observaţie câteva cazinouri şi să afle cum merge treaba.

Angelo era fericit. Putea avea câte o fată în fiecare săptămână dacă dorea, şi chiar asta şi voia. Trebuia să facă sex în fiecare zi, era un obicei, cum ar fi cafeaua de dimineaţă sau flotările, un obicei în care îi plăcea să exceleze.

Angelo nu era înalt şi musculos ca fraţii lui. Era mai firav, aproape piele şi os. Iar faţa îi era mai colţuroasă, cu pomeţi înalţi. Îi plăcea să poarte părul lung, o mică ciudăţenie, şi uneori afişa o mustaţă *à la* Che şi o barbă ţepoasă.

— Arăţi ca un comunist nenorocit, ţipa Enzio la el. Dumnezeule! De ce nu-ţi tunzi părul ăla, cumpără-ţi nişte haine decente, poate un costum. Arăţi ca naiba. De ce nu poţi fi

ca fraţii tăi?

La dracu' cu fraţii lui. Angelo îşi păstră înfăţişarea pe care şi-o dorea. Era singurul mod în care putea să-l scuipe pe tatăl lui între ochi fără prea multă pagubă.

*

Un contingent întreg de ziarişti îşi făcură apariţia la aeroportul Heathrow ca s-o întâmpine pe Rio Java. Reputaţia o preceda întotdeauna.

Coborî din avion într-un bizar costum mulat, din piele roz, şi ducând pe braţ o haină lungă din blană de leopard.

— Bună, băieţi, salută ea armata de fotografi. Ce vreţi să fac?

Ce *nu* voiau să facă? Rio Java era întotdeauna bună pentru fotografiile de copertă.

Ocupa de ani întregi prima pagină a ziarelor. Dependentă de droguri la optsprezece ani, Rio fusese descoperită la început într-un centru de reabilitare de către faimosul realizator de avangardă, Billy Express, care turna un film despre droguri numit *Turn on/Turn off*[1]. Aparatul lui de filmat indiscret îi urmărise fiecare mişcare în timp ce i se oferea tratamentul – vindecarea. Nu-i scăpase nimic, iar rezultatul fusese un succes imens. Nu durase mult până se mutase permanent în viaţa lui, dăduse naştere copilului său (un eveniment pe care-l filmase cu dragoste, dar şi cu detalii oarecum şocante) şi jucase în toate proiectele lui ulterioare. Billy Express avea foarte mult succes şi era şi extrem, extrem de bogat. Cele mai pornografice filme ale lui îi aduseseră o avere.

Rio locuia cu Billy şi anturajul său la New York, într-o casă elegantă din cărămidă roşie, pe care-o împărţea cu mama lui. Nu era aranjamentul ideal, dar mama lui, fostă membră a trupei de spectacole Ziegfeld Follies, venea la pachet.

Rio simţea că-i datora mult lui Billy. Era responsabil pentru celebritatea ei, iar ea adora orice moment al faimei de care se bucura. Renunţând la heroină, nu obiectase să se alăture lui Billy, prietenilor *şi* mamei lui în consumul de LSD. Într-o

noapte de pomină, se surprinsese împărţind patul lui Billy cu prietenul chinez al acestuia, Lei. Pe Billy îl amuzase să-i pună s-o facă împreună, în timp ce filma scena. Ca urmare, Rio rămăsese însărcinată din nou, şi Billy fusese încântat. Îi plăceau copiii şi se grăbise să redecoreze etajul superior al casei lui pentru copii chiar atunci când Rio născu gemeni, doi băieţei chinezi.

Fuseseră foarte fericiţi. Billy, mama lui ciudată, Lei, copiii, anturajul lor. Făceau filme, dădeau petreceri teribile şi trăiau într-un fel de vid minunat de piatră.

Până într-o zi când Rio îl întâlnise pe Larry Bolding. Era un senator foarte corect de patruzeci şi cinci de ani. Venise la una dintre petrecerile lui Billy, iar Rio aruncase o privire la faţa bronzată, costumul, ochii oneşti, şi se aprinsese. Exista ceva în Larry Bolding care-o atrăgea nebuneşte.

— *Trebuie* să-l am, îi şoptise lui Billy.

— Nicio problemă, îi răspunsese calm, pentru că gelozia era un lucru necunoscut pentru Billy. Alesese o pastilă din buzunar. Pune-i-o în băutură şi-o să fie al tău.

Într-un rar moment de luciditate, Rio se hotărâse să nu boteze băutura senatorului. Îl voia fără să recurgă la droguri. Voia ca *el* s-o dorească.

Larry Bolding avea un zâmbet de politician şi o privire directă. Rio se pusese pe treabă. Nu era o începătoare când venea vorba de seducţie.

Însă îi luase ceva timp până să-l ducă în dormitor. Şi mai mult timp să-l dezbrace. Era aşa de dulce! Chiar purta pantaloni scurţi cu model şi maiou.

Rio se lansase în specialităţile ei. El fusese mai interesat de sexul normal.

Totul se soldase cu o aventură de şase luni. O aventură care trebuia ţinută secretă deoarece el era un bărbat căsătorit.

Rio înţelesese. El îi turnase povestea veche de când lumea cum că el şi soţia lui stăteau împreună numai de ochii lumii şi, experimentată cum era, ea îl crezuse.

După câteva săptămâni, îi spusese lui Billy că nu se mai puteau culca împreună. De fapt, pentru că Larry nu era de

acord cu locaţia, se mutase şi-şi luase un apartament în Village. Era mult mai convenabil pentru Larry, mult mai privat.

Billy îi oferea o alocaţie generoasă şi păstra copiii cu el pentru că amândoi ştiau că era spre binele acestora. Îi vizita în fiecare zi.

În cele din urmă, Billy se hotărâse c-o voia pe ea în noul film pe care-l scrisese. Până la urmă, era vedeta lui.

Larry Bolding spusese că nu voia ca ea să facă asta. Prefera s-o ţină la dispoziţia lui pentru că nu ştia niciodată când putea s-o vadă.

— Tipul ăsta e un măgar, o avertizase Billy. O să te ruineze.

Dar Rio era îndrăgostită şi nu asculta. În schimb, devenise foarte decentă pentru Larry, făcând tot ce-i cerea el. Renunţase la droguri, băutură, petreceri, sex (mai puţin cu el), machiaj exotic şi haine ciudate.

Însă vizitele lui Larry se răriseră din ce în ce mai mult. În cele din urmă, încetaseră cu totul.

Rio era distrusă. Încercase în van să ia legătura cu el, dar se ridicaseră ziduri între ei. Nu putea să treacă dincolo de toate secretarele şi consilierii lui. N-avea nicio şansă să-l anunţe că era însărcinată cu copilul lui.

Când îşi dăduse seama că fusese folosită, o duruse mai mult decât ar fi crezut vreodată posibil. Într-o sâmbătă întunecată îşi tăiase venele şi, din fericire, fusese descoperită de un vecin. Vecinul se dovedise a fi Margaret Lawrence Brown.

Îi luase mult timp lui Rio să treacă peste modul în care Larry Bolding o tratase. Dezvoltase un resentiment adânc faţă de modul în care femeile permiteau să fie folosite de bărbaţi. În special, de bărbaţii căsătoriţi.

O asculta pe Margaret, iar cuvintele ei aveau sens. Ce rost avea să plângi trecutul, când doar viitorul conta?

Fără ca el să afle, ea născuse copilul lui Larry – o fetiţă. Billy Express sugerase ca ea să se mute înapoi cu el şi ceilalţi copii. Dar ea nu mai voia să-şi ducă viaţa aşa, şi-i spusese şi lui. Îi spusese că dorea să-i aducă pe copii să locuiască împreună cu ea. Billy nu fusese de acord; voia să stea cu el.

Această confruntare de voinţe avusese ca rezultat o lungă luptă în justiţie, pe care Rio o câştigase în cele din urmă. Îşi recuperase copiii în ciuda defăimării publice la care o supusese Billy Express. Pe el, verdictul îl scosese din minţi.

Toţi aşa-zişii prieteni, anturajul şi mama lui Billy se ridicaseră în boxa martorilor şi depuseseră mărturie ce mamă rea era.

Margaret Lawrence Brown depusese mărturie în favoarea ei şi, în final, ea-şi recuperase copiii.

Fusese un proces foarte mediatizat. Ziarele şi fiţuicile de bârfe savuraseră fiecare moment.

În cele din urmă, Rio fusese asaltată de scenarii de film. Toată lumea avea un proiect în care ea se potrivea perfect.

În curând, ea începuse să lucreze din nou şi nu se mai uita în urmă.

Acum era la Londra şi se afla acolo pentru un singur lucru.

Angelo Bassalino şi răzbunarea.

Avea să-l distrugă cum numai ea putea s-o facă.

capitolul 11

Deşi erau prieteni vechi, Bosco Sam îşi voia banii înapoi cu dobândă, iar Dukey K. Williams chiar nu-i avea.

Dukey pierdea vremea la New York, încă locuind în apartamentul pe care-l împărţise cu Margaret, meditând la moartea ei.

— Haide, omule, trebuie să te întorci în mijlocul acţiunii, îl pisa în fiecare zi managerul lui.

— Anulează totul, îi spuse Dukey. O să stau liniştit un timp, să-mi pun ordine în gânduri.

Execuţia lui Margaret lăsase un gol imens în viaţa lui. Nu putea să se împace cu moartea ei.

Îşi anulă toate angajamentele, un tur european, şi o sesiune de înregistrări pentru noul lui album. Mai mulţi promotori îl ameninţară cu procese. Lui Dukey nu-i păsa.

„La dracu' cu ei!" exclamă el. Nu câştiga bani, iar drepturile de autor care veneau din vânzările discurilor se duceau direct în buzunarele fostei soţii numărul unu şi ale foştilor copii. Îi numea foşti copii pentru că soţia lui, o târfă roşcată, obţinuse o hotărâre judecătorească şi-i interzicea să-i vadă.

Bosco Sam nu era pregătit să se dea bătut.

— Îmi vreau banii înapoi, spunea, tonul devenindu-i mai ameninţător pe zi ce trecea. Dacă ar fi fost altcineva în locul tău, Dukey…

Fuseseră alături în anii grei de şcoală, se cunoşteau de foarte mult timp.

— Să ne întâlnim, sugeră Dukey gândind rapid. Poate facem o înţelegere.

— Da, s-o facem. O pauză ameninţătoare. Cât mai eşti în viaţă.

Se întâlniră la grădina zoologică. Bosco Sam avea o problemă cu întâlnirile private, de aceea cele mai importante aveau loc în zone publice.

— O să fiu probabil asaltat de mulţime, se plânse Dukey.

Dar era o dimineață friguroasă de octombrie și grădina zoologică din Central Park era aproape goală.

Nu erau o pereche care să nu dea de bănuit. Dukey cu haina de nurcă cu cordon, lungă până la jumătatea gambei, cizme și ochelari imenși. Și Bosco Sam, de o sută cincizeci de kile, cu haină din păr de cămilă și cu o problemă de atitudine.

— Al dracu′ parc, se plânse Bosco Sam. Singuru′ locșor unde să faci o afacere.

— Aici are loc acțiunea, spuse Dukey în timp ce se plimbau prin fața maimuțelor. Umblă vorba că ești gata să dansezi cu banda Crown. Amândoi o puneți de-un duet în timp ce Frank Bassalino o ia pe coajă. Minunat. Ușor de tot. Dar cum ar fi dacă i-aș aranja *eu?* Pe Frank, pe frații lui, pe Enzio. Toată căruța cu rahat a lui Bassalino.

— Tu? spuse Bosco Sam, începând să râdă.

— Dumnezeule! Râzi de parcă s-ar pârțâi un elefant!

Bosco Sam râse și mai tare.

— Ascultă, omule, continuă Dukey. Nu mănânc rahat, m-auzi? Sunt serios. Pentru două sute de miare, ai ieșit din joc. Ești cu mâinile curate. N-o să-ți bată problemele la ușă. Nimeni n-o să știe de afacerea asta, doar eu. Te-ai prins, frate?

— Da, spuse Bosco Sam gânditor. Da…

— O să fie marfă. Îi ții sub presiune până explodează. Și tu te dai la fund și nu te bănuiește nimeni.

Bosco Sam începu să râdă.

— Văd că încă te descurci. Mare star și viclean ca un portorican.

— Hei, o să zic un cântec sau două la nunta fetei tale.

— Puștoaica n-are decât zece ani.

— O să stau prin preajmă când ai nevoie de mine. Ce zici? Batem palma?

— Bine, te las să încerci. De ce nu? Ne știm de mult. Dar ține minte: vreau rezultate! Dacă nu, afacerea cade. Ai înțeles?

— Pe deplin.

— Pe cine folosești?

— Am planurile mele.

Bosco Sam scuipă pe jos.

— Dacă eşti deştept, îl foloseşti pe Leroy Jesus Bauls. O să te coste, dar negrul ăla dat dracu' nu ştie frica, de-aia-i spunem Black Balls.

Una dintre maimuţe scoase un strigăt ascuţit.

— La dracu'! exclamă Bosco Sam. A dracu' maimuţă tocmai s-a pişat pe mine.

— Asta-i noroc, spuse Dukey reuşind să-şi păstreze o faţă serioasă.

— Ar fi bine, mormăi Bosco Sam. Sau oasele tale o să fie unele al dracului de *rupte.*

capitolul 12

Efectul Larei asupra lui Nick era lent, dar mortal.

Se întâlniră din nou la petrecerea pe care Jeanette şi Les o dădură pentru ea şi apoi, din nou, la vizionarea noului film al lui Dustin Hoffman.

Lara se vedea cu Sammy Albert, ţinându-l la distanţă pentru că nu avea nevoie să fie distrasă de o aventură cu el. La sugestia ei, Sammy îi invitase pe April şi pe Nick să cineze la Bistro.

Sigur că asta avea să fie noaptea cea mare, Sammy era într-o dispoziţie de zile mari.

Lara îmbrăcase jacheta ei neagră Yves Saint Laurent, cu croială bărbătească, şi pe dedesubt o bluză neagră pe gât din şifon, prin care se vedea dacă te uitai din apropiere. Nu purta sutien pe dedesubt, iar efectul era incredibil de sexy deoarece când se mişca, jacheta se mişca şi ea, dezvelind-o, şi apoi acoperind-o din nou.

— Acum îi vezi, acum nu-i mai vezi, anunţă Sammy mândru, la începutul serii.

Nick şi April începură să se certe spre mijlocul cinei, o discuţie şoptită pe care nimeni nu trebuia s-o audă, deoarece, mai mult decât orice, April nu voia să-şi strice imaginea etalându-şi latura geloasă.

Şampania cu care Sammy tot insistase începuse să-şi facă efectul.

— Pentru Dumnezeu, ia-ţi ochii se la balcoanele ei nenorocite! şuieră April furioasă către Nick.

Nick, care făcuse eforturi eroice să nu se uite, se simţi insultat.

— Linişteşte-te, April. Nu te face de râs.

— Să mă liniştesc, îl imită ea. Cu cine crezi să vorbeşti, omuleţule?

— Vorbesc cu tine şi, la naiba, ai băut destul.

Îi prinse încheietura când ea-şi ridică paharul. Încercă

furioasă să se elibereze, iar şampania i se vărsă pe partea din faţă a rochiei.

— O, Doamne! Lara veni prima cu un şerveţel, tamponând-o să se usuce. Nu cred c-o să păteze.

— E numai o zdreanţă veche, spuse April îndreptându-se de spate şi alungând-o pe Lara. Nick, dragul meu, eşti atât de neîndemânatic.

Le întoarse spatele amândurora şi începu să discute cu Sammy, aşezat în partea cealaltă.

Lara se uită la Nick şi zâmbi înţelegătoare. El rânji înapoi, lăsându-şi ochii să poposească pe sânii ei. Dacă tot era acuzat, măcar să fie pe bună dreptate.

Ea se uita încă la el, cercetându-l cu ochii ei verzi, vizibil interesată.

El simţi deodată o senzaţie de disconfort în pantaloni, o senzaţie pe care învăţase de mult s-o controleze. Dumnezeule, fata asta era deosebită, îl atingea sigur la coarda sensibilă. În anul în care fusese cu April, riscase de două ori. O dată, într-o călătorie de afaceri la Vegas: o dansatoare fără faţă, cu picioare incredibile. A doua oară: o roşcată pe care-o întâlnise pe plajă, într-una din puţinele lui după-amiezi libere. Niciuna din fete nu ştiuse cine era şi nici altceva despre el. În felul acesta nu exista riscul ca April să afle vreodată.

— Să mergem la Discotheque, spuse Sammy.

— Grozavă idee, fu April de acord, bând încă un pahar de şampanie.

Nick nu încercă s-o oprească. În noaptea aceea era problema ei; n-avea decât să se facă praf. Avea să-i pară rău de dimineaţă.

La Discotheque era şi mai multă şampanie, iar Lara observă că Nick bea şi el, lucru pe care nu-l observase înainte.

Dansă cu Sammy şi se simţi jenată de felul lui convulsiv, aproape obscen, de a se mişca. O calitate a bărbaţilor europeni – şi în special a prinţului Alfredo – era aceea că ştiau să-şi păstreze controlul pe ringul de dans. Sammy ţopăia ca un pui de elefant, smucindu-se încoace şi-ncolo.

Când se aşeză, April o invită să vină cu ea la toaletă.

Acceptă deoarece jumătate de victorie însemna să rămână prietenă cu steaua de cinema între două vârste.

— Cred că ai dreptate, dragă, observă April, privindu-se în oglindă. Uită-te la rochia mea, uscată şi nici urmă de pată.

Scoase din poşetă un ruj extraordinar de culoare stacojie, desfăcându-l şi rujându-se cu mult peste şi dedesubtul liniei naturale a buzelor, aşa cum o învăţaseră să facă o serie de machiori.

Stătură una lângă alta, privindu-se în oglinda până jos. April ar fi putut foarte bine să fie mama Larei, dar nu-şi dădea seama de asta. Din punctul ei de vedere, imaginea ei reflectată era la fel de netedă şi de tânără ca a fetei de lângă ea.

— Nu-i Sammy un drăguţ? comentă ea. Aşa amuzant. Sper că-ţi dai seama cât de norocoasă eşti.

— Norocoasă? întrebă Lara periindu-şi părul.

— Ei bine, desigur. Sammy e la *mare* căutare şi văd că-i înnebunit după tine.

Lara zâmbi uşor, simţind ce avea să urmeze.

— Bărbaţii adevăraţi sunt foarte puţini în acest oraş. April sughiţă elegant. *Eu* ar trebui să ştiu, pentru că am fost căsătorită cu patru dintre ei. Mai mult ruj. Să-l luăm pe Nick, de exemplu. E destul de arătos, dar ce are el de oferit, dragă? Există mai multe lucruri decât sexul de calitate. Confidenţial vorbind, vreau mai multe lucruri de la un bărbat, ştii ce vreau să spun?

Lara dădu din cap.

— Da, ştiu ce vrei să spui.

Ştia exact ce voia ea să zică – stai cu Sammy şi nu pune mâna pe Nick, e deja luat.

Aplecându-se, April îşi examină îndeaproape dinţii în oglindă, ştergându-şi orice pată compromiţătoare de ruj.

— Îmi place la nebunie bluza ta. Trebuie să-mi spui de unde-ai cumpărat-o. Desigur, Nick nu se dă în vânt după sâni, îi plac mult picioarele. April îşi ridică fusta, arătându-şi picioarele încă perfecte. Deşi mă îndoiesc că mi-ar da voie să port un top ca ăsta. E foarte pudic. Ştii, asta-i latura lui italiană. Se dădu în spate, îi plăcu ce vedea şi adăugă. Ei bine, înapoi la

şampanie.

Lara mai pierdu vremea la toaletă. Nu era nevoie ca April să-i spună *ei* despre italieni – singura dată când erau pudici se întâmpla în compania soţiilor.

Se întrebă dacă Nick voia să se însoare cu April. Femeia arăta încă bine pentru vârsta ei şi apoi mai era şi faima. April Crawford era un nume care odată strălucise alături de Lana Turner, Ava Gardner şi cealaltă Crawford, la fel de faimoasă. Probabil că asta reprezenta atracţia.

Lara oftă; ştia ceva despre Nick, dar mai erau multe de aflat.

Când se întoarse la masă, April dansa cu Sammy, iar Nick era singur.

— Bună, spuse alunecând în scaun, scoţându-şi jacheta şi lăsându-l să vadă totul.

El se uită. Nu reuşi să se abţină.

— E cald, nu-i aşa? spuse ea, deşi nu era cazul să se scuze.

— Foarte.

Se uitară unul în ochii celuilalt, pironindu-şi privirile câteva clipe în plus.

— Vrei să dansezi? o întrebă el.

— Da.

Se ridicară, iar el îi luă braţul conducând-o spre ringul de dans mic şi aglomerat. Muzica era în toi.

Unul în faţa celuilalt, parcurseră mişcările ritualice. Era un bun dansator, controlat şi relaxat. Muzica era prea tare ca să poată vorbi. Mai departe, pe ringul de dans, Sammy Albert şi April Crawford se făceau de râs. Deodată, muzica se schimbă şi Isaac Hayes cântă *Never can say goodbye.* Era lent, vibrant şi senzual.

Nick se uită din nou la ea, cu ochii lui căprui plini de dorinţă şi schimbători. O trase încet spre el, unghiile înfigându-i-se în corpul gol de sub şifonul negru.

Lara tremură uşor – bărbatul acesta arăta periculos de bine. Când ajunse aproape de el, simţi măsura atracţiei lui, şi pentru o clipă, muzica, apropierea lui bărbătească se combinară, iar ea îşi dori să uite totul şi doar să fie cu el. Capitulând în faţa sentimentului, se trase mai aproape de el.

— Hei, iubito, nu trebuie să-ţi spun ce simt, murmură el. Nu, nu trebuie să-ţi spun, ştii, ştii din momentul în care ne-am văzut prima dată.

Reuşind să-l împingă puţin, ea dădu din cap.

— Trebuie să ne întâlnim, spuse el repede. Ce zici de prânzul de mâine? Putem să ne întâlnim pe plajă, într-un loc liniştit unde n-o să ne vadă nimeni.

— Aşteaptă puţin. Ea respiră adânc, îndepărtându-l de tot. Rămaseră în mijlocul dansatorilor care se mişcau. Să ştii că pot să te văd oricând, spuse ea provocator. *Nu* sunt cu nimeni.

El o trase din nou într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ascută, iubito, ştii de aranjamentul meu cu April. E o doamnă grozavă. N-aş vrea s-o rănesc.

— Atunci, n-o face, replică Lara sec, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Ei, haide, spuse el. Simţi şi tu ca mine. Ştiu asta. Dacă mi-aş băga mâinile în pantalonii ăia strâmţi ai tăi, ţi-aş putea dovedi, ai fi…

Îi tăie scurt vorba, cu ochii verzi larg deschişi şi îmbietori.

— Nick, nu mă cert cu tine. Hai să mergem acasă acum. Îi spui la revedere lui April, iar eu o să-l sărut pe Sammy pe obraz. Apoi, o să-mi scot pantalonii strâmţi pentru tine şi…

— Hei, începi să vorbeşti ca o târfă.

Era furios. Ochii ei sclipiră.

— Nu-ţi place când sunt sinceră? Dacă ne dorim amândoi atât de mult, care-i problema?

— Ştii care e, mormăi el.

— Da, cred că ştiu. Şi-ţi spun ceva Nick, este toată a ta.

Ea coborî de pe ringul de dans şi li se alătură lui April şi Sammy la masă. Şocată, îşi dădu seama că aproape-şi pierduse controlul pentru o clipă. Ce prostie! O chestie pur fizică.

— V-aţi distrat? întrebă April tensionată.

Lara îl apucă pe Sammy de braţ.

— Nici pe departe cât o să mă distrez în continuare. Nu-i aşa Sammy?

Lui nu-i veni să creadă cât de norocos era. Regina de gheaţă se topise în cele din urmă.

— S-o crezi, dulceață. Nu sunt cunoscut degeaba drept un om de acțiune.

capitolul 13

Singura zi în care Beth îl văzu pe Frank Bassalino căzu într-o duminică. Părea să fie unica zi pe care-o petrecea acasă. În zilele săptămânii, era în picioare dimineaţa şi pleca înainte ca toată lumea să se trezească, întorcându-se târziu, după ce toţi adormeau. Duminicile le petrecea însă cu copiii lui. Dimineaţa îi ducea în parc, apoi acasă pentru o masă cu mai multe tipuri de paste, pe care Anna Maria o pregătea toată dimineaţa. După-amiaza, se juca împreună cu ei, lăsându-se absorbit de preocupările lor. Maşini şi trenuri pentru cei doi băieţi, poate un joc cu fata lui de şase ani, favorita lui, şi construcţii complicate din cuburi cu copilul de doi ani.

Era un tată bun, dacă putea fi numit astfel unul care îşi dedica o zi pe săptămână copiilor lui.

Anna Maria era o fată liniştită, cam nătângă. Nu avea vreo dorinţă să înveţe engleza. Frank şi copiii vorbeau cu ea în italiană şi, cum doar ei erau viaţa ei, ce rost avea să vorbească şi cu alţi oameni? Îşi petrecea zilele făcând mâncare, cosând şi scriind scrisori familiei din Sicilia. Foarte rar părăsea casa.

Beth constată că odraslele erau bine-crescute şi ascultătoare. Le preda o oră de engleză pe zi, iar acestora părea să le placă, chiar şi celor mai mici. Nu prea avea ce să facă. Copiii mai mari mergeau la şcoală, iar cel de doi ani dormea după-amiaza.

Se întâlni cu Cass după două săptămâni.

— Nu cred c-o să funcţioneze, spuse ea dezamăgită. Nu-l văd niciodată. Iar când o fac, nici nu mă bagă în seamă.

Cass se gândise întotdeauna că Beth nu era cea mai pregătită să fie implicată în planul răzbunării. Dar fu de acord.

— E o idee nebunească, oricum. Ar trebui să ieşi. O să găsim pe altcineva să aibă grijă de Frank.

Beth se gândi cu dor la cei din comunitate, la copilul ei şi la prietenul ei, Max. Era tentant să-i spună „da“ lui Cass, să-şi împacheteze lucrurile şi să plece. Dar asta ar fi însemnat să

accepte înfrângerea, iar ea voia să îndeplinească răzbunarea la fel de mult ca şi restul fetelor. Trebuia.

— Nu renunţ, spuse ea ferm. O să ajung la el în vreun fel. Cum se descurcă Lara şi Rio?

— E nevoie de timp, spuse Cass cu o voce lipsită de inflexiuni, dorindu-şi s-o fi avut pe Margaret lângă ea, s-o sfătuiască. Mă întâlnesc cu Dukey în seara asta. Sunt sigură că va fi de acord cu mine în ceea ce te priveşte. Serios, Beth, n-ar trebui să fii implicată.

— De ce nu? Faţa lui Beth se înroşi. Nu uita că sunt sora lui Margaret. Vreau să fac ceva la fel de mult ca şi restul. Şi voi putea, o să vezi.

Cass oftă.

— Nu eşti făcută deloc pentru asta. Am spus-o de la bun început.

— Ei bine, sunt implicată acum, zise Beth încăpăţânată. Şi n-am de gând să mă opresc până nu termin treaba.

În seara aceea, Beth aşteptă. Îşi puse o cămaşă de noapte feciorelnică, lungă şi albă, din bumbac, cu volănaşe. Apoi, îşi pieptănă părul blond şi-l lăsă despletit. Arăta foarte tânără şi atrăgătoare.

Dormitorul pe care-l ocupa avea vedere în faţa casei, iar ea aşteptă nerăbdătoare lângă fereastră. La ora două noaptea, în faţă trase o maşină cu trei bărbaţi înăuntru. Frank şi alt bărbat se dădură jos, îndreptându-se spre uşă. Când Frank intră înăuntru, bodyguardul lui se întoarse la maşină şi plecă după câteva minute. Frank era acasă, în siguranţă.

Beth rămase lângă fereastră cu gura uscată, anticipând momentul. Ştia rutina lui Frank. Întâi se va duce la dressing unde se va schimba în pijama şi halat. Apoi, va merge în bucătăria mare şi demodată, unde-şi va face cafea şi pâine prăjită.

O altă maşină trecu uşor pe lângă casă, cu farurile de fază scurtă aprinse şi cu doi bărbaţi înăuntru. Frank părea să aibă bodyguarzi care aveau grijă de alţi bodyguarzi.

Totuşi, mai aşteptă, tremurând uşor. Dacă se ducea în

bucătărie, iar el o dorea? Atunci ce? Nu ştia cum să manevreze oamenii, cum să tragă sforile. Nu era ca Lara şi Rio.

Frank Bassalino era un bărbat tare, puternic. Cum *putea* cineva să distrugă un astfel de om?

Gânduri despre Margaret îi veniră în minte. Şi despre Enzio Bassalino, bărbatul care ordonase asasinarea lui Margaret.

Beth ştia că trebuia să răzbune moartea surorii ei. Şi ştia exact ce trebuia făcut.

Frank era adâncit în gânduri. Erau probleme peste tot. Caraliii se apropiau, trebuia să le dea mai mulţi bani sau urmau mai multe hărţuieli. Banda Crown cauza probleme; ceva ar fi trebuit făcut cu nenorociţii ăştia. Şi în plus de asta, Enzio îl înnebunea, sunându-l ca să se plângă de una şi de alta. Bătrânul avea probabil spioni peste tot. Se presupunea că Enzio Bassalino se pensionase; atunci de ce dracu' îşi băga nasul în afaceri care nu mai erau ale lui?

Era şi problema protecţiei. Mai multe restaurante şi cluburi aflate în „paza" lui Frank Bassalino şi-a organizaţiei lui înclinau să-şi încerce norocul în altă direcţie.

Fuseseră câteva evenimente nefericite, iar patronii unor anumite stabilimente începuseră să se întrebe de ce ar trebui să plătească protecţie şi lui Frank Bassalino *şi* poliţiei, dacă tot erau jefuiţi.

Frank suspecta că un grup de negri conduşi de regele drogurilor, Bosco Sam, se afla în spatele problemei.

Se zvonea că Bosco Sam avea planuri mari ca să preia teritoriile Bassalino şi Crown.

Frank trimisese vorbă că era gata să stabilească o întâlnire cu Bosco Sam pentru a discuta lucrurile.

Între timp, cluburile şi restaurantele erau convinse că ar fi fost în interesul lor să continue cu plăţile. Era o problemă cu care Frank era sigur că se putea descurca singur.

Acasă era Anna Maria cu burta atât de umflată, că nici nu putea să facă sex ca lumea cu ea, iar lui Frank nu-i plăcea să meargă în altă parte. Ultima dată ieşise rău. În bordelul lui Esther, cu o fată nouă. Esther ştia cum era el, aşa că se gândise

că prostituata era pregătită. Era o fată cu ochi negri, cu sâni mari şi coapse cărnoase. O întorsese şi o pătrunsese pe la spate. Numărase încet până la zece şi apoi dintr-odată îi trăsese capul pe spate şi începuse s-o pălmuiască, strângându-i sânii, pălmuind-o peste fund.

Când devenise mai dur, târfa începuse să se lupte şi să riposteze. Lui îi plăcuse ce făcea până când ea începuse să ţipe. Nasul îi sângera şi tot locul arăta îngrozitor. Ea tot striga după poliţie, iar lui Esther îi luase ceva timp s-o calmeze.

Frank plecase furios şi întors pe dos. Nu fusese satisfăcător deloc. Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă şi acum trebuia să se descurce cu Anna Maria.

Ah, la început soţia lui fusese atât de dulce. Coaptă şi drăguţă. Tânără şi neîntinată.

Pe când gândea aceste lucruri, Beth intră în bucătărie. Era ca un vis ce devenise realitate.

— Îmi cer scuze, domnule Bassalino, spuse ea cu voce joasă. Nu mi-am dat seama că mai era cineva treaz. N-am putut să dorm şi m-am gândit să-mi fac nişte lapte cald.

— Laptele cald este pentru domnişoarele bătrâne, spuse el încet.

Dumnezeule! Nu-şi dăduse seama până atunci ce delicată şi drăguţă era.

Cu un râs nervos, scoase cutia de lapte din frigider.

O urmări în timp ce se apleca să ia un ibric din dulap şi începu să toarne laptele. Nu era fardată. Îi plăcea asta. Femeile care se boiau pe faţă îi aminteau de prostituate. Fierbinţi, murdare, cu sutiene negre şi portjartier. Genul pe care tatăl lui i le arătase când avea treisprezece ani.

— Merge treaba? întrebă el.

— Da, mulţumesc, domnule Bassalino.

Ea se concentră să amestece laptele, cu părul blond ca o perdea acoperindu-i faţa.

— Copiii se poartă bine cu tine?

— Da, sunt copii buni.

Se întoarse să-l privească, iar el îi simţi mirosul virginal al pielii.

În acel moment, Beth îşi dădu seama că totul era aranjat. Dacă măcar ar reuşi să treacă prin asta fără să simtă repulsie…

— Hm, eşti o fată… drăguţă, spuse el. Cum de te ascunzi aici, să ai grijă de copiii altuia?

— Îmi place o viaţă tihnită, domnule Bassalino.

— Îţi place, deci? se holbă la ea gânditor.

Laptele începu să fiarbă. Beth îl privi cum bolboroseşte şi se umflă, până când, în cele din urmă, dădu peste margini chiar pe mâna ei.

Ţipă pentru c-o duru cu adevărat.

— Ce dracu'! dădu să spună Frank.

Apoi văzu ce făcuse şi-i unse mâna cu felii de unt.

— Îmi pare rău. Se uită la el cu o privire extrem de vulnerabilă în ochii albaştri. Cred că nu mă concentram la ce făceam.

Erau unul lângă celălalt, atât de apropiaţi că mirosul lui o făcea să-i vină să fugă. În schimb, se forţă să se aplece şi mai mult spre el.

Fără avertizare, el o ridică, ţinând-o de subsuoară ca şi când ar fi ridicat un copil, şi începu s-o sărute, încet la început şi apoi mai tare, mai puternic.

Nu spuse nimic, ţinându-şi buzele uscate şi închise, ţuguindu-le doar puţin.

— Dumnezeule! exclamă el. Eşti la fel de uşoară ca unul dintre copii. La dracu'! Nici măcar nu ştii cum să săruţi. Câţi ani ai?

Era prizonieră în braţele lui. Avea o putere atât de mare, încât simţi că ar fi putut s-o facă bucăţi dacă voia.

— Am douăzeci, şopti.

— Ai avut vreodată un bărbat?

Curajoasă, încercă să-l împingă deoparte.

— Domnule Bassalino, vă rog, îmi faceţi rău. Lăsaţi-mă jos.

El îi dădu drumul brusc.

— Ştii ce vreau să fac? rosti cu voce răguşită. Ştii, dulceaţă?

Ea dădu din cap, coborându-şi ochii. Nu avea cum să-l mai oprească acum.

— O să mergem în camera ta, continuă. Nimeni n-o să ştie.

Ai mai făcut-o?

Spera c-o să zică nu. Nu mai avusese o virgină de la Anna Maria. De fapt, toate celelalte femei cu care fusese erau prostituate.

— Nu sunt virgină, spuse ea, scenariul învăţat curgând uşor. Odată, când eram foarte tânără, tatăl meu vitreg a venit în camera mea. Era beat. Nu înţelegeam ce face. Mai târziu am avut un copil. N-a mai fost nimeni de atunci.

Frank digeră informaţia în linişte. Îi plăcea. O dată, cu o rudă beată, nu prea conta. Şi avea numai doisprezece ani pe atunci.

Îşi strecură mâna pe sub cămaşa de noapte.

— Domnule Bassalino, nu pot. Ochii îi erau măriţi de teamă. Soţia dumneavoastră, copiii, nu e bine…

— O să te plătesc, spuse privind-o viclean. O sută de dolari, bani gheaţă. Ce zici de *asta?*

Ea scutură din cap şi-i spuse:

— Nu cred că înţelegeţi. Vă găsesc atrăgător, dar circumstanţele nu sunt potrivite. Sunt angajata dumneavoastră. Mă bucur de încrederea dumneavoastră şi a soţiei. Dacă facem… ştiţi ce… cum o să mă mai privesc mâine în oglindă?

El se simţi impresionat de onestitatea fetei. Nu întâlnise oameni care să aibă scrupule, era o schimbare bine-venită. Totuşi, nu rezolva problema pe care-o avea cu ea.

— Dacă te concediez? sugeră el.

— Este o idee proastă. Şi, în plus, am mare nevoie de slujba asta.

El era fascinat de părul ei blond, moale, virginal. Simţea nevoia imperioasă să-l înfăşoare în jurul picioarelor şi alte lucruri. O voia acum. Nimeni nu scăpa dacă-l refuza pe Frank Bassalino.

— Ce vrei? o întrebă cu voce groasă.

Experienţa-l învăţase că exista întotdeauna un preţ.

— Nimic, şopti ea. Am ştiut când v-am văzut prima dată că nu trebuia să accept slujba. Sunteţi primul bărbat pe care l-am simţit diferit. Ştiam c-o să înţelegeţi. Făcu o pauză, jucându-se

cu el. Sunteţi primul bărbat pentru care am simţit ceva. Ochii îi erau plecaţi. Dar sunteţi căsătorit. Este imposibil.

— Nimic nu este imposibil, spuse el înlănţuind-o din nou cu braţele şi acoperind-o de sărutări în timp ce mâinile îi rătăceau pe corpul ei.

Ea se luptă, un lucru inutil, pentru că era şi mai puternic decât bărbatul care-o violase.

Oboseala o podidi împreună cu un sentiment de uşurare. Se va întâmpla curând, era ce voia el şi era exact ce plănuise ea.

Aproape nici nu-şi dădu seama când o purtă în braţe în camera ei. Din când în când, mormăia:

— O să fie bine. Nimeni n-o să afle.

Era bucuroasă că fumase ceva înainte, desigur că lucrurile erau mai înceţoşate, făcând-o să se simtă cât de relaxată putea, dată fiind situaţia.

Scoţându-i brutal cămaşa de noapte, închise uşa şi se luptă să iasă din haine.

— N-o să te rănesc, îi promise el, aşezându-se peste ea. N-o să fie ca înainte. Să fii încredinţată.

Retrăgându-se în faţa greutăţii corpului lui, închise ochii în timp ce el îi depărtă picioarele. Şi apoi îl simţi, tensiunea dispăru, iar ea aproape că zâmbi.

Frank Bassalino nu era cu nimic mai dotat decât un băiat de zece ani.

capitolul 14

Leroy Jesus Bauls stătea nemişcat la uşa restaurantului. Ochii lui duri, de culoarea scorţişoarei, sclipiră uşor scrutând interiorul, în cele din urmă oprindu-se asupra unui bărbat care şedea la o masă din colţ.

Un *maître d'hotel*[2] se îndreptă spre Leroy, cu gura deschisă, gata să spună că nu era loc. Era un restaurant elegant, iar ei nu încurajau negrii, chiar dacă erau bine îmbrăcaţi şi arătau prosperi, cum era Leroy.

Dar înainte ca *maître d'hôtel* să ajungă la el, Leroy pusese pe podea pachetul pe care-l ducea, îi dădu un picior în direcţia mesei din colţ, se întoarse şi plecă.

Maître d'hôtel se scărpină în cap nedumerit şi se îndreptă spre pachet.

Mai târziu în seara aceea, la televizor se prezentă un raport detaliat al incidentului. Lanterna Magică, un restaurant popular din Manhattan fusese distrus de o bombă. Paisprezece oameni erau morţi, douăzeci şi patru – răniţi. Poliţia investiga diferite piste.

— Rahat, murmură Leroy Jesus Bauls ducându-se să stingă televizorul.

— Ce-ai spus, iubitule? întrebă o fată de culoare de o frumuseţe uimitoare.

Avea douăzeci şi ceva de ani, cu păr cârlionţat roşu-închis şi ochi căprui migdalaţi.

— Nimic, replică Leroy. Nimic care să te intereseze.

— Mă interesează totul legat de tine, şopti ea alintându-se, în spatele lui, mângâindu-i părul.

El o scutură nerăbdător. Ce bine ar fi să găsească o fată care să-şi ţină mâinile departe de el.

Leroy avea douăzeci şi doi de ani. Un metru optzeci, era nu foarte bine făcut, dar foarte puternic. Trăsături regulate, perfect simetrice, moştenite de la mama lui suedeză. Piele

maro-închis moştenită de la tatăl lui jamaican.

Se îmbrăca întotdeauna impecabil. Costume, veste, cămăşi de mătase. Chiar şi şosetele şi chiloţii îi erau din cea mai fină mătase.

Lui Leroy îi plăcea culoarea neagră la haine, femei, maşini şi mobilă.

Mama lui îi transmisese gustul pentru lucrurile scumpe. Tot mama lui îl făcuse să se rupă de tot de albi.

— Ce-ar fi să vedem un film diseară? Ne-am putea duce la o proiecţie târzie. Nu lucrez mâine aşa că…

— Nu cred, Melanie, spuse el. Trebuie să lucrez până târziu.

— Ce faci? întrebă Melanie curioasă.

Îl cunoştea de trei săptămâni, se culcau împreună de două şi tot nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului că avea un apartament frumos, mulţi bani şi era interesant să fii cu el.

— Ţi-am spus să nu-ţi bagi nasul în asta, spuse Leroy reţinut. Fac lucruri… hm… lucruri care nu te-ar interesa – contracte, probleme de afaceri.

— O! rămase ea fără replică. Apoi: La ce oră ieşi?

— Târziu.

— Aş putea să-ţi ţin patul cald. Nu trebuie să mă trezesc devreme, aşa că, dacă vrei, aş putea sta toată noaptea.

— Mda, totuşi mai bine o lăsăm pe altă dată.

Gura lui Melanie se strânse într-o linie subţire. Era foarte frumoasă şi neobişnuită cu refuzurile.

— Ai pe alta, îl acuză ea. Asta e. Ieşi să te întâlneşti cu altcineva.

El oftă. Toate erau la fel. Toate voiau să fii al lor. De ce nu putea găsi o femeie care să-şi păstreze capul pe umeri? Întotdeauna le alegea cu grijă. Nu prostituate, narcomane sau infractoare de vreun fel. Ieşea cu modele de culoare, actriţe, cântăreţe. Melanie, de exemplu, fusese de curând pe coperta de la *Cosmopolitan,* iar fata dinaintea ei ieşise pe locul doi la concursul de frumuseţe Miss Black America.

— Nu strica lucrurile, şuieră el când ea începu să plângă. N-o să meargă. Ochii o să ţi se înroşească şi o să-ţi curgă rimelul, iar mie n-o să-mi placă.

— Pot să stau, atunci? întrebă ea în lacrimi.
Leroy dădu din cap.
— Ţi-am spus. Nu ţi-am spus? Trebuie să fac afaceri.

capitolul 15

Rio îi atrăgea pe ciudaţi aşa cum o căţea în călduri atrage câinii. Se adunau în jurul ei în grupuri vesele, îmbrăcaţi cu haine de pe altă lume, drogaţi în preajmă cărora se întâmpla să se afle, bârfitori şi târfe.

Pe Rio n-o deranja. Putea să se înţeleagă cu oricine dacă asta includea o legătură caldă şi generoasă. Căuta binele în oricine, iar dacă nu-l găsea, se uita din nou.

Singura ei problemă erau bărbaţii normali. Cum fusese Larry Bolding, de exemplu. Descoperise că erau plini de probleme emoţionale ridicole, de lipsă de onestitate şi rahat. O plictiseau. Devenea leneşă şi dificilă în compania lor.

Rio nu mai fusese înainte la Londra, dar avea prieteni care-i aşteptau venirea cu nerăbdare. Era Peaches, modelul blond, strălucitor, care fusese înainte bărbat. Şi Perry Hernando, un cântăreţ mexican homosexual care colinda tot timpul străzile Londrei căutând un nou talent. Rio îi ştia pe amândoi din zilele când era cu Billy Express.

Veniră în apartamentul ei închiriat însoţiţi de o gaşcă întreagă. Luaseră şampanie cu ei şi fumară nişte iarbă extraordinară adusă de o americancă de vârstă mijlocie într-o rochie neagră cu decolteu adânc. Apoi, urcaţi în maşini şi taxiuri, o duseră pe Rio la Tramp, singurul loc unde merita să mergi în Londra, conform celor spuse de Peaches şi Hernando.

Era exact locul unde Rio voia să fie. Tramp, aflase ea, era clubul în care Angelo Bassalino îşi făcea apariţia seară de seară, împreună cu iubita săptămânii.

După o cercetare amănunţită, îi ştia majoritatea mişcărilor şi obiceiurilor. În acel moment, regula un fel de actriţă, tot o femeie măritată, care avea patru copii şi un soţ bogat, şi o femeie-dealer de blackjack dintr-un cazinou în care lucra.

Lui Angelo Bassalino îi plăceau femeile. Orice formă, mărime sau culoare. Nu era părtinitor.

Rio nu avea un plan prestabilit. Era sigură că orice ar fi vrut,

s-ar fi realizat. Ştia oamenii şi ştia că era în stare să le intre în minte dacă voia. Era simplu să se decidă ce trebuia să facă pentru a-l distruge pe Angelo.

Sperase să se poată ocupa de toţi cei trei fii ai lui Enzio Bassalino – Frank, Nick şi Angelo. Era planul ei. Nu spusese nimănui nimic, putea face totul fără ajutor. Ce ştiau Lara şi Beth despre cum să distrugi mental pe cineva până când devenea o epavă, găsind punctul slab şi insistând pe el, insistând, până când ceda?

Rahat! Ştiau cum să ducă un tip în pat şi cam asta era tot. Nu ca Margaret, ea putea s-o facă. Margaret era capabilă de orice.

Rio îşi aminti prima lor întâlnire. Era iarnă şi atât de frig că-şi amintea că se gândise să dea foc apartamentului ei. Un gând nebunesc, dar la vremea aceea, era gata să facă orice să se sinucidă.

Ce mod de-a muri! O torţă enormă şi extraordinară. Dar apoi se gândise la toţi oamenii care locuiau acolo şi la ce rost ar fi avut un bilet de rămas-bun lăsat lui Larry Bolding dacă ar fi ars în foc. Voia ca el să sufere. Planul ei era să-l ruineze împreună cu nenorocita lui de carieră politică.

Îşi fardase faţa cu multă grijă, cu culori exotice şi extravagante. Apoi, îmbrăcase o rochie lungă şi roşie, marca Halston. Până la urmă era un superstar – n-avea de gând să se strecoare oricum din viaţă.

Era drogată. Puţină otravă care s-o ajute pe ultimul drum. Până la ora trei dimineaţa era deja gata de plecare. La început, o muzică incredibilă la casetofon, iar apoi folosise briciul pe care Larry îl ţinea în casa ei; lui nu-i plăceau aparatele electrice.

Desfăcuse lama curată şi făcuse o tăietură adâncă pe interiorul încheieturii drepte, apoi pe cealaltă. Nu o duruse, şuvoiul brusc de sânge era frumos, se asorta cu rochia ei.

Râdea. Nu se mai simţise aşa de bine de luni întregi. Fără probleme sentimentale, griji, nimic.

Încă râdea când leşinase cu sângele curgându-i din încheieturi pe covorul de-un alb pur.

Totul era în ceaţă după asta. Faţa lui Margaret, foarte apropiată şi preocupată. O senzaţie de mişcare, că era purtată pe braţe. Voci – înfundate şi îndepărtate.

Şi după asta trezirea – câte zile mai târziu? Două? Trei? Margaret Lawrence Brown stătea la masă şi scria, cu faţa ei puternică eliberată de părul prins în ochelarii de soare.

Rio nu se putea mişca Era într-un pat ciudat, într-o cameră ciudată, iar braţele îi erau bandajate până la coate.

— Ei, reuşise ea să spună, făcând-o pe Margaret să îi arunce o privire directă, inchizitorie.

Nu era fardată, iar faţa ei nu era frumoasă, nici măcar drăguţă. Dar era o faţă atât de caldă şi atrăgătoare, că Rio se simţise atrasă de ea. Era un sentiment ciudat, pentru că, la naiba, ea nici nu mai voia să trăiască pe lume.

Margaret zâmbise uşor şi se ridicase. Înaltă, cu sâni mici, îmbrăcată într-un tricou Levi's şi cu blugi.

— Cred c-o să reuşeşti, spusese cu o voce gravă. Nu părea acum ceva timp, dar am simţit c-o să supravieţuieşti. Eu sunt Margaret, locuiesc lângă tine şi s-a întâmplat să fiu gonită din pat de muzica ta. Pentru că eşti de obicei atât de liniştită, am venit să văd ce faci. Ai fi fost o poză grozavă pentru presă – rochia roşie, şi sângele, şi covorul alb. Era aproape păcat să te salvez. Singura problemă este că n-are rost să faci porcăria asta pentru un tip. Margaret dăduse neîncrezătoare din cap. Larry Bolding este un prost. Draga mea, nu-l cunosc, dar îţi spun pe faţă că e un nenorocit. Iar noi nu, îţi repet nu ne sinucidem pentru nenorociţi.

Margaret nu pierdea niciodată vremea să se facă înţeleasă.

Rio stătuse cu Margaret în apartamentul ei două săptămâni, înainte să se mute înapoi în al ei. Învăţase mai mult în aceste două săptămâni decât în toată viaţa de până atunci.

Margaret constituia acea rară excepţie, o femeie într-adevăr lipsită de egoism. Nu voia altceva de la viaţă, decât să facă bine altora. Îşi investea timpul, energia, banii în cauze pe care le considera meritorii. Şi era extrem de furioasă pe modul în care femeile erau tratate ca cetăţeni de mâna a doua. Voia să schimbe lucrurile şi, spre deosebire de majoritatea oamenilor,

nu stătea doar să vorbească despre asta, ieşea din casă şi făcea ce putea.

În separeurile obscure de la Tramp, Rio îl recunoscu pe Angelo Bassalino când intră. Se uită la el cu o privire fixă şi cercetătoare. Era cu o blondă foarte slabă.

Rio nu avea de gând să piardă vremea, aşa că se duse la masa lui şi se aşeză.

— Hei, Angelo, îl tachină ea. Ce-i cu chestia asta cum că ai fi cel mai bun partener de sex din oraş?

capitolul 16

Enzio Bassalino dădu trei telefoane. În ordinea importanţei, îl sună întâi pe Frank, la New York.

— Mă gândeam să vin pe acolo, spuse el. Cum este timpul?

Frank își dădu seama că tatăl lui nu se referea la vreme.

— La fel, replică el cu o voce precaută.

Ştia cu siguranţă că FBI-ul îi urmărea telefonul.

— O să vin oricum, mormăi Enzio. Hotelul obişnuit, aranjamentul obişnuit – ocupă-te de asta.

— Nu e momentul cel mai bun.

Frank încercă să nu-şi arate iritarea din voce. De ce trebuia tatăl lui să se amestece mereu?

— Vreau să-mi văd nepoţii. Enzio era încăpăţânat. În acelaşi timp, putem clarifica şi alte lucruri. Ştii ce vreau să spun?

— Da, ştiu.

Frank ştia exact ce voia să zică. Se referea la panica stârnită în urma bombei de la restaurantul Lanterna Magică. Frank se ocupa de tot. Organizase întâlniri şi cercetase faptele. Nu avea nevoie de ajutor.

La început, crezuse că fusese Bosco Sam sau poate Crown. Dar informaţiile pe care le adunase nu trimiteau către ei.

Tomassio Vitorelli, consilierul lui Frank, se întâlnise cu un informator la Lanterna Magică, în noaptea când bomba explodase. Din nefericire pentru bietul Tomassio.

— Bine, aranjează lucrurile. O să vin mâine, spuse Enzio nerăbdător. La Internaţional, la ora trei. Spune-i Annei Maria să înceapă să gătească.

Închise, dându-şi seama foarte bine că Frank era enervat. Enzio ştia că fiul lui mai mare credea că putea să se ocupe singur de toate. Dar ce rău ar fi făcut nişte siguranţă în plus? Ce rău ar fi făcut Enzio Bassalino dacă-şi arăta faţa prin New York?

Enzio aflase că banda Crown încerca să se mute pe unele din teritoriile lui Bassalino. Nu reuşeau, dar cauzau ceva

„probleme". Doar asta, plus afacerea cu protecţia, şi ştia că era momentul să facă o vizită. Era sigur că prezenţa lui în oraş ar fi făcut ca problemele să înceteze curând. Poate o întâlnire personală cu Stefano Crown avea să rezolve lucrurile. Se ştiau de mult, de ce nu?

Terminând cu Frank, îl sună pe Nick, la Los Angeles.

— Cum mai merge? întrebă.

Nick îi dădu un răspuns scurt.

— Bine, bine. Enzio tuşi şi scuipă într-o scrumieră de pe biroul lui, un obicei care nu-l făcea să fie prea iubit de angajaţi. Merg la New York mâine. Nu e o idee proastă să zbori şi tu pentru câteva zile. O să avem o întâlnire de familie.

— De ce?

Lui Nick nu-i plăcea să plece de pe Coastă. Nu-i plăcea ca bronzul lui să sufere chiar şi pentru o zi.

— Ar fi recomandabil, spuse Enzio. O să te anunţ.

— Dumnezeule, mormăi Nick.

— Ce e cu tine? explodă Enzio. Nu poţi s-o laşi pe curva bătrână câteva zile? Ce, are o legătură directă cu mădularul tău?

— Dacă-i necesar, o să fiu acolo, spuse Nick cedând fără luptă.

Poate că o călătorie la New York nu era o idee atât de proastă. Ar putea fi oportunitatea perfectă să înnoade ceva cu Lara, iar April să nu afle.

— OK, te anunţ, spuse Enzio, închizând telefonul.

Nick era un prost. Orice bărbat era un prost dacă lăsa o femeie să-l lege de pat. Enzio fusese întotdeauna mândru de cât de deştept era în relaţia cu femeile. „Foloseşte-le înainte să te folosească ele", fusese întotdeauna mottoul lui. De îndată ce se agăţau de el şi începeau să aibă pretenţii, era momentul să scape de ele.

Mary Ann August păşi şerpuitor în biroul lui. Îmbrăcată în bikinii ei obişnuiţi, cu claia de păr blond bine pieptănat, rămase tăcută studiindu-şi oja până când el rosti scurt:

— Da? Ce-i?

— Alio e aici, spuse ea cântat. Afară, lângă piscină. Vrea un

sandvici, iar bucătarul e liber. Ce să fac?

— Şi? Dă-i un sandvici, spuse Enzio iritat, amânând apelul către Angelo.

— De care? întrebă ea cu o voce lipsită de intonaţie.

— De unde naiba să ştiu? Întreabă-l pe el.

Mary Ann începuse să-l calce pe nervi. Uneori, sânii mari nu erau de ajuns.

— Cred că e brânză, spuse ea vag. Sau castraveţi. Crezi că-i plac castraveţii?

— Ce sunt eu? Bucătar? explodă Enzio. Ieşi afară de aici, târfă proastă. Tre' să dau un telefon.

Mary Ann plecă repede. Ştia când trebuia să se facă nevăzută.

Ar fi fost bine, medită Enzio, dacă Rose nu ar fi înnebunit şi nu s-ar fi închis în cameră. O soţie de modă veche era de neînlocuit. O femeie care să-şi cunoască poziţia şi să o menţină. Ar fi fost mult mai convenabil să-şi fi plasat amantele în apartamente separate, să le viziteze numai când era necesar, suportându-le vorbăria prostească numai când era obligat.

Dar era o viaţă mult prea singuratică dacă nu avea pe nimeni. Avea nevoie să-şi împartă patul cu cineva. Uneori avea coşmaruri, vise din care se trezea tremurând şi cu o răceală în zona inimii. În acele momente, dorea contact uman şi avea nevoie cu disperare de confortul unui alt trup lângă el.

Enzio îşi făcea probleme legate de sănătate. Dacă inima avea să-l lase când nu era nimeni prin preajmă? Suferise un atac de cord cu trei ani înainte. Doctorii îl asiguraseră că era bine acum, mai bine decât înainte.

Totuşi… Ce ştiau doctorii? Nu avea încredere în niciunul dintre ei.

Nu ar fi fost o idee rea, se hotărî el, să o înlocuiască pe Mary Ann la New York. Timpul ei se apropia de sfârşit.

Se enervă sunând la Londra pentru că nu reuşi să dea de Angelo. Fiul lui nu era nici la cazinou, nici acasă. Fiul lui făcea sex pe undeva, se gândi Enzio făcând o grimasă. Zâmbi ca un tată mândru. La vârsta lui Angelo, şi el fusese la fel.

Ah… la vârsta lui Angelo apucase lumea de-un picior.

Prohibiţia, Chicago, un alt timp, o lume de distracţie nebunească şi senzaţii tari. Odată, numele lui Bassalino fusese pus alături de Capone, Legs Diamond, O'Banion. Enzio suspină de plăcere când îşi aminti zilele de demult, cu Alio alături de el. Era atât de diferit acum, totul ascuns sub o aură de legitimitate. Crima devenea plicticoasă.

Enzio chicoti şi se îndreptă spre piscină, încă râzând. Se întrebă dacă Alio îşi mai amintea vremea când încercaseră să-l mituiască pe bucătarul restaurantului italian favorit. Voiau ca el să pună arsenic în supa unui rival. Bucătarul refuzase şi părăsise oraşul, iar lui Enzio îi mai părea chiar şi acum rău după chiftelele incredibile pe care le făcea laşul acela.

capitolul 17

Se întâlniră ca nişte conspiratori în avion. Nick verifică îngrijorat zona de la clasa I după prieteni de-ai lui sau de-ai lui April. Numai după ce făcu asta şi se asigură că era în siguranţă, consimţi să i se alăture Larei.

Era îmbrăcată toată în alb şi arăta răpitor de frumoasă. El decise că merita riscul, deşi ea refuzase cu încăpăţânare să meargă mai departe cu el la Los Angeles, dându-i un ultimatum – ea sau April.

Nu avea cum să aleagă. Urma să se *însoare* cu April. Lara apăruse într-un moment neprielnic. Sigur, voia s-o aibă în pat, dar nu era gata să-şi rişte viitorul, care era cu siguranţă April Crawford.

Enzio sugerase călătoria la New York la momentul potrivit. Nick îi pomenise Larei că trebuia să se ducă şi sugerase să vină şi ea. Surprinzător, fusese de acord.

— April nu trebuie să afle, o prevenise el şi fusese şi ea o dată de acord cu el.

— Bine, fă cum vrei, spusese calm.

De săptămâni, se bucuraseră să flirteze încontinuu – dând unul peste altul la petreceri, restaurante şi cluburi. Cu cât o vedea mai mult, cu atât o dorea mai mult. Acum urma să-şi vadă visul împlinit.

Avea toată situaţia sub control. Ajunseseră la aeroport separat, se îmbarcaseră separat şi aveau să debarce separat. Cine putea să afle că, de fapt, călătoreau împreună?

Lara avea propriul apartament la New York. Nick plănuia să stea la hotel cu Enzio. Îşi imagina că New York era o metropolă în care puteai să te faci nevăzut cu uşurinţă. Nu era un oraş mic şi zgomotos ca Los Angeles, unde nu puteai să faci nimic fără să te ştie cineva.

Nu voia decât o şansă să fie cu Lara fără să se teamă că April i-ar prinde împreună. O zi sau două erau de ajuns să se lecuiască de ea. Nu era decât sex, plăcere pură, nealterată. Da,

ea era uimitoare şi faimoasă în felul ei, dar nu era April. April Crawford era o stea. Iar asta era ceva ce nu avea de gând să uite.

Frank era un bărbat solicitant. După prima noapte, venise în camera lui Beth imediat ce ajunsese acasă. Era deja târziu, iar Anna Maria dormea liniştită.

Amuţi obiecţiile lui Beth, liniştind-o că soţia lui dormea dusă şi nu avea să se trezească.

Beth îl acceptă în camera demodată de deasupra bucătăriei. Îi acceptă sărutările şi îmbrăţişările, felul stângaci de a face sex. În ciuda repulsiei pe care i-o stârnea, îi părea rău de el. Frank Bassalino întruchipa tot ce ura ea, şi totuşi era în acest om un fel de singurătate care-i trezea compasiunea. Poate că era o glumă crudă pe care i-o juca natura şi care-l făcea vulnerabil. Se explica de ce avea nevoie de o fată ca ea, o fată pe care-o credea neexperimentată, şi deci nu putea să-l critice sau să facă vreo comparaţie.

Ea se ridica la nivelul aşteptărilor. Era moale, caldă şi recunoscătoare, simulând o inocenţă de copil care părea să-l fascineze.

Îi cumpăra mici cadouri. Într-o seară o brăţară ieftină cu talismane, în următoarea, o jumătate de kilogram de căpşune pe care tot el începu să le mănânce.

Era un iubit egoist, satisfăcându-se pe el şi uitând de ea. Nu-i lua niciodată prea mult, o rutină de cinci minute care niciodată nu varia. Îi plăcea ca ea să fie în pat, aşteptând. Insista ca ea să poarte cămaşa de noapte lungă şi albă. La început, se juca cu sânii ei câteva minute, apoi îi sugea sfârcurile până când era gata să se urce pe ea. Câteva împinsături şi era gata.

Până la sfârşitul săptămânii, el deja discuta despre găsirea unui apartament.

Până la sfârşitul săptămânii, ea deja plănuise cum să aranjeze ca Anna Maria să-i descopere împreună.

Lara o sună pe Cass de îndată ce ajunse în apartamentul ei

de la New York.

— Fac progrese, spuse ea. April va afla despre noi din ziarul de dimineaţă.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Cass neliniştită.

— Perfect, îi spuse Lara sigură pe ea. De îndată ce April va descoperi că a zburat aici cu mine, îl va da afară. Femeia este prea mândră ca să-l mai accepte. Partea amuzantă este că nu m-am culcat cu el. Ea făcu o pauză. Cum e Beth?

— Nu ştiu. Am vorbit cu ea acum o săptămână şi părea supărată. Vreau să renunţe. I-am spus asta şi nu a vrut să asculte. Sunt îngrijorată.

— Da, este atât de tânără. Lara se gândi îngrijorată la sora ei pe care de-abia dacă o cunoştea. Cred că trebuie să insistăm să renunţe la toată povestea. Până la urmă, are un copil în comunitate, şi cel mai important lucru este s-o convingem că mica Chyna are mai multă nevoie de ea decât noi cu planul nostru nebunesc.

— Ai dreptate, fu de acord Cass. O să încerc să iau legătura cu ea.

— Şi Rio? Vreo veste de la ea?

— O telegramă care zicea: „SUCCES ASIGURAT“, înţelegerea a fost să luăm legătura în fiecare miercuri. Dacă nu pot da de Beth până mâine, o să merg acolo şi o să mă prefac că sunt o rudă.

— Bine, încuviinţă Lara. Enzio Bassalino este la New York. De aceea mă aflu aici.

Vocea lui Cass sună alarmată.

— Bine. Sper că Dukey n-o să afle, pentru că tot bombăne că nu există decât o cale.

— Moartea ar fi prea blândă pentru el, spuse Lara, surprinsă de propria răceală. Varianta noastră este mult mai bună.

Închise, merse în baie, îşi pieptănă părul bogat şi-şi retuşă machiajul.

Arăta obosită şi-şi făcea griji pentru Beth. Sora ei mai mică era atât de inocentă şi de pe altă lume. Beth locuise în comunitate toată viaţa şi acum era închisă în casă cu un mafiot

periculos. Cass trebuia s-o scoată de acolo, nu era nicio îndoială în legătură cu asta.

Apoi, Lara se gândi la Nick. Ar fi trebuit să-l urască, dar nu era uşor. Treaba amuzantă era că, în loc să-l urască, descoperise că-l plăcea – o simpatie care pur şi simplu nu avea nicio legătură cu banii, poziţia sau titlul. Doamne! Ar fi fost mai uşor dacă nu l-ar fi plăcut. Totuşi, avea o treabă de făcut. Şi cu Beth care ieşea din combinaţie, era mai important ca niciodată să reuşească.

Frank ajunse la hotel cu Golli şi Segal. Îl însoţeau peste tot şi erau paza lui, asigurarea lui. După cum mergeau lucrurile la New York, erau probleme peste tot. Numai cu o săptămână mai devreme, unul dintre „directorii" generali fusese împuşcat în mijlocul Manhattanului. Nu voia să rişte. Golli şi Segal meritau suma exorbitantă pe care le-o plătea în fiecare săptămână.

Enzio folosise hotelul de mai multe ori înainte, iar aranjamentele lui de securitate erau cele obişnuite. Întregul etaj trei era accesibil numai anturajului său apropiat. Chiar şi Frank trebuia să folosească parola complicată, deşi toţi bărbaţii cu care Enzio călătorea îl cunoşteau pe Frank de când era copil.

Enzio nu credea în feţele noi. Avea o armată permanentă de douăzeci şi cinci de oameni care erau cu el de mulţi ani şi erau gata întotdeauna să vină la fiecare chemare. Frank se certase cu el de multe ori în legătură cu asta.

— Sunt tipi în vârstă. Ce pot să facă pentru tine dacă ai probleme? De abia mai pot purta o armă, d-apăi s-o mai şi folosească.

Enzio îi râsese în faţă.

— Aceşti „bătrâni", cum îi numeşti, sunt mai duri şi mai deştepţi decât oricare dintre golanii pe care-i ai în jur. *Ştiu* că n-ar trebui să întreb – dar ai parte de aceeaşi protecţie?

Frank se simţea în siguranţă cu Golli şi Segal – erau tineri şi rapizi, îi văzuse în acţiune.

Tatăl şi fiul se salutară cu căldură, sărutându-se şi îmbrăţişându-se în stil italian.

Enzio îl bătu pe umăr pe Frank, rămânând în urmă ca să-l privească mai bine.

— Deci, arăţi OK, anunţă el. Ce mai face micuţa doamnă? E gata să nască din nou? Ţinea foarte mult la nora lui.

Frank dădu din cap.

— Anna Maria este bine. De-abia aşteaptă să te vadă.

Dar gândurile lui nu erau la soţie. Erau la Beth.

— Şi *bambini*[3]? Sunt nerăbdători să-l vadă pe bătrânul lor bunic?

— Da, tată. La cină, în seara asta, Anna Maria o să-ţi pregătească spaghetele şi chiftelele tale favorite.

— Asta-i bine. Enzio făcu o pauză, iar faţa lui deveni serioasă. Sunt foarte deranjat de rapoartele pe care le-am primit.

Frank se întoarse, uitându-se afară pe fereastră.

— Totul e sub control, spuse el cu voce încordată.

— Mă întreb dacă Tomassio Vitorelli ar fi de acord cu tine, replică Enzio uşor, adăugând apoi, ceva mai dur: N-o s-o dai în bară acum, Frank. Nu sunt aici să mă distrez. Se încruntă. N-are rost să discutăm acum. O să vorbim diseară, după cină, când Nick e aici.

— Sigur, Frank reuşi să zâmbească. Sigur, tată, totul o să fie bine.

capitolul 18

Dukey K. Williams era mulţumit. Lovitura de la restaurantul Lanterna Magică fusese un succes. Scăpaseră de Tomassio Vitorelli, un om important din organizaţia lui Bassalino. Bomba băgase spaima morţii în celelalte restaurante şi cluburi, care nu voiau să sufere acelaşi tratament. Lasă-i pe bărbaţii Bassalino să năduşească. Era un început bun.

Leroy Jesus Bauls era şi el mulţumit. Lovitura fusese ideea lui.

Dukey K. Williams venise la el.

Dukey K. Williams era pregătit să-l lase să procedeze în felul lui.

Dukey K. Williams era gata să-i dea o mulţime de biştari lui Leroy. Multe, multe bătrâne.

Da, îi mergea bine unui tip care începuse având totul împotriva lui.

Mama suedeză a lui Leroy era o prostituată, iar tatăl lui negru, peşte. De îndată ce putuse, plecase de acasă. Părinţii lui erau morţi din punctul lui de vedere şi nu l-ar fi deranjat deloc dacă ar fi fost cu adevărat.

Arătând bine de la o vârstă fragedă, nu avusese probleme să găsească un pat în care să doarmă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să urmeze profesia tatălui său, erau o mulţime de oferte. Dar Leroy nu avea nicio dorinţă să fie îndatorat vreunei femei.

În schimb, se alăturase unei găşti de cartier şi mersese cu ei un timp. Se ocupau de lucruri mici, jefuiau beţivi şi bătrâne, spărgeau magazinele de cartier. În momentul în care profiturile se împărţeau, deveneau aproape inexistente. Leroy ştia că trebuia să se apuce de lucruri mai importante.

Se decisese că drogurile erau exact ce-i trebuia. O dată sau de două ori fumase iarbă, încercase LSD de două ori. Niciunul nu-i făcuse nimic. Asta era bine. Când te ocupai de droguri, cel mai bine era să-ţi ţii capul pe umeri şi să nu devii consumator.

Văzuse ce făceau drogurile din oameni, felul în care le afecta modul în care arătau, iar el nu voia nimic din toate astea. Dar traficul era altceva, traficul putea aduce căruţe de bani.

Leroy era tânăr, arătos şi un vorbitor convingător. Îşi alesese zona în care voia să opereze şi, cu puţinii bani împrumutaţi de la un prieten, intrase în afacere.

Curând, constatase că deja îi călca pe unii pe bătături. Locul pe care-l alesese era deja ocupat. Îl avertizau. Credeau că era vreun golan, uşor de manevrat. Cumpărase un pistol cu profitul pe prima săptămână şi aştepta.

Călcase pe trei rânduri de bătături. Până într-o lună, toţi trei erau morţi, împuşcaţi. Leroy îşi învelise arma într-o pungă, pusese pietre ca s-o facă mai grea şi-o aruncase pe fundul râului.

Cu profitul pe a cincea săptămână, îşi cumpărase alta. Avea şaisprezece ani.

Timp de un an se concentrase numai pe vânzarea de droguri, lucrând singur cu surse bune de aprovizionare. Îşi adunase banii şi-şi ţinuse arma la îndemână. Nimeni nu-l mai deranja. Reputaţia îl preceda. Îşi păstrase zona lui şi nu se mai pusese în drumul nimănui.

Locuia singur într-o casă spaţioasă. Nu ieşea niciodată decât când era vorba de afaceri şi cheltuia rar vreun ban. Până la sfârşitul anului, economisise o sumă substanţială. Destul să cumpere o maşină, o garderobă nouă şi să închirieze un apartament decent.

Primul lucru, cumpărase un Mercedes negru. Apoi, îşi comandase câteva costume negre. După aceea, îşi mobilase apartamentul cu o mulţime de canapele şi scaune scumpe, din piele.

Arăta mai în vârstă de şaptesprezece ani.

Leroy îşi dădea seama că avea nevoie de mai mulţi bani dacă voia să-şi menţină stilul de viaţă. Aşa că-şi angajase doi prieteni ca să se ocupe de teritoriul lui şi se mutase în altul nou.

În câteva zile, primise vorbă că Bosco Sam voia să-i

vorbească. Bătăturile lui Bosco Sam erau prea numeroase ca să poată călca pe ele, iar Leroy ştia lucrul ăsta, aşa că se hotărâse să-i facă o vizită.

Ajunseseră la o înţelegere. Leroy urma să-şi păstreze zona pe care-o avea deja şi, în loc să se bage în treburile lui Bosco Sam, acesta avea să-i dea câteva treburi de făcut care să-i aducă mai mulţi bani decât vânzarea de droguri.

Lui Leroy îi plăcuse ideea. Mai multe bătrâne pentru mai puţină muncă şi tot mai păstra câţiva oameni care să lucreze pentru el.

În primul an, Bosco Sam îi dăduse trei contracte de care să se ocupe. Trei lovituri. Leroy le executase fără problemă.

Leroy avansa. Îşi făcea o reputaţie care nu-i făcea decât bine.

Acum, după patru ani, Leroy Jesus Bauls era printre cei mai buni în profesia lui. Ieşise de mult de pe scena drogurilor.

Îşi folosise timpul liber să studieze explozibilul, electronica, bombele cu temporizator. Nu exista ceva la care să nu se priceapă, de la cum să arunci în aer un avion, la cum să plantezi într-o bancă o bombă care să detoneze după trei săptămâni.

Leroy Jesus Bauls era un asasin liber-profesionist. Cel mai bun.

Avea reputaţia că-şi asuma riscuri, şi fiecare risc asumat dăduse roade. Leroy ţintea sus.

Acum aştepta. Dukey K. Williams avea să-l anunţe când să facă următoarea mişcare, iar când urma s-o facă, Leroy era pregătit.

capitolul 19

Apartamentul lui Angelo din Mayfair era mic. O cameră de zi, bucătărie şi baie. Îşi pusese amprenta asupra dormitorului. Pereţii erau acoperiţi cu piei de leopard şi tigru, podeaua era mochetată cu blană de opt centimetri, tavanul era un caleidoscop de oglinzi de diferite culori. Sigur că dormitorul era cel mai important. Totul era controlat electric, prin apăsarea unui buton, de la patul care se rotea uşor, la televizor, la echipament stereo sau cafea.

Angelo era mândru de domeniul lui.

— Tare, nu-i aşa? se lăudă lui Rio.

Aceasta desfiinţă împrejurimile cu o privire.

— Cumpără-ţi un pat cu apă, iubiţel, fu singurul ei comentariu.

Amândoi erau drogaţi.

După prima remarcă introductivă a lui Rio, Angelo nu pierdu vremea să scape de însoţitoarea lui blondă şi se alătură grupului acesteia. Ea deveni rece imediat, prezentându-i-l pe Peaches ca pe o femeie, în timp făcea comentarii nepoliticoase la adresa armăsarilor italieni aroganţi.

Ca de obicei, Rio era în centrul atenţiei, revoltătoare cu pantofii ei de târfă cu tocuri de 12 centimetri care îi ridicau statura de un metru optzeci la proporţii ridicole. Se înălţa deasupra tuturor, cu trupul vânjos ondulându-se pe ringul de dans aglomerat, într-o rochie sumară, legată şi înfăşurată în jurul corpului. Brăţările de argint îi clincăneau până la jumătatea braţului, iar simboluri ale fertilităţii i se adunau şi se mişcau în jurul gâtului. Machiajul ei era extrem, în timp ce părul ei indian, lung şi negru, era încolăcit şi ascuns sub o perucă afro purpurie.

Dansa cu oricine, generând sexualitate şi agitaţie la cel mai înalt nivel.

Angelo era mulţumit să stea pe lângă ea şi să privească. Nu avea nicio îndoială că mai târziu avea să se ducă acasă cu el.

Stătea mai în spate şi se bucura de spectacol, amintindu-şi de ce se întâmplase câţiva ani mai devreme. New York. La vremea aceea lucra cu fratele lui, Frank, şi în acea zi fusese trimis la casa lui Billy Express să livreze un pachet.

— Personal, spusese Frank. Asigură-te, te rog, că i-l dai *personal.*

Billy Express nu era acasă, iar lui Angelo i se recomandase să aştepte. Lui nu-i plăcea să fie tratat ca un mesager. Îl scotea din sărite. Apoi, auzise zgomote, zgomote de neconfundat şi se dusese să investigheze, păşind uşor în adidaşii albi pe care-i plăcea să-i poarte.

Zgomotele veneau dintr-o cameră de lângă biroul unde i se spusese să aştepte. Deschizând uşa puţin, se uitase prin crăpătură.

Rio Java şi un chinez o făceau pe podea. Ea era goală, larg deschisă şi deasupra ei, chinezul stătea nemişcat în timp ce ea gemea tare. Din când în când, chinezul se mişca, intrând adânc în ea, retrăgându-se şi apoi rămânând nemişcat până la următoarea mişcare scurtă. O înnebunea pe Rio până când, în cele din urmă se agăţase de el, încolăcindu-şi picioarele lungi în jurul gâtului lui şi ţipând complet transpusă.

Angelo închisese uşa încet, simţindu-se mai mult decât excitat. De îndată ce-i predase pachetul lui Billy Express, se grăbise spre casa Caritei, pentru una mică.

— Ai fost aici de trei ori săptămâna asta, se plânsese Carita. I-am zis lui Frank că poţi să ai două moca pe săptămână. Da' ce crezi, că sunt de pomană? Conduc o afacere, nu o instituţie de binefacere.

Amintirea îi rămăsese în minte lui Angelo. Şi acum Rio Java era la Londra, în apartamentul lui, iar el era la fel de excitat ca în ziua în care îi livrase pachetul lui Billy Express.

Rio se întinse, atinse o cataramă sau două şi, din câteva mişcări agile, rochia i se desfăcu. Pe dedesubt nu purta nimic, aşa că n-avea decât pantofii de târfă şi peruca roşie. Era foarte subţire, aproape scheletică, cu piept aproape plat şi cu sfârcuri negre, mari. În cercurile filmelor underground, sfârcurile ei erau faimoase, fiind fotografiate de Billy Express din toate

unghiurile. De fapt, sfârcurile ei erau aproape la fel de faimoase precum conserva de supă a lui Andy Warhol.

Angelo se grăbi să se dezbrace, nerăbdător să ţină pasul cu ea. Apoi, reduse luminile până la o strălucire roşiatică şi puse o casetă cu James Brown.

Ochii lui Rio coborâră asupra lui, poposind pe bunul lui cel mai de preţ.

— Asta-i tot? întrebă cu un zâmbet amuzat.

Angelo rânji nesigur, neştiind exact ce voia ea să zică. Nu putea să se refere la faptul că nu era dotat. Avea o erecţie puternică. De obicei, nu primea decât exclamaţii admirative, nicidecum zâmbete ironice.

— Ei bine, *băieţel,* spuse ea batjocoritor. Unde vrei să începem?

Angelo se apropie încet de ea, dorindu-şi în gând ca ea să-şi scoată pantofii. Fără nenorociţii de pantofi, ar fi fost cam de aceeaşi înălţime. Pentru că pantofii îi dădeau ei un avantaj care lui nu-i plăcea. Îl făceau să se simtă mic.

Rio îşi mişcă trupul în ritmul muzicii, desfăcându-şi picioarele, legănându-se înainte şi înapoi în sunetele melodiei *Sex* M*achine* a lui James Brown.

— Hei, spuse el, dă-ţi jos pantofii.

— Dar, iubiţel, îmi *iuuubesc* pantofii, suspină cu un accent sudist exagerat. Mă fac să mă simt foarte *mareee* şi rea. Pregătită să mănânc *băieţeii* obraznici ca Angelo Bassalino.

O apucă de talie.

— Arată-mi ce poţi, superarmăsarule, vorbi ea cu voce tărăgănată.

Se mişcară împreună.

— *Get up – get on up – get up – get on up – get up – get on up – stay on the scene – get on up – like a sex machine*[4]. Rio cântă împreună cu James Brown, în timp ce atingerea lui Angelo deveni o încleştare, reuşind s-o mişte spre pat. Încă mai cânta în timp ce-o împinse pe spate. *Get on up,* cânta ea, *get up – get it together – right on, baby*[5].

Se urcă pe ea şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, ea îşi strânse picioarele lungi, prinzându-l înăuntru şi, cu o mişcare,

îşi răsuci pelvisul, iar apăsarea era atât de mare, atât de incredibil de strânsă, că el îşi dădu drumul dintr-odată.

Ea începu să râdă – un râs batjocoritor. Totul durase numai câteva secunde.

— *Hei, baby, baby,* fredonă ea. Ce eşti, iepure?

Ea râse şi mai tare în timp ce Angelo se retrase şi încercă să-şi imagineze ce se întâmplase. Nu făcuse decât să intre în ea şi atât, apoi urmase o strângere ca de cleşte a bărbăţiei lui care-l făcuse să dea totul dintr-o singură lovitură. Dumnezeule! Ce se întâmpla aici?

Rio se rostogoli pe pat.

— Cât durează pauza? se plânse ea, aruncând peruca purpurie şi eliberându-şi părul lung, negru, lucitor.

Spre lauda lui, Angelo era din nou excitat. Se mândrea cu controlul lui, ştiind că putea să continue ore întregi dacă era necesar. Controlul minţii asupra materiei, asta nu mai era un secret. Iar mintea lui se oprise asupra ei de prima dată când o văzuse.

Îşi plimbă limba pe sânii ei.

— Să ne-o tragem, iubitule, spuse ea rapid. Sunt aici pentru acţiune. Putem să ne facem probleme despre povestea cu limba mai târziu.

Se rostogoli pe burtă şi el o pătrunse pe la spate. Când el intrase bine, îşi strânse picioarele şi se ridică câţiva centimetri. Din nou, interveni senzaţia aceea incredibilă, o strânsoare atât de neîndurătoare, că el nu se putu abţine să nu-şi dea drumul. Şi fu o eliberare minunată, o întâmplare extraordinară pe care niciun autocontrol nu putea s-o oprească.

— Dumnezeule! exclamă ea mânioasă. De cât timp nu ţi-ai mai tras-o?

Angelo era extenuat. Se lăsă năucit pe spate, pe pat. Cinci minute de somn şi avea să se simtă puternic din nou.

James Brown cânta: *„It's a man's man's man's world*[6]*"*.

Angelo adormi.

Rânjind pentru ea, Rio se ridică şi se strecură în rochie. Era un început satisfăcător.

Punându-şi peruca, ea dansă prin cameră cu pantofii ei de

târfă, fredonând încetişor pentru sine. Apoi, cu ruj maro scrise pe fereastra din baie: „IUBITULE, *PROBABIL* CA GLUMEŞTI!!!“

Plecă fără să-l mai trezească.

capitolul 20

Mary Ann August fu încântată când Enzio se hotărî s-o aducă la New York cu el. Nu voia să admită – poate numai pentru ea –, dar găsea Miami îngrozitor de plictisitor. Nu era atât Miami, ci faptul că nu i se permitea să plece singură, iar oamenii care veneau în casă erau toţi bătrâni. Şi apoi era şi femeia care se uita tot timpul pe fereastră. Era enervant să vezi o pereche de ochi negri nebuni care te urmăresc peste tot.

— Cine este? întrebă Mary Ann alarmată când venise pentru prima dată.

— Uită de asta, o avertiză el. Ignor-o şi să nu-ţi prind *fundul* pe lângă camera aia. Ai înţeles?

Mary Ann era suficient de deşteaptă cât să nu-l întrebe mai multe, dar asta n-o opri să discute cu camerista care ducea tava cu mâncare în cameră, de două ori pe zi.

Camerista era italiancă şi se temea să vorbească, dar, treptat, Mary Ann puse cap la cap piesele poveştii. Femeia era soţia lui Enzio. Era nebună şi nu-şi părăsea camera niciodată.

Mary Ann era speriată, dar săptămânile deveniră luni, iar ea uită de ochii nebuni, cercetători şi se prefăcu că nu erau acolo. Era un act de bunătate, gândi ea, că Enzio o lăsase pe bătrână să stea acolo şi n-o trimisese la vreun azil.

Mary Ann plănui să facă o mulţime de lucruri la New York. Voia să cumpere haine noi, să vadă toate spectacolele de pe Broadway şi să mănânce la restaurantele cele mai bune.

Enzio avea alte idei. De la venire, o închise în camera de hotel şi-i spuse să stea acolo până spunea el altceva.

Ajunseseră dimineaţa, acum era şapte seara, iar Mary Ann era plictisită, flămândă şi plictisită.

Stătea îmbufnată pe pat, cu picioarele încrucişate, cu ochii albaştri lipiţi pe concursul de la televizor.

La început nu auzi bătaia în uşă şi chiar tresări când Alio Marcusi intră.

— O, tu eşti, spuse ea cu supărare în voce. Dar unde-i

Enzio?

Alio zâmbi. Făcuse duş şi-şi pusese costumul lui nou, albastru. Singurele fire de păr care-i mai rămăseseră erau lipite de cap cu o pomadă strălucitoare.

Enzio îi dăduse cuvântul. Mary Ann August era pusă pe liber. Era un loc pentru ea la Los Angeles.

Enzio îi dădea întotdeauna voie lui Alio să aibă parte de-o tură când termina c-o fată. Aşa se întâmpla de treizeci de ani. Uneori, ele obiectau. Erau cele care-i plăceau lui Alio cel mai mult. La vârsta lui era dificil să aibă o erecţie în condiţii normale.

— N-o să vină, spuse Alio uşor. Am un mesaj pentru tine, draga mea.

capitolul 21

Erau lumânări pe masa din casa lui Frank Bassalino. Copiii lui, spălaţi, periaţi şi îmbrăcaţi în hainele cele mai bune stăteau aşezaţi la masă. Frank cedase locul lui de cap de familie în favoarea tatălui său şi se aşezase la dreapta lui Enzio. Anna Maria stătea, nervoasă, faţă în faţă cu soţul ei.

Nick era acolo, râzând şi glumind cu cei doi copii mai mici. Dorise să-şi petreacă seara cu Lara, dar Enzio insistase să participe şi el la cină, iar tatăl lui nu era un om cu care să se certe.

Aranjase să o vadă pe Lara mai târziu. N-o deranjase, de-abia zâmbise şi spusese:

— Înţeleg, Nick. Familia-i familie.

April ar fi tunat şi fulgerat timp de-o săptămână.

— Hei, tună Enzio. Anna Maria face cele mai bune spaghete din oraş. Eşti un bărbat norocos, Frank, ştii asta, nu? făcu o pauză, râgâind tare. Desigur, aş putea să-i dau câteva idei legate de sos. Mai mult usturoi, un vin mai tare…

Anna Maria chicoti timid.

Frank se uită la Beth. Intrase în cameră ca să-l ajute pe copilul cel mai mic cu mâncarea. Părul ei lung era prins la spate şi arăta palidă. Se întrebă cât de repede avea Anna Maria să adoarmă în seara aceea şi cât avea să dureze până să fie cu Beth.

Un nerv îi pulsă în obraz. Aveau să discute afaceri după cină şi putea să fie o seară lungă.

După desert şi cafea, Enzio îi trimise pe Anna Maria şi pe copii afară din cameră.

— Discuţii între bărbaţi, explică el clipind din ochi, gustând dintr-un pahar mic de Sambuca.

Când începu să vorbească, ochii i se opriră fermi asupra lui Frank.

— N-o să dureze mult, spuse acru, buna lui dispoziţie evaporându-se, până să se ducă vorba că n-ai tărie în tine.

— Ce? sări Frank, simţind mânia şi frustrarea cum îi inundau corpul.

— În afacerea noastră, cineva te atacă, iar tu răspunzi imediat. Nu te joci. În niciun caz.

— Am încercat să aflu cine-i responsabil, replică Frank, mormăind posac,

— La dracu' cu asta! Dintr-odată, Enzio striga. Cine dă doi bani pe cine-i vinovat? Ce trebuie să faci e să-i bagi în găleată pe *toţi* nenorociţii – o s-o nimereşti cu unul dintre ei. Hm? Ascultă un om bătrân, Frank băiatule. Nu lăsa pe nimeni să facă pe tine. Că dac-o faci, o să nimereşti la fundul găleţii.

Lara umbla prin apartamentul ei de parcă ar fi fost o străină. Ura modelul tapetului de pe tavan, pereţii care se asortau, măsuţa rotundă cu colecţia interesantă de cutii miniaturale.

Îi displăceau plantele exotice care se căţărau pe oglinzile antice din hol. Nu suporta cuverturile imitaţie de piele de zebră aruncate pe canapelele din piele maro.

Apartamentul ei fusese decorat de un designer şi nu existau accente personale. Singurul loc unde se simţea ca acasă era în baie. Aici putea să se relaxeze printre grămezile de farduri, atomizoare şi perii.

Apartamentul fusese aranjat în ideea să arate extraordinar în revistele de decoraţiuni şi modă. Şi chiar arăta. Lara petrecuse mai mult timp fotografiindu-se în el, decât locuind acolo.

Se hotărî să-l vândă după ce toată povestea cu Nick avea să se termine. Nu avea niciun rost să te înconjori de concepţia altuia despre bunul-gust.

Când *avea* să se încheie povestea cu Nick? Nu de-abia începuse?

Uneori se simţea atât de confuză. Răzbunarea avea să funcţioneze? Dacă April Crawford îl părăsea pe Nick, avea asta să-l afecteze atât de mult? Şi după ce urma să-l consoleze câteva săptămâni, când îl părăsea şi *ea,* ce mai urma? Chiar dacă era distrus, ce pedeapsă avea să fie asta pentru Enzio

Bassalino?

Oftă adânc. La un moment dat, răzbunarea lui Rio sunase perfect. Dar acum… ei bine, nu mai era la fel de sigură. Poate că Dukey avusese o idee mai bună.

Încet, se îmbrăcă pentru întâlnirea cu Nick de la Le Club. O rochie neagră din jerseu ca pielea de şarpe şi cu spatele gol. Un colier la baza gâtului făcut în Afganistan. Brăţări din argint lucrat manual pe la jumătatea braţului.

Asta era seara cea mare. Du-l pe domnul Nick Bassalino acasă în pat şi ţine-l acolo până când avea să citească rubrica de bârfe matinale. Cu cât dura mai mult s-o sune pe April, cu atât mai bine.

Alt oftat. Margaret nu ar fi fost de acord cu ce voiau ele să facă. Margaret s-ar fi ruşinat că ele recurgeau la sex ca să obţină ce doreau.

Sună telefonul. Ea răspunse,

— Lara? Lara, tu eşti?

Vocea nerăbdătoare a prinţului Alfredo Masserini.

— O, Alfredo. De unde ştiai că voi fi aici?

— Te-am sunat în fiecare zi, spuse el indignat. În fiecare zi am încercat. În fiecare zi şi niciun răspuns. Cum crezi că m-am simţit?

— Îmi pare rău. A trebuit să zbor pe Coastă. Tocmai m-am întors.

Nu-i părea rău deloc. Pauza fusese minunată.

— Dar Lara, Lara, o acuză el, ai fi putut să mă suni.

— Am spus că-mi pare rău, se răsti ea.

— Acum că te-am găsit, să uităm totul. Prinţul îşi dădu seama că nu ajungea nicăieri dacă se certa. Vrei să vin acolo?

— Nu.

— Atunci, vii tu la mine. Mâine. Te aştept pe aeroportul din Roma, apoi, mergem împreună la Gstaad pentru turneul de table. Da, iubita mea?

— Nu, Alfredo. Am afaceri de terminat.

— O, Lara, frumoasa mea. Mă scoţi din minţi.

— Mai lasă-mă câteva zile. O să vin la Gstaad.

— Câte zile?

— Nu mă presa. Sună-mă mâine.

Închise repede, ignorând telefonul când începu imediat să sune din nou. Alfredo fusese toată viaţa lui un prinţ italian răsfăţat, îi făcea bine să se agite o dată.

capitolul 22

Angelo o sună pe Rio de zece ori înainte să dea de ea.

— Hei, spuse el, în legătură cu seara trecută…

— Nicio scuză, spuse Rio izbucnind în râs, adânc din gât. Înţeleg, sunt o doamnă *foarte* înţelegătoare.

— Ne putem întâlni în seara asta?

— Oricât aş fi de înţelegătoare, noi doi nu avem acelaşi ritm.

— Hei, seara trecută a fost o greşeală, explică el. Eu nu sunt de obicei aşa. Nu vreau să mă laud, dar…

Ea i-o tăie scurt.

— Eşti un omuleţ în călduri şi grozav pentru adolescentele moarte după maşini şi iepuraşi frumuşei care vor nişte acţiune rapidă, *adică,* foarte rapidă. Dar, dragule, noi doi jucăm un joc diferit.

Angelo simţi că reputaţia lui era în joc.

— Pot să-ţi explic în legătură cu noaptea trecută. A fost…

Îl întrerupse din nou:

— Hei, iubitule, chiar c-a fost.

Şi apoi îi închise telefonul.

El aruncă aparatul plin de dezgust. Cum îndrăznea nenorocita asta să-l concedieze aşa? Voia s-o vadă şi să-şi dovedească bărbăţia. Era o greşeală să creadă că era un dezastru din punct de vedere sexual. La dracu'! El era *grozav* la sex. Un şir nenumărat de femei puteau confirma asta. Putea s-o ţină ore întregi. Avea un control incredibil.

Luând telefonul, o sună pe prietena lui căsătorită.

— Vino aici acum, îi ordonă el.

— Nu pot, unul dintre copii este bolnav, se scuză femeia.

Aruncă telefonul. Îşi pierdea îndemânarea?

Apoi, o căută pe prietena lui care era crupier. Ajunse într-o oră şi o grăbi în pat, oferindu-i acţiune din plin şi orgasme nenumărate timp de două ore. Ea ţipă şi gemu în semn de apreciere. Descoperi că nu putea să se uşureze. Mai era încă stârnit când o dădu afară.

O sună din nou pe Rio.

— Hei, eşti un *băieţel* foarte nerăbdător, spuse ea batjocoritor. Nu-mi plac tipii nerăbdători. Ştii ceva, dragule? Asta *chiar* nu mă stârneşte.

— Pot veni la tine? întrebă el, urându-se pentru că implora, dar consumat de faptul că trebuia să-i dovedească ce putea.

Ea se uită la ceas. Era ora şase.

— Bine, vino în cinci minute.

De îndată ce puse telefonul jos, ieşi pe uşă.

Angelo se grăbi şi apoi aşteptă în faţa apartamentului ei închiriat o oră, apăsând tot timpul pe sonerie. Desigur că nu răspunse nimeni, lucru care-l enervă. Cine se credea târfa aia?

În cele din urmă, se opri într-un bar din apropiere şi bău câteva pahare. O suna la fiecare cinci minute, dar nu primea niciun răspuns.

Bău câteva scotch-uri. De obicei, nu bea prea mult, doar fuma iarbă. Dar în seara aceea avea nevoie de ceva.

Până să ajungă la cazinou, era nesigur pe picioare şi certăreţ. Eddie Ferrantino îi aruncă o privire şi-l trimise acasă.

Îşi sună altă prietenă şi se întâlni cu ea la Tramp. Rio era acolo, înconjurată de aşa-zişii prieteni.

— Eşti o curvă împuţită, şuieră spre ea.

— Iar tu nu eşti bun de nimic în pat, şuieră ea drept răspuns.

— Ascultă, dragă, vino acasă cu mine acum şi-o să-ţi înghiţi cuvintele, insistă el, uitând de prietena lui.

— Nu mă interesează să mănânc *cuvinte,* spuse ea cu un rânjet batjocoritor.

— N-o să primeşti vorbe, murmură el, dorindu-şi să nu fie beat.

— Să mergem, spuse ea brusc.

Luară un taxi. Rio îşi scoase hainele de îndată ce intrară în apartament.

Angelo îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Băutura îi făcuse trupul nevolnic şi mintea înceţoşată.

— Ei bine? Se aşeză cu faţa la el, cu mâinile pe coapse, cu picioarele depărtate. Scoate-ţi hainele, iubitule. Să *vedem* ce

poţi să faci.

Îl dezbrăcă ea însăşi. N-ar fi putut să se excite nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta. Umilinţa îl copleşi.

Ea îl batjocori râzând.

— Sun-o pe mama când mai creşti şi devii băiat *mare*. OK, flăcău?

Şi cu asta se îmbrăcă şi plecă.

capitolul 23

Era târziu când Nick termină discuţia din casa fratelui său. Erau probleme peste probleme. Şi multă vorbărie. Nick nu simţea că era atât de implicat. Lucrurile mergeau bine pentru el în California, iar dedesubturile crimelor şi ale preluărilor de la New York nu-l interesau prea mult.

— *Putan!*[7] strigase Enzio la el când spusese asta. Ce se întâmplă aici, astăzi, o să se întâmple acolo, mâine. Crezi că eşti apărat de vreun înger păzitor? Pe dracu'!

Atât Enzio, cât şi Frank erau supăraţi pe el că venise fără bodyguard.

— Nu mergi prin New York decât dacă eşti acoperit, urlă Enzio, iar Frank fu imediat de acord cu el.

Ei puseră pe liber şoferul şi maşina închiriate la aeroport şi îi înlocuiră cu un Cadillac sedan negru şi doi dintre oamenii lui Frank.

Nick nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea Lara să gândească despre două gorile postate în faţa uşilor ei când aveau să fie împreună.

Ajunse târziu la Le Club. Lara era cu un grup pe care, din păcate, el nu-l cunoştea. Spre enervarea lui, ea îl prezentă. Ar fi preferat să n-o facă.

Privind în jur, nu văzu nicio faţă cunoscută. Ce uşurare! Oricum, nu era ca şi cum ar fi fost *singur* cu Lara. Cum să creadă cineva că erau împreună? Ajunsese după ea.

Relaxându-se uşor, se decise că Lara arăta mai frumoasă ca oricând. Imediat, vru s-o atingă şi s-o ţină în braţe. De ce să piardă vremea? Se săturase să fie cu ea numai la petreceri şi discoteci.

— De ce nu plecăm de aici, frumoasă doamnă? sugeră el cu voce joasă, atingându-i piciorul pe sub masă.

— Dar tocmai ai ajuns aici, îl mustră ea blând. Este nepoliticos.

— Ascultă. O prinse mai strâns de picior. *Mie* nu-mi pasă.

Ţie?

— Ţie nu? Ea părea amuzată. Măi să fie, cum locul îţi schimbă şi atitudinea. Vrei să dansăm?

Nu avea chef să danseze. Voia doar să fie singur cu ea.

În silă, se lăsă împins pe ringul de dans, unde ea se lipi de el. Din nou, simţi dorinţa şi promisiunea a ce urma să vină.

La naiba cu April. Era liber să facă ce poftea. Nu era încă însurat.

Exista un restaurant italian numit Pinocchio la New York, care îi pregătea o primire regească lui Enzio Bassalino de fiecare dată când venea în oraş. Era o afacere de familie. Mamă, tată, două fiice şi fiul. Anticipau nevoile lui Enzio şi, la fiecare vizită acolo, mesele erau date numai persoanelor cu care el era de acord.

La o masă, stătea Kosta Gennas. Un omuleţ transpirat cu dinţi negri şi piele zgrunţuroasă. Părea ciudat faptul că stătea cu cele mai frumoase fete din cameră.

Kosta molfăia capătul unui trabuc gros şi sugea scotch-ul printr-un pai special de argint.

La masă nu vorbea nimeni. Fetele, trei tipuri diferite de frumuseţe, se holbau în gol. Toate aveau coafuri demodate, tapate, deşi fiecare avea părul de o altă culoare. Toate aveau sânii mari şi picioarele lungi.

Kosta Gennas sări brusc când Enzio Bassalino intră în restaurant.

Enzio dădu scurt din cap spre el şi trecu pe lângă masă. Numai după o oră, îl chemă pe Kosta să i se alăture.

— Aş vrea să mă uit la blondă, spuse Enzio. Care-i povestea ei?

— Are nouăsprezece ani, zise Kosta repede. O fată minunată, muncitoare, care e cu noi doar de două luni. A fost căsătorită cu un nenorocit şi, când el a lăsat-o, s-a gândit că sunt modalităţi mult mai inteligente să câştige un ban. O păstram s-o trimitem în Brazilia, ar fi făcut ceva senzaţie acolo. Apoi, când am auzit ce căutai, am oprit-o.

— E curată? întrebă Enzio, mergând direct la subiect.

— *Dacă e curată?* repetă Kosta amuzat, ochii furişându-se uimiţi la cei şase sau şapte însoţitori ai lui Enzio. Mă întreabă dacă e curată. Aş face eu vreodată…

— Destul, îl întrerupse Enzio brusc. Nu-l plăcea pe Kosta Gennas, niciodată n-o făcuse. Dar Kosta avea cele mai bune fete şi ştia cel mai bine care dintre ele l-ar fi mulţumit pe Enzio mai mult. Trimite-o, mormăi el. O să văd singur.

Fata se împletici prin restaurant pe nişte tocuri ridicol de înalte. Rămase lângă masă, zâmbind prosteşte până când Enzio îi indică să se aşeze lângă el.

Când se aşeză, o studie cu atenţie. Avea o faţă ovală drăguţă, dominată de buze pline şi roşii. Ochi de un cenuşiu-albăstrui, o spoială de pistrui pe care se chinuise să-i ascundă şi, din câte putea vedea, un corp perfect.

— Cum te numeşti, dragă? întrebă blând, mângâind-o nu atât de părinteşte pe genunchi.

— Miriam, şopti ea, cu o voce care semăna cu a lui Marilyn Monroe.

— Bine, Miriam, spuse el devorându-i decolteul cu ochi lacomi. Ce zici să vii să stai cu mine în casa mea din Miami?

Anna Maria îşi punea ceasul să sune pentru ora şase dimineaţa în fiecare zi. Atunci, îngreunată din cauza copilului, se împleticea în întuneric spre bucătărie, unde se aşeza să bea ceai cald şi dulce şi să privească în linişte cum se crăpa de ziuă.

Anna Maria nu avea încredere în nimeni să pregătească micul dejun pentru copiii ei. Îi plăcea să facă ea acest lucru. Să amestece în terciul de ovăz fierbinte. Să prăjească pâinea. Să scoată gemul de prune făcut în casă. Până la ora şapte, când apăreau, avea întotdeauna totul gata.

Anna Maria era o fată puternică, dar după patru sarcini, picioarele îi erau slăbite, iar burta umflată aproape la maximum. Spera să nască în curând. Frank o lăsa în pace când era însărcinată. N-o atingea niciodată şi se ferea să se uite la ea. Nu că ar fi zis ceva, dar ea ştia şi asta o întrista. Până la urmă, Frank era cel care voia mulţi copii.

Anna Maria se luptă să intre în rochie. Era extenuată şi

spera că aceea avea să fie ziua cea mare. Era greu să-l distrezi pe tatăl lui Frank. Fusese multă mâncare de făcut în plus, toate felurile lui favorite. Şi copiii deveneau întotdeauna mai agitaţi decât de obicei, iar Frank era posac şi aspru.

Părea că de-abia se băgase în pat, iar acum era o nouă zi. Cu grijă, se târî până în bucătărie, aprinse lumina şi se uită şocată la soţul ei.

Frank, pe masa din bucătărie, călare pe Beth, căreia îi desfăcuse picioarele. Faţa lui era încreţită de concentrare, iar răsuflarea întretăiată. Era îmbrăcat, dar Beth era goală, iar o cămaşă de noapte mototolită se găsea pe podea, la picioarele ei.

Anna Maria îşi duse mâna la crucifixul pe care-l purta în jurul gâtului şi începu să murmure în italiană, cu ochii mari din cauza şocului.

— Dumnezeule! urlă Frank.

Era aproape de momentul decisiv şi nu avea chef să fie întrerupt. Beth ieşi de sub el. Era prea târziu să se mai oprească. Cu un urlet de furie, îşi dădu drumul pe podeaua din bucătărie. Ultima insultă.

— Târfă împuţită, ţipă la Anna Maria. Ce dracu' faci de mă spionezi?

Faţa îi era roşie de furie. Anna Maria se întoarse să fugă, dar era prea târziu. El o urmări cu braţele ridicate, mânat de o furie incontrolabilă. O lovi peste faţă de două ori. A doua oară, ea căzu pe podea.

— Târfă! ţipă el stând asupra ei cu braţele ridicate, gata s-o pedepsească şi mai mult.

Lui Beth nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nu intenţionase să fie aşa. Când schimbase ora la ceasul Annei Maria, intenţionase ca ea să îi descopere împreună. Dar nu îşi dăduse seama că Frank avea să se transforme într-un nebun.

Pentru o clipă, rămase paralizată. Apoi, o lovi brusc realitatea a ceea ce Frank îi făcea soţiei lui. Cu toate puterile, se aruncă asupra lui, încercând să oprească loviturile mânioase care plouau acum asupra Annei Maria.

El o îndepărtă.

— Stai, Frank. *Stai!* ţipă ea. O *omori!*

Brusc, păru să-şi dea seama ce făcea. Se opri şi începu să geamă.

— O, Doamne, Dumnezeule! Ce-am făcut?

Anna Maria stătea nemişcată. Pentru un moment, Beth se temu că ar putea fi moartă. Dar ascultă şi auzi un suflu slab şi, fără să-i adreseze un cuvânt lui Frank, se repezi la telefon şi chemă o ambulanţă.

Frank plângea şi încerca s-o ţină pe Anna Maria în braţe când ambulanţa sosi.

— A căzut pe scări, spuse el personalului din ambulanţă. N-am putut s-o salvez. A căzut.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri. Mai auziseră asta înainte.

Apoi, Anna Maria începu să geamă. Erau gemete animalice, îngrozitor de puternice.

— Vă rog! Duceţi-o repede la spital, spuse Beth repede. Cred c-o să nască.

capitolul 24

Leroy Jesus Bauls urmări ambulanţa plecând de la casa lui Frank Bassalino dimineaţa devreme, cu o urmă vagă de interes în ochii goi. Mesteca gumă, încet şi metodic. Îşi scoase guma din gură, o strânse într-o bilă mică şi tare şi o rostogoli între degete.

Ce uşor ar fi fost să-l aranjeze pe Frank Bassalino. O lovitură bine ţintită între ochi ar fi fost floare la ureche. Până să reacţioneze cele două gorile care păreau să-i asigure protecţia, Leroy Jesus Bauls ar fi fost de mult plecat.

Frank Bassalino era o ţintă mult mai uşoară decât bătrânul. Enzio Bassalino ştia totul despre protecţie, şi de fiecare dată când mergea undeva, era întotdeauna înconjurat şi bine protejat. Problema era că protecţia lui rămăsese de modă veche. Cineva ar fi trebuit să-i spună asta, gândi Leroy căscând cu poftă.

Ce păcat că nu putea să facă nimic atunci. Dar studiase casa şi dacă apărea posibilitatea, dacă Dukey K. Williams dădea ordin pentru ultima lovitură… Ei bine, el era pregătit.

Leroy aruncă jos guma de mestecat. Avea treabă de făcut. Familia Bassalino se dovedea încăpăţânată, dar cu toţii aveau să-şi înveţe lecţia… În cele din urmă.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, Leroy mergea încet spre dubiţa pe care-o furase. Purta haine ieftine cu inscripţia SPĂLĂTORIA SAMSON pe tricoul pe care-l purta. Când se văzu în dubiţă, îşi puse o şapcă de piele neagră şi ochelari de soare galbeni.

Cu un mic zâmbet şi-i imagină pe martori. „Da – un băiat negru… cam de douăzeci şi ceva de ani… înalt… slab… de unde naiba să ştiu cum arăta… era negru.“

— Sigur, sigur. Toţi arătăm la fel, dragă, mormăi pentru el. *Fruuumos!*

Conduse dubiţa cu grijă. Nu ar fi fost bine dacă ar fi avut

vreun accident.

Barberelli's era un foarte cunoscut restaurant şi bar italian aşezat pe strada principală. Trase dubiţa în faţă şi apoi coborî. Luă un coş mare de rufe din spate şi-l cără înăuntru.

O fată stătea în spatele unei case de marcat adunând facturi, în timp ce un bătrân uscat mătura apatic podeaua.

— Bună dimineaţa, strigă Leroy. Spălătoria Samson, livrare rapidă. Aveţi altceva?

Fata privi vag în sus. Lucra acolo doar de o săptămână.

— Nu ştiu, spuse. Nu a venit încă nimeni. Mai bine l-ai lăsa pe masă.

— Sigur. Fluierând, alese o masă lângă fereastră. Bătrânul continuă să măture.

— Mai trec mâine-dimineaţă, spuse Leroy vesel.

— OK, replică fata neinteresată.

El se îndepărtă încă fluierând.

Leroy era la trei străzi distanţă când auzi explozia, li dădu o senzaţie ciudată, aproape senzuală, de plăcere.

Îşi scoase cu grijă o gumă de mestecat din pachet şi conduse dubiţa şi mai grijuliu până la următoarea lui oprire.

Manny's era un club de noapte, şi în faţă era totul închis. Leroy luă un nou coş de rufe din dubiţă şi merse prin spate. Era o uşă deschisă, dar nimeni în jur.

Leroy începu să fluiere trecând pe lângă nişte vestiare murdare, dincolo de ringul de dans, şi-l aşeză pe o masă.

Începuse să transpire uşor, coşul era greu şi nu mai avea atât de mult timp. Redusese timpul cât mai mult.

Se întoarse repede să plece, dar în timp ce se îndrepta spre ieşire, uşa de la toaleta doamnelor se deschise şi o voce ascuţită spuse:

— Hei, băiete, ce crezi că faci aici?

Leroy se opri şi zâmbi.

— Spălătoria Samson, spuse politicos.

O negresă grasă şi bătrână îşi făcu apariţia. Probabil că era femeia de serviciu. Cu ea era şi un copilaş negru, cu ochi strălucitori.

— Nu avem nicio legătură cu Spălătoria Samson, spuse bătrâna cu un fornăit nerăbdător. Aşa că scoate coşu' ăsta d-acilea cât mai repejor. Pricepuşi, băiete?

El aruncă o privire la ceas. „La dracu'!“ O voce îi urlă în cap. „La dracu'! La dracu'! La dracu'! Fii deştept şi mişcă-ţi fundul de-aici.“

Dar ceva-l făcu să ezite. Nu putea să-i lase. Erau oamenii lui.

Dumnezeule! Ce se întâmpla cu el? Se înmuia?

— Ei bine, doamnă, spuse calm. Dacă ai fi drăguţă să ieşi cu mine, poate că i-ai spune asta şoferului pentru că n-o să mă asculte pe mine.

Bătrâna se uită suspicioasă la el, apoi îi spuse copilului:

— Stai aici, Vera May. Să nu atingi nimic, mă auzi?

Dumnezeule! Acum chiar că transpira. Timpul se scurgea rapid, dar ce putea face? Să spună adevărul? Nu, bătrâna nu avea să-l creadă. Oricum, nu era timp.

Dintr-un impuls, apucă fetiţa şi începu să alerge înapoi pe unde venise. Copilul începu să plângă.

Leroy se uită în spatele lui. Dând din mâini panicată, bătrâna porni pe urmele lui.

Începu în cap numărătoarea inversă – „şaizeci, cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt“. Nu era timp acum să mai ia dubiţa. Avea să explodeze cu restul clădirii. „Patruzeci şi cinci, patruzeci şi patru, patruzeci şi trei.“ În sfârşit, afară!

— Taci din gură, mormăi către copilul care ţipa.

Bătrâna avea să iasă curând. Să ajungă măcar la o stradă distanţă. Alergă pe stradă strângând copilul, iar în spate o auzi pe bătrână strigând:

— Opriţi-l pe bărbatul ăla, opriţi-l… a luat-o pe Vera May, copilul meu!

Trecătorii se întoarseră să se uite la el, dar niciunul nu încercă să-l oprească. Erau la New York şi oamenii nu erau proşti.

După colţ, făcu o pauză. Avea să se întâmple în orice moment.

Puse copilul pe trotuar.

— Să stai chiar aici, îi ordonă el.

O văzu la distanţă pe bătrână cum se apropia.

Fără să ezite, o luă la fugă în direcţia gurii de metrou, enervat de propria prostie.

În câteva secunde, auzi explozia. Uitându-se înapoi, le văzu pe femeie şi pe copilă împreună, împietrite de groază, în timp ce oamenii din jurul lor alergau spre zgomot.

Coborând scările de la metrou, se duse direct la toaleta bărbaţilor, unde scăpă de tricoul cu Spălătoria Samson, de pălărie şi de ochelari.

Făcuse o treabă bună în dimineaţa aceea. Avea să bage spaima în familia Bassalino. Şi Dukey K. Williams avea să fie mai mult decât mulţumit.

Leroy era satisfăcut. Nimeni nu-l întrecea când era vorba să facă treabă bună.

capitolul 25

Angelo nu ştia ce se întâmpla. Era un sentiment care i se răsucea în măruntaie şi-i rămânea înfipt în cap. Rio Java. Rio Java. Nu se putea gândi decât la Rio Java.

Era asta dragoste? se întrebă amar.

Nu putea să fie dragoste, această obsesie enervantă şi persistentă.

Rio Java nu era o femeie frumoasă, nici măcar nu era deosebit de tânără. Era doar o ciudată. O indiancă ciudată, înaltă şi gălăgioasă.

Se hotărî să o uite.

Enzio îl sunase de la New York să-i spună că erau probleme peste tot, că se făcuseră nişte ameninţări. Era mai bine ca Angelo să nu mai umble fără protecţie.

— Ei, haide, spusese Angelo. N-o să vină nimeni după mine.

Tatăl lui vorbea ca dintr-un vechi film cu gangsteri.

— Citeşte ziarele, tâmpitu' dracu'! Au fost lovituri peste tot. Eşti fiul meu şi asta te face o ţintă. L-am pus pe Stevestos să-ţi dea un om.

Angelo gemu:

— Ascultă…

— Nu, tu *ascultă,* spuse Enzio rece. Am primit rapoarte despre tine beat şi făcând scandal. Îndreaptă-te sau te aduc înapoi pe sus. Vrei asta?

Angelo îşi înghiţi o replică mânioasă. Îi plăcea la Londra. Cu cât era mai departe de familia lui, cu atât mai bine.

— OK, OK, o să mă adun, promise el.

— Aşa să faci, îl avertiză Enzio.

Un bărbat numit Shifty Fly, muscă vicleană, fusese desemnat să-l protejeze. Îl înfurie pe Angelo că trebuia să fie urmat şi însoţit peste tot.

Shifty Fly se ridica la înălţimea numelui. Era mic, cu ochi apoşi, scoşi din orbite, cu o gură subţire înfundată. Sub

costumul gri tern, avea bine prins un ham cu un pistol.

— Cred că este o glumă, i se plânsese Angelo lui Eddie Ferantino.

Ochii reci ai lui Eddie sclipiră asupra lui Angelo, minunându-se o dată în plus de cât de prost era fiul lui Enzio Bassalino.

— Fă doar ce spune tatăl tău, fii băiat bun, OK?

La dracu' cu „băiatul bun." Angelo se săturase de asta. La început Rio Java, şi acum Eddie. Cine naiba se credeau?

Îşi scoase la plimbare prietenele şi se culcă apoi cu ele. Nu avu plângeri.

Se forţă să nu ia legătura cu Rio. Era o afacere proastă, şi chiar şi el ştia mai bine decât să vrea mai mult.

Nu se putu abţine. O sună.

— Hei, Rio, sunt Angelo.

— Care Angelo?

Târfă!

— Angelo Bassalino.

Vocea ei era rece.

— Să vedem. Nu cred că-mi amintesc de vreun Angelo Bassalino…

El râse, plin de bravadă.

— Termină cu gluma, te rog. M-am gândit că poate vrei să cinezi.

— Îmi place *întotdeauna* să cinez. De fapt, o fac în fiecare seară. O pauză lungă. O faci şi tu în fiecare noapte?

— Da.

— De ce nu te grăbeşti s-o faci chiar acum?

Şi-i închise telefonul. Târfa-i închise telefonul!

Îi trimise flori, un lucru pe care nu-l făcuse *niciodată.* Le trimise înapoi ofilite, însoţite de un bilet scurt:

Hei, nu-i amuzant? Tot ce atingi se ofileşte.

Descoperi că, deşi reuşea să le rezolve pe toate prietenele lui, îi era aproape imposibil să aibă orgasm. Rămânea tare ca o piatră, gata să continue la nesfârşit, fără să ajungă vreodată la

destinaţie. Asta-i cauza un mare disconfort fizic. Când erecţia îi trecea, rămânea cu o durere în vintre care dura toată noaptea.

Pe lângă problema asta, mai era şi Shifty Fly tot timpul lângă el. Cu gura aia scârboasă şi subţire, îl urma pe Angelo peste tot.

Rio era mulţumită de cum mergeau lucrurile. Avusese întotdeauna puterea să-i subjuge pe bărbaţi din punct de vedere sexual. Larry Bolding fusese una dintre puţinele excepţii, şi asta se întâmplase pentru că era îngrozit de soţia lui, de cariera politică şi de reputaţia lui fără pată.

Oho, ar fi putut ea să spună câte ceva despre reputaţia lui fără pată.

Trecuseră câteva zile de când îi returnase florile lui Angelo. Acum venise timpul. Ridică receptorul şi-l sună.

Angelo bâjbâi somnoros după receptor.

— Da? spuse cu voce înfundată.

— Ascultă armăsarule, spuse ea. Nu crezi c-a venit vremea să te învăţ cum s-o faci cu *adevărat.*

El tăcu, încercând să-şi adune gândurile.

— Ultima şansă, iubire, spuse ea în bătaie de joc. Aşa că de ce nu-ţi mişti fundul aici mai repede şi-o să-ţi arăt nişte trucuri pe care n-o să le uiţi *niciodată*?!

Până reuşi să se trezească, ea închisese deja. Trecuse de miezul nopţii. Punându-şi nişte pantaloni şi o cămaşă, se repezi la ieşirea din spate. Asta era o treabă la care Shifty Fly nu avea să-l urmărească.

capitolul 26

Lara se mişca prin camera ei de zi fumând agitată. Era devreme, lumina de abia începuse să se strecoare prin întuneric. New York prindea contur afară.

„Cum de m-am lăsat implicată în asta?“ se gândi ea.

Nick era adormit în dormitor. „De ce trebuia să fie Nick?“

Mâna îi tremură uşor când trase din ţigară, dându-şi seama că nu mai dorea să continue. Nick nu era responsabil pentru ce făcuse tatăl lui. Dukey K. Williams avea dreptate, iar Rio cu planurile ei nebuneşti se înşela. Oricât ar fi iubit-o pe Margaret, sora ei era moartă şi, indiferent cum se răzbunau ele, asta n-avea s-o aducă înapoi. Dacă Enzio Bassalino *era* omul responsabil, atunci lasă-l pe Dukey să se ocupe de el în felul lui.

O, Doamne! Cum se băgase în asta? Cu câteva ore înainte, ea şi Nick părăsiseră Le Club.

— Apartamentul tău sau hotelul meu? întrebase el încordat.

Ameţită de la şampanie, ea replicase:

— La mine.

Începuseră să se sărute în maşină, unul peste altul ca un cuplu de elevi de liceu.

— Iubito, iubito, mă înnebuneşti, spusese el îndrumându-i mâna spre umflătura din pantaloni care-i stătea mărturie pentru adevărul spuselor.

Pentru o clipă, ea se simţise copleşită de vină – pentru că-i plăcea atingerea lui şi nu ar fi trebuit să-i placă. Dar de îndată ce ajunseseră în apartamentul ei, vina i se topise în braţele lui, când el îi rupsese rochia de nouă sute de dolari şi făcuse dragoste cu ea pe podea.

Mai târziu, o purtase în braţe şi se mai întâmplase o dată, înainte ca ea să adoarmă.

Acum se trezise, umblând de colo-colo ca o pisică agitată.

Era posibil să te îndrăgosteşti de o persoană pe care ar fi trebui s-o urăşti?

— Ce zici de nişte cafea, prinţesă?

Nick intră în cameră făcând-o să tresară. Era gol. Trupul îi era zvelt, tare şi bronzat.

Încolăcindu-şi mâinile în jurul ei, o îmbrăţişă strâns şi, încet, începu să-i tragă neglijeul de pe umeri, lăsându-l să cadă de-a lungul trupului.

Plină de nerăbdare, îşi lăsă capul pe spate – pregătită să-i primească toate sărutările. Nu mai fusese aşa cu nimeni înainte; o atracţie fizică pură. Fuseseră întotdeauna motive pentru care se culcase cu bărbaţi. Motive tangibile, obiective.

Dar cu Nick nu era aşa. O, sigur că exista un motiv. Dar nu mai conta, nu mai era important.

El o ridică uşor şi o purtă înapoi în dormitor.

— O, doamna mea, eşti frumoasă. Vreau să spun, cu *adevărat* frumoasă. Ştii ce vreau să spun?

Da, ştia ce voia să zică. Ştia, de asemenea, că ziarele de dimineaţă erau gata să apară. Şi cum avea să se simtă atunci?

Beth stătea cu copiii lui Bassalino. Se simţea rău şi era speriată. Dacă se întâmpla ceva cu copilul Annei Maria era doar vina ei şi nu suporta să se gândească la asta.

Frank sună de dimineaţă. Vocea lui suna ciudat.

— Strânge-ţi lucrurile şi pleacă de-acolo, o instrui el scurt. Fă-o *acum.* Nu vreau să te mai găsesc când vin înapoi.

— Totul e în regulă? întrebă ea neliniştită. Copilul?

Urmă un moment de tăcere şi apoi se auzi vocea lui Frank, rece şi puternică.

— Ieşi dracului din casa mea, târfă. Să nu laşi nicio adresă că, dacă mai pun ochii pe tine, te omor!

Îi trânti telefonul. Beth rămase şocată. Se terminase. Orice ar fi fost, se terminase. Era liberă. Putea să se întoarcă acasă acum.

Cu o mână nesigură, ridică receptorul şi sună la informaţii, obţinând numărul de la spital.

— Vreau să întreb de doamna Frank Bassalino. A fost internată în dimineaţa acesta. Sunt o rudă de-a ei. Se simte bine?

Vocea operatorului sună plină de regret:

— Îmi pare rău. Nu putem da informaţii la telefon.

„Sigur că nu“, se gândi ea, mohorâtă.

Grăbindu-se în camera ei, îşi împachetă cele câteva lucruri. Puţine minute mai târziu, ieşi din casă. Se simţea uşurată. Curând, putea să se întoarcă la fiica ei Chyna şi la toţi cei din comunitate. Dar mai întâi trebuia să afle ce se întâmplase cu Anna Maria.

Un autobuz o lăsă aproape de spital. Se temea să nu dea peste Frank, dar teama ei era depăşită de dorinţa de a afla.

— Doamna Bassalino a murit la ora opt dimineaţa, îi spuse o asistentă. Complicaţii cu poziţia copilului şi alte lucruri… începu asistenta. Sunteţi o prietenă? Cred că doctorul Rogers ar dori să vă vorbească.

— Şi copilul?

— S-a făcut tot posibilul, dar mă tem…

Beth se întoarse şi fugi.

Asistenta o luă după ea.

— Aşteptaţi, vă rog, dacă puteţi să ne ajutaţi…

Beth continuă să alerge. Nu se opri până nu ajunse la Grand Central Station, unde-şi cumpără un bilet spre casă.

Înainte să se urce, o sună pe Cass.

— Cred că-i ceea ce doreai, spuse cu tristeţe. Dar cum o ajută asta pe Margaret? Oricum n-o aduce nimeni înapoi, nu-i aşa?

capitolul 27

Făceau dragoste.

— Eşti din ce în ce mai bun, îi aruncă Rio un compliment. Poate că m-am înşelat asupra ta.

Angelo era pe val. Controla lucrurile. Ca o maşină care fusese perfect reglată, trecea peste fiecare hop şi deal şi nu se poticnea deloc.

The Stones murmurau excitant în fundal. Era aproape seara, iar lucrurile merseseră mulţumitor toată după-amiaza.

— Să facem o pauză de mâncare, anunţă Rio. Am un prieten care o să ne aducă tot ce dorim. Rostogolindu-se de pe el, ridică receptorul.

Angelo stătea pe spate, triumfător. Putea s-o ţină aşa cât voia ea. Regele Armăsar.

— Da, poţi să-l aduci pe Peaches{8}, toarse Rio în receptor. Sigur. Ne vedem în curând. Pa. Se răsuci înapoi pe pat. Mâncarea este pe drum. Ce zici de un antreu, iubire?

Angelo se gândi să sune la cazinou să-i anunţe că nu venea în seara aceea, dar la dracu', asta l-ar fi pus pe Shifty Fly pe urmele lui, iar el ar fi venit cu siguranţă să se posteze la uşă, şi cine avea nevoie de aşa ceva?

— Sunt gata, spuse el încrezător.

— Grozav!

Lui Rio îi plăcea să se drogheze. Curând mai deschisese o fiolă de sticlă şi i-o vârî sub nas.

El respiră adânc, simţind efectul până în vârful degetelor de la picioare.

— Ştii, nu eşti prea rău, murmură ea, alunecând pe trupul lui, încolăcindu-i gâtul cu picioarele ei lungi. Dar, Dumnezeule, barba ta cam înţeapă!

Enzio umbla de colo-colo prin rezerva privată a spitalului, cu faţa ca o mască împietrită.

Frank stătea pe scaun, cu capul îngropat în mâini.

Enzio murmura în italiană, aruncând din când în când vorbe dispreţuitoare către fiul lui.

Doctorul Rogers intră în cameră. Era un bărbat obosit, cu ochelari, cu o construcție firavă şi un păr ce părea să se rărească.

Enzio îl bătu pe umeri.

— Doctore, ştim că ai făcut tot ce-ai putut, nu trebuie să te învinovăţeşti.

Doctorul Rogers îndepărtă mâna lui Enzio.

— Nu mă învinovățesc, spuse indignat. Deloc, domnule Bassalino. Se întoarse şi privi către Frank. Mă tem că biata fată a fost bătută foarte rău. Copilul n-a avut nicio şansă, a fost…

— A căzut pe scări, îl întrerupse Frank, cu o faţă de piatră. Ți-am spus mai devreme. A căzut.

— Domnule Bassalino, leziunile interne ale soţiei dumitale nu puteau fi provocate căzând pe scări. A fost bătută şi *asta* va scrie pe certificatul de deces. Vocea lui era plină de un dezgust nedisimulat. Sunt sigur că se va face o anchetă.

Enzio se apropie de doctor.

— Eşti familist, domnule doctor? întrebă el foarte prietenos.

— Da, răspunse doctorul scurt.

— O soţie drăguță? Copii drăguţi?

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu…

— Foarte mare, spuse Enzio. Un familist ca dumneata poate să înţeleagă o ceartă ocazională. Înţelegi ce zic, o ceartă între îndrăgostiţi, genul ăsta de lucruri. Se întâmplă tot timpul, nu-i aşa, domnule doctor?

— Ce legătură are asta cu situaţia de faţă? întrebă doctorul, rigid.

— Ei bine, după cum vezi, băiete, el e un bărbat care suferă. Şi doar nu vrei să-l faci să sufere şi mai tare, nu-i aşa, domnule doctor?

— Domnule Bassalino, am o datorie.

— Sigur că ai şi, crede-mă, nu încerc să te opresc. Cred că doctorii fac o treabă minunată. Şi totuşi, eşti prost plătit. E şocant. Chiar o crimă. Vreau să zic: te speteşti muncind şi ce primeşti? De abia-ţi ajunge s-o întreţii pe soţia ta. Enzio făcu o

pauză. Înţelegi ce spun? Sunt un om bătrân, dar încă mai apreciez o faţă frumoasă. Urmă o pauză edificatoare. Ar fi păcat dacă soţia dumitale şi-ar pierde-o. Căută prin buzunar şi scoase un teanc de bancnote legate neglijent cu o bandă elastică. Aici este o mie de dolari, domnule doctor, un mic ajutor.

Doctorul Rogers ezită când Enzio aruncă banii în direcţia lui.

— Ia-i, spuse Enzio cu voce blândă. Ai grijă de frumoasa dumitale soţie.

Până se distribuiră ziarele, Nick adormise din nou. Lara se uită pe ele repede. La rubrica de bârfe se găsea ceea ce căuta. Scriitoarea – o ziaristă dată dracului – pusese lucrurile cap la cap cum numai una ca ea putea s-o facă.

> *Ce mai face celebra stea de patruzeci de ani, încă zburdalnica April Crawford? Căsătorită de patru ori, cei care-o cunosc spun că e gata să-şi pună iar pirostriile cu al cincilea bărbat, cu omul de afaceri de treizeci de ani din Los Angeles, Nick Bassalino. Totuşi, cineva ar trebui să-i amintească asta lui Nick, care a fost văzut ultima oară îmbarcându-se cu destinaţia New York, împreună cu superba Lara Crichton, călătoarea de douăzeci şi şase de ani. Conform ultimului raport, dansau obraz lângă obraz, printre altele, în cea mai şic discotecă din New York, Le Club.*

Era o fotografie a Larei făcută la Acapulco pentru o ediţie *Harpers Bazaar*, unde arăta incredibil într-un costum alb dintr-o piesă. Era de asemenea şi o poză cu April care pleca de la premiera unui film. Arăta obosită.

„Ei bine", se gândi Lara plină de remuşcări, „la revedere April". Steaua de cinema nu ar fi suportat niciodată ca Nick să-şi bată joc de ea în public.

Şi acum? Cum rămânea cu ea şi Nick?

Nu era drept. Nu crezuse că avea să se întâmple aşa ceva. Nu luase în calcul că putea să se îndrăgostească.

Oare o noapte de sex incredibil putea să însemne chiar dragoste?

Poate da, poate nu. Era atât de diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise. Arăta bărbăteşte şi sexy.

Nu exista nimic contrafăcut la Nick Bassalino. Era exact aşa cum era.

Furioasă pe ea însăşi, luă ziarul în dormitor şi-l aruncă spre el.

— N-o să-ţi placă asta, spuse cu o voce lipsită de inflexiuni. Şi cred c-o s-o înfurie la culme pe April.

Rio pregăti nişte băuturi fantastice. Rom, zahăr brun, ouă, smântână, benedictină, toate amestecate la blender. Când se auzi soneria de la uşă, îi spuse lui Angelo să stea în pat pentru că avea să răspundă ea. Goală – cu excepţia tocurilor cui pe care-i plăcea să le poarte –, se duse la uşă.

Cu tot nitratul de butil, sexul, ţigările cu marijuana pe care le fumase şi băuturile cu rom, se simţea destul de obosit. Într-un mod plăcut, totuşi. Dumnezeule, ea n-avea cum să obiecteze dacă se culca acum. Nu avea să-şi mai bată joc de el – dovedise ce putea, în cele din urmă.

Închise ochii, simţindu-se ciudat, aproape plutind. Mai mult decât efectul drogurilor, era ca şi cum mintea i-ar fi părăsit corpul şi s-ar fi ridicat deasupra ca să-l privească.

Era amuzant. Era *cu adevărat* amuzant şi începu să râdă. Curând, îşi dădu seama că râsul nu-i ieşea din gură, ci de peste tot, din nas, urechi, chiar şi din fund. Gândul îl făcu să râdă şi mai tare, şi cu cât râdea mai mult, cu atât era inundat de-o satisfacţie ciudată.

Văzu o mulţime de oameni care se îngrămădeau în cameră. Feţe drăguţe, zâmbitoare, care-i apreciau râsul.

Cu toţii se dezbrăcară şi, când făcură asta, hainele zburară cu încetinitorul prin cameră. Angelo era prea extenuat ca să se ridice. Se distra. Se simţea *minunat*.

— Hei, iubire, faţa lui Rio apăru foarte aproape de el. Ţi-i aminteşti pe Hernando şi Peaches, nu-i aşa, iubire? Amândoi cred că eşti *chiar* special. *Amândoi* vor să te cunoască.

Vocea care spunea „să te cunoască, “ se repetă, răsunând ca un ecou prin cameră până când sună ca o *mantra* indiană.

El dădu din cap. Imediat, capul păru să i se desprindă de corp şi să se lovească de tavan.

Hernando puse mâinile pe el, mângâindu-i sexul şi luându-l în gură.

Angelo grohăi de plăcere. Penisul lui părea mai mare decât corpul. Trupul lui nu mai era nimic.

Peaches era drăguţă, o faţă slavă cu oase fine şi cu păr des, blond. Îl împinse pe Hernando şi preluă iniţiativa.

Undeva, râsul lui Rio plutea greu în aer.

Îl întoarseră, iar Hernando se urcă pe el şi el ştiu că un bărbat îl pătrundea, dar nu avea importanţă, nu avea importanţă deloc. De fapt, era fantastic. Peaches i-o luă în gură în acelaşi timp, iar el crezu că a atins culmea eternităţii şi eliberarea veni ca o explozie care rivaliză cu bomba atomică. Bum! Marele nor în formă de ciupercă. Şi alunecă în somnul mult aşteptat.

capitolul 28

Nick se certă enervat cu camerista lui April Crawford la telefonul din dormitorul Larei.

— Haide Hattie. *Ştiu* că-i acolo. Spune-i din nou că *trebuie* să vorbesc cu ea, e *foarte* important.

Hattie îşi coborî vocea.

— Domnule Bassalino, n-are niciun rost. S-a închis în cameră şi nu vrea să discute cu nimeni.

— Eşti sigură că i-ai spus că sunt eu?

— *În special* cu dumneavoastră nu vrea să vorbească!

— La dracu', Hattie, ştii cum e. O să încerc să prind un avion mai târziu azi. Câte sticle a luat cu ea acolo?

— *Domnule Bassalino!* exclamă Hattie şocată.

Era angajata lui April de nouăsprezece ani şi încă refuza să admită că stăpâna ei bea.

— Fii cu ochii pe ea, Hattie, explică-i lucrurile, spune-i să nu creadă tot ce citeşte în ziare. O s-o văd diseară.

Lara, care ieşise pe terasă, intră repede în cameră.

— Ei bine, spuse ea încercând să zâmbească, asta-i tot, nu-i aşa?

— Ce? spuse el scurt.

— Alergi înapoi în braţele mămicuţei, nu-i aşa? Sper să te ierte c-ai fost rău.

El clătină trist din cap.

— Lara, Lara, mă mir de tine.

„El se miră *de mine!"* se gândi ea mânioasă. Dumnezeule, chiar se purtase ca o ingenuă idioată. Orbită de un tip arătos cu trup grozav şi de o noapte de sex sălbatic. Se aşteptase ca el să *vrea* să rămână, dar singurul lucru pe care-l avea în cap era să alerge înapoi la April.

— Când pleci? întrebă ea inexpresivă.

— Nu ştiu, trebuie să-l sun pe tatăl meu.

— O, văd. Nu poţi pleca decât dacă tati dă ordin. Dacă spune să mai stai o noapte, să mai repetăm spectacolul? Până

la urmă suntem amândoi aici şi ar fi o prostie să nu beneficiem de avantajul ăsta.

— Ascultă, spuse el dându-se jos din pat, încă gol. Vorbeşti ca o nesuferită, şi asta nu ţi se potriveşte. Ştiai ce însemna asta. Nu te-am minţit niciodată despre mine şi April. O *iubesc* pe April Crawford. O să mă *căsătoresc* cu ea.

— Nenorocitule! Ea era gata să plângă. Îmbracă-te odată şi ieşi afară.

El ridică din umeri.

— Dacă înseamnă ceva pentru tine, noaptea trecută a fost minunată.

— Iar eu am fost Alice în Ţara Minunilor, o fetiţă naivă. Mulţumesc, Nick. Chiar m-ai făcut să mă maturizez la repezeală.

El încercă s-o ia în braţe, dar ea-l împinse deoparte.

— Când te întorci la Los Angeles? întrebă el.

— Niciodată. Asta te face să te simţi mai în siguranţă?

— Dacă suntem atenţi, ne mai putem vedea.

Ea râse amar.

— Doamne, Nick, nu pot să cred ce aud! Într-o frază spui cum o iubeşti pe April Crawford şi cum o să te căsătoreşti cu ea. Şi în următoarea, vorbeşti despre cum o să ne mai vedem. Să-ţi spun ceva, Nick Bassalino. N-o să mă mai vezi. Niciodată.

El clătină din cap.

— Nu te baza pe asta, iubito. Nu te baza pe asta.

Golli şi Segal ajunseră la spital şi-l escortară pe Frank Bassalino acasă.

— Orice aţi face, nu-l scăpaţi din ochi, îi avertiză Enzio. Staţi tot timpul cu el.

Enzio făcu toate aranjamentele pentru înmormântare. Vorbise cu familia Annei Maria din Sicilia. Mama şi sora ei spuseseră că vor veni la înmormântare.

Enzio se simţea îngrozitor. Frank era o mare dezamăgire. Să baţi o femeie gravidă era un lucru înfiorător. Un păcat. Dar, slavă Domnului, se întâmplase când Enzio însuşi era la New York şi reuşise să se ocupe de toate ca să nu cadă ruşinea

asupra familiei.

Şi totuşi, nu se aşteptase niciodată la aşa ceva din partea lui Frank, fiul lui cel mai mare şi, după cum crezuse, omul lui de bază. Dumnezeu îl va pedepsi cu siguranţă pentru un act atât de violent şi îngrozitor. Enzio credea cu tărie în puterea lui Dumnezeu asupra anumitor lucruri.

Ce dimineaţă! Veştile bombelor de la Manny's şi Barberelli's ajunseseră la urechile lui. Era sigur că Bosco Sam se afla în spatele lor. Era nevoie de o demonstraţie de forţă, dar Dumnezeule, ce putea să le facă unor maniaci care umblau ziua în amiaza mare aruncând în aer clădiri?

Enzio ştia că trebuia să existe un răspuns. Trebuia să existe, sau toată reputaţia organizaţiei Bassalino avea să se ducă de râpă. Cine avea să mai plătească taxa de protecţie dacă nu i se asigura protecţia?

Toată dimineaţa, încercase să dea de Angelo la Londra. Era o altă problemă de care nu avea nevoie. Angelo nu apăruse la cazinou şi nu se ştia cum reuşise să dispară fără bodyguardul lui. Ieşise să şi-o tragă, desigur.

Încă o dată, operatorul de peste ocean îi spuse că nu răspundea nimeni la numărul lui Angelo. Ştia ce avea să facă dacă dădea de nenorocit. Să-l aducă acasă pentru înmormântarea Annei Maria şi să-l ţină acolo. Fără prostii prin Londra. Locul lui Angelo era cu familia lui, unde puteau să fie cu ochii pe el. Poate că avea să-l pună din nou să lucreze pentru Frank.

În cele din urmă, Nick ajunse la hotel.

— De ce ţi-a luat aşa de mult? explodă Enzio. Ar fi trebuit să vii la spital.

Nick era supărat.

— De abia am aflat, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Enzio făcu o faţă tristă.

— Un accident. A căzut pe scări.

Nick păru neîncrezător.

— A căzut pe scări? Cum? Unde era Frank?

— Dormea. Ea era însărcinată şi nesigură pe picioare. A fost un accident tragic.

— Doamne! Nu-mi vine să cred. Anna Maria era o fată aşa de dulce…

— Şi tu? urlă Enzio. Unde-ai fost toată noaptea? Când am nevoie de tine, nimeni nu te poate găsi. Clătină din cap. N-ai minte, Nick? Sunt vremuri periculoase.

— Am sunat la hotel de îndată ce m-am trezit, spuse Nick în apărarea lui. Apoi m-am dat peste cap să ajung aici cât am putut de repede.

— Te-ai dat peste cap aseară, comentă Enzio sec. Cel puţin e bine că poţi uita de târfa bătrână cu care te culci la Hollywood. Dar, hei, n-avem timp de discuţii acum, du-te acasă la fratele tău şi stai cu el.

— Trebuie să mă întorc pe Coastă, fără mine lucrurile vor începe…

— Destul! urlă Enzio. Nu-mi înţeleg copiii. Fratele tău şi-a pierdut soţia, cumnata *ta.* Ar trebui să existe durere, respect. Dar nu, tu mormăi că vrei să te întorci pe Coastă. Ce fel de frate eşti? Du-te acasă la Frank şi stai cu el. Să-ți planifici să stai aici până după înmormântare.

— Când e asta?

— Nu mă mai interoga! ţipă Enzio. Du-te de-aici!

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, semn de prea mult efort.

Ce făcuse el să merite trei fii idioţi?

capitolul 29

Dukey K. Williams ascultă calm veştile despre explozii. Îl felicită pe Leroy. Mai târziu, o vizită pe Cass.

— O să plec curând din apartament, îi spuse. Apartamentul pe care-l împărţise cu Margaret era prea plin de amintiri. Trebuia să uite trecutul. Amintirile cu Margaret îi făceau fiecare zi dureroasă. Când moartea ei avea să fie răzbunată, voia să fie gata să meargă mai departe.

Cass îi povesti despre Anna Maria Bassalino şi reîntoarcerea pripită a lui Beth în comunitate.

— Scoate-le şi pe celelalte două, o avertiză el scurt. Preiau *eu* controlul acum. O să fac lucrurile în felul meu şi nu vreau să se amestece ele.

— Ce-o să faci? întrebă Cass alarmată.

— Mai bine să nu ştii, replică el.

Întors acasă, îşi sună managerul.

— Să punem din nou pe roate spectacolul. O să fiu gata de muncă mai devreme decât crezi.

Managerul fu încântat.

Apoi, îl sună pe Leroy.

— De ce nu termini uvertura şi nu te apuci de afaceri serioase? Vreau să sfârşim cu asta. Începe cu Frank la înmormântarea soţiei lui şi apoi ai grijă de casa din Miami. Nu mai aşteptăm. Pune-ţi planurile în aplicare. Banii o să fie pregătiţi când eşti şi tu gata.

— E ca şi făcut, replică Leroy.

El nu făcea promisiuni în van.

capitolul 30

Angelo avea probleme să-şi ţină ochii deschişi. Cu un efort puternic, reuşi şi clipi de mai multe ori. Ochii îi erau gloduroşi şi injectaţi. De la mahmureală.

Pentru o clipă, se simţi dezorientat şi apoi îşi aminti unde se afla. Era singur în patul lui Rio din apartamentul ei. Draperiile erau trase şi nu avea idee dacă era zi sau noapte.

Îl durea trupul şi avea o senzaţie neplăcută, necunoscută, în partea din spate.

Dumnezeule! Se ridică uşor şi cu grijă. Ce se întâmplase cu el?

Îşi amintea clar cum venise în apartamentul ei şi cum Rio îl întâmpinase. Îşi amintea partida fantastică de sex pe care-o avuseseră şi nitratul de butil, marijuana, băuturile. Apoi, totul era întunecat. Un gol mare, cât de mare?

Băuturile fuseseră de vină. Amestecurile acelea groase, cremoase, cu rom, în care Rio îşi înmuiase degetele şi apoi îi dăduse lui să bea. Îl făcuseră praf.

Unde era ea, de fapt?

Se ridică nesigur, conştient de diferenţa din trupul lui şi începând să înţeleagă ce se întâmplase.

Trebuia să urineze şi se duse la toaletă.

Prinse cu scotch de oglindă, erau şase fotografii color Polaroid care nu-i mai lăsau nicio îndoială asupra celor întâmplate. Pentru cazul în care nu era convins, Rio scrisese pe oglindă cu ruj roşu strălucitor: „DĂ-I ÎNAINTE, IUBITULE! ÎNTOTDEAUNA AM ŞTIUT CĂ EŞTI POPONAR“.

Se uită la fotografiile Polaroid plin de groază crescândă. Îl arătau cu un bărbat grăsuţ, cu pielea închisă la culoare, şi cu o fată blondă. Numai că nu era o fată, nu putea să fie fată pentru că, în ciuda sânilor mari, avea şi un penis formidabil.

Angelo se temuse întotdeauna ca bărbaţii să nu se apropie de el. Ura să fie atins de ei. Chiar şi o bătaie prietenească pe spinare îl enerva. Toată viaţa, evitase cu grijă contactul cu

bărbaţii. Şi acum asta.

În fotografii, zâmbea, râdea. Părea că-i *plăcea* de fapt.

Îl cuprinse panica. Dumnezeule mare! Dacă vedea cineva fotografiile alea! Dacă *tatăl* lui le vedea. La dracu'! Nu suporta să se gândească la asta.

Se grăbi să rupă fotografiile ofensatoare de pe oglindă şi le făcu fărâme, aruncând bucăţile în toaletă.

Respiră adânc. Odată ce dispărură probele, se simţi mai calm.

De ce-şi făcea de fapt probleme? Nu era gay, jumătate din femeile din Londra puteau depune mărturie pentru *asta.*

Dumnezeule! Era vina târfei de Rio. Îi pusese droguri în băutură şi-şi bătuse joc de el. Unde era vaca?

Căută prin apartament. Era gol. Cu siguranţă plănuise toată porcăria.

Ei bine, nu avea s-o lase să scape cu asta. Avea să se gândească la nişte represalii care s-o distrugă.

După plecarea lui Nick, Lara se simţi neliniştită şi agitată. Lucrurile ieşiseră după cum plănuise, dar dacă April îl primea pe Nick înapoi? Nu era o perspectivă probabilă, dar dac-o făcea? Atunci toate aranjamentele şi planurile ei nu ar mai fi valorat nimic – fusese totul doar o mare pierdere de vreme.

Poate da. Poate nu. N-avea niciun rost faptul că întâlnise un bărbat care-o făcuse să simtă alte emoţii decât cele legate de mărimea contului lui sau de ce obligaţiuni deţinea?

Nu conta că se îndrăgostise pentru prima dată?

Nimic din acestea nu conta. Oricare ar fi fost rezultatul, ea nu voia să se mai implice. Şi, cu siguranţă, nu mai voia să dea ochii cu Nick Bassalino.

Ca să se asigure de asta, se hotărî să-l sune pe prinţul Alfredo la Roma sau oriunde ar fi fost, şi să-l cheme s-o ia. Şi apoi, avea s-o sune pe Cass să-i spună că totul se terminase.

De-ndată ce luă decizia, se simţi mai bine. Sau chiar aşa era? Nick Bassalino era prezent în mintea ei şi avea să fie greu de uitat.

Nick merse acasă la Frank. Copiii erau plângăreţi şi gălăgioşi.

— Unde-i bona? întrebă el.

— A plecat, murmură Frank.

Bea whisky simplu, prăbuşit într-un scaun, cu ochii injectaţi şi o înfăţişare neîngrijită.

— Dumnezeule, Frank, îmi pare rău de tot… începu Nick.

Nu fusese foarte apropiat de fratele lui mai mare. Când erau copii, Frank obişnuia să-l bată măr. Frank fusese întotdeauna cel mai mare şi mai puternic şi nu-l lăsase pe Nick să uite asta.

Nick merse în camera în care Golli şi Segal se uitau la televizor. Era o casă aşa deprimantă. Veche şi ponosită. Era o casă care probabil că arătase la fel cu douăzeci, treizeci de ani înainte. Se gândi cu dor la propriul cuib din Los Angeles. Mare şi spaţios. Alb şi modern. Apoi, se gândi la reşedinţa uriaşă a lui April, cu lacul din grădină şi piscina din camera de zi. California era singurul loc ce i se potrivea. Îi plăceau clima, oamenii, modul relaxant de viaţă. Puteai să uiţi imediat New Yorkul. Pavaj murdar şi oameni nervoşi. Toţi cu feţe palide şi hărţuiţi, alergând ca participanţii la un miting politic.

Se duse la etaj şi o sună din nou pe April. Aceeaşi poveste. Refuză să discute cu el. Îi spuse lui Hattie că nu se va putea întoarce prea curând şi de ce.

— Spune-i neapărat de ce, sublinie el.

Dumnezeule, April era gata să creadă că pierdea vremea cu Lara. Gândindu-se la Lara – fusese ceva frumos, era o doamnă foarte drăguţă. Dar fetele frumoase erau din belşug la Los Angeles. Dădeai peste ele oriunde mergeai. April Crawford era o originală, şi Nick era sigur că avea să-l ierte odată ce-i demonstra că nu era nimic adevărat. Lara se nimerise să fie în acelaşi avion, o coincidenţă, care s-ar fi putut întâmpla oricui. Iar April, mai mult decât oricine, înţelegea bârfele din ziare – pure elucubraţii –, nimeni nu credea vreodată mizeriile pe care le publicau.

Da, Nick era sigur că totul avea să se termine cu bine.

Agitat, se întrebă ce făcea oare Lara. Avea să închidă dacă o suna? Nu voia să rişte să afle. Nu. Mai bine s-o uite. O dorise.

O avusese. Şi cu asta, basta.

Dumnezeule, avea să fie plictisitor să stea prin casă cu Frank.

— Hei, Segal, strigă în jos pe scări. Ce zici de-un joc de poker? Sunt cărţi de joc în mausoleul ăsta?

capitolul 31

Mary Ann August se trezi la Los Angeles. Nu-şi amintea prea multe legate de modul cum ajunsese acolo; după ce Alio Marcusi salivase tot pe ea, avusese un alt vizitator, o femeie numită Claire.

Mary Ann îşi amintea că se speriase şi-i spusese lui Claire că, în momentul în care Enzio avea să afle ce se întâmplase, urmau să se işte o mulţime de necazuri. Claire râsese şi o numise „iubiţico".

— Nu-ţi face probleme, iubiţico, Enzio ştie totul despre asta. Vrea să faci o mică excursie cu mine.

Apoi, Claire îi băgase un ac în braţ, făcând-o să se simtă ameţită şi docilă, aşa că se îmbrăcă, plecă din hotel împreună cu Claire şi merse cu maşina, apoi cu un avion, o altă călătorie cu maşina şi apoi, o casă, o cameră şi somnul. Acum se trezise.

Se ridică şi privi de jur împrejur. Era într-un dormitor, o cameră simplă cu pereţi verde-măsliniu şi ferestre cu obloane. Obloanele nu erau deschise, şi nici uşa.

Se uită în oglindă. Părul ei tapat era pleoştit şi în dezordine. Machiajul era întins şi şters.

Nimic n-o enerva mai mult pe Mary Ann decât să nu arate bine. Căutându-şi poşeta, o găsi pe podea. Cu mare greutate, reuşi să se fardeze şi să-şi aranjeze părul. Când termină aceste două operaţiuni, îşi permise să se întrebe unde se afla şi ce se întâmpla.

În timpul celor şase luni cu Enzio, Mary Ann adunase câteva lucruri. Bijuterii, haine, o haină de nurcă şi, desigur, ultima achiziţie, o haină lungă de şinşila.

Acum se gândea la acele lucruri. Erau asigurarea ei pentru când Enzio avea să se sature de ea. Aveau să-i asigure un viitor decent ca să nu trebuiască să se întoarcă să danseze goală pe scenă ca să-şi câştige existenţa. Ar fi fost mai degrabă capabilă de crimă decât să piardă acele lucruri.

Femeia, Claire, intră în cameră. Avea în jur de patruzeci de

ani şi era slabă, cu un aer masculin.

— Nu înţeleg, spuse Mary Ann cu cea mai bună voce de copil. Unde-i Enzio? De ce vrea să fiu aici?

Claire ridică din umeri.

— S-a gândit că aveai nevoie de o schimbare, iubiţico. Ştie că am mulţi prieteni drăguţi aici în L.A. Şi s-a gândit că ţi-ar plăcea să întâlneşti câţiva dintre ei.

— Mie de ce nu mi-a spus nimic?

Claire înconjură cu braţul umerii lui Mary Ann.

— Enzio mi-a spus că una dintre calităţile tale este că nu pui o mulţime de întrebări stupide. Îşi îngustă ochii. Eşti o fată aşa drăguţă, dar coafura asta va trebui să dispară.

— Lui Enzio îi place părul meu aşa, spuse Mary Ann încăpăţânată.

— Obişnuieşte-te, pisoiaş. Enzio n-o să fie pe aici un timp.

— Dar lucrurile mele? Hainele şi bijuteriile. Hainele de blană?

— Nu-ţi face probleme în legătură cu ele, replică Claire cu uşurinţă. Enzio le-a trimis. Fii fată bună şi cooperează cu mine, şi în felul ăsta totul o să fie bine.

Oricât ar fi fost de proastă, Mary Ann începu să-şi dea seama că lucrurile nu erau în regulă.

capitolul 32

Shifty Fly îl urcă pe Angelo în siguranţă la bordul unui avion cu destinaţia New York.

— Să nu crezi că n-a fost distractiv, yancheule, spuse el rânjind.

— Ascultă, omule, spuse Angelo. De ce eşti aşa de supărat? Înţeleg că ai o treabă de făcut. Doar o problemă ar fi, şi anume că nu te pricepi prea bine.

Shifty Fly se uită la el. Fusese bine muştruluit de Eddie Ferrantino pentru că-i permisese lui Angelo să dispară.

— Nu mă aştepta pe mine, continuă Angelo. Nu mă duc nicăieri.

Lăsându-se pe spate în scaun, închise ochii, sperând că, până îi deschidea din nou, Shifty Fly avea să dispară. Şi dispăruse.

Ziua fusese ratată. Urlete din toate părţile. Enzio de la New York. Eddie Ferrantino de la Londra. Dumnezeu ştie ce ar fi trebuit să facă. Liber, major, se culcase cu o tipă şi nu spusese nimănui unde se afla. Ce lucru îngrozitor. O crimă.

— Vreţi să comandaţi ceva de băut, domnule? întrebă stewardesa.

Era drăguţă într-un mod aranjat şi artificial.

În mod normal, şi-ar fi imaginat că o regula, dar capul îi era acum plin de alte lucruri, aşa că de-abia o observă.

— Doar o coca-cola, spuse el.

Cele două locuri de lângă el erau libere şi asta-l mulţumi. Spera ca mai târziu să fie în stare să se întindă şi să doarmă. Avea nevoie de odihnă.

Se temea să-şi vadă tatăl. Enzio avea să ţipe în legătură cu felul în care arăta. Nici măcar nu avusese timp să se tundă, şi acum părul îi era la fel de lung ca al unui star rock.

Dacă măcar ar fi putut să-i spună lui Enzio să se ducă dracului. Dar nu putea. Totuşi, nu era sigur *de ce* nu putea.

În timp ce avionul rula pe pistă, îşi permise să se gândească

la Rio. Era o femeie grozavă, genul de femeie care într-o zi avea să se ridice împotriva unuia ca Enzio. Un singur lucru o descria pe Rio Java. Era o originală. Făcea lucrurile în felul ei.

Pe de altă parte, era o târfă sadică. Şi nu era mulţumit că-i aranjase băutura şi-l implicase într-o orgie cu grupul ei de perverşi. Cu cine credea ea că avea de-a face? Nu era un prăpădit de pe stradă.

Se întrebă dacă avea să-l sune. Plecarea lui intempestivă la New York o surprinsese probabil. Poate că îşi imaginase că fugise. De ce? Nu avea de ce să fugă. Un tip o făcuse cu el. Mare scofală. Majoritatea bărbaţilor avuseseră cel puţin o experienţă homosexuală în viaţa lor.

Dar, când se gândi la asta, i se făcu pielea de găină, stomacul i se strânse şi un val de excitare îi cuprinse trupul. Adânc în sinea lui ştiu, deşi nu voia să admită, că era o experienţă pe care ar fi vrut să o încerce din nou.

Lara se duse la aeroportul Kennedy ca să-l întâlnească pe prinţul Alfredo Masserini. Îl sunase, îi spusese că avea nevoie de el şi, deşi era în mijlocul turneului de table din Gstaad, îi promisese c-o să vină imediat alături de ea.

Se hotărâse să-l întâmpine când cobora din avion pentru că voia să aibă o ocupaţie. O înnebunea atâta gândit. Nick Bassalino era prezent în mintea ei ca o răzbunare, iar ea nu ştia cum să-l uite.

Prinţul Alfredo ar fi trebuit s-o facă să-l uite.

„Sigur că da“, răsună batjocoritoare vocea ei interioară.

La aeroport, dădu exact peste Nick.

Se holbară surprinşi unul la altul pentru o clipă, apoi Lara zâmbi înăbușindu-și durerea din priviri şi-i întinse mâna pentru salutul ei obişnuit.

— Te întorci la Los Angeles? întrebă ea politicos, adăugând în gând: „şi la *April*”.

— Nu. El clătină din cap. Fratele meu vine de la Londra şi mă întâlnesc cu el. Ce faci aici?

— A, aştept un prieten din Europa.

Nu ştiu de ce nu spuse: „Logodnicul meu, prinţul Alfredo

Masserini, un prinţ din Roma, nu o corcitură americano-italiană cum eşti tu".

Cu douăzeci şi patru de ore mai devreme erau împreună în pat. Acum, păreau nişte străini politicoşi.

Nick aruncă o privire la ceas. Lara privi în jur în speranţa că avea să dea de altcineva cunoscut. Cineva care s-o salveze.

— Cred c-ar fi mai bine să verific zborul, să văd dacă e în grafic, spuse el. Ce zbor aştepţi? Dă-mi numărul şi-o să-l verific şi pe-al tău.

Îi înmână o bucată de hârtie cu detaliile mâzgălite pe ea.

— Aşteaptă aici, îi ordonă el.

De îndată ce plecă, ea simţi dorinţa nebunească să fugă. Cât de copilăresc. Strângându-şi haina de linx în jurul trupului, rămase pe loc.

El se întoarse curând. Pe când se apropia, ea văzu cum îl priveau femeile. Era genul de bărbat după care întorceai capul. Aproape că-l recunoşteai. Era oare un actor, un cântăreţ?

— Aşteptăm acelaşi avion, anunţă el. Are două ore întârziere. Vrei să mergem la motelul aeroportului şi să facem dragoste nebuneşte?

Zâmbea uşor. O glumă? Ea îi întoarse cu răceală zâmbetul. Era o glumă pe care n-o aprecia.

— Nu cred.

— Ce păcat. El deţinea controlul. Arăţi foarte frumoasă, ca şi când ai fi făcut numai lucruri frumoase în ultima vreme.

— Ce mai face April? întrebă ea, schimbând brusc subiectul.

— Minunat, minţi el. Totul e bine. Înțelege că nu a fost altceva decât o bârfă.

— Dar n-a fost, sublinie Lara.

El râse jenat.

— Da, sigur. *Tu* ştii asta şi eu ştiu asta, dar *noi* nu o să povestim, nu-i aşa?

Ea savură momentul, uitându-se la el în zeflemea, cu ochii ei verzi.

— *Noi* n-o să spunem?

El o apucă strâns de braţ.

— Hai să bem ceva, îi spuse. Nu puteam sta aici aşa, două

ore.

— Mă întorc în oraş, spuse ea rece. M-am hotărât să nu mai aştept.

Să-l ia naiba pe Alfredo care luase un avion ce-l adusese alături de fratele lui Nick.

— Atunci, o să ai timp pentru o băutură.

Vru să spună nu, să se întoarcă şi să fugă, să iasă din viaţa lui. Dar trupul o imploră să rămână alături de el şi refuză să se mişte.

Luând-o de braţ, o conduse la un bar din apropiere şi se aşezară într-un separeu din colţ. Ea comandă şampanie şi suc de portocale. Chelneriţa se uită la ea de parcă ar fi fost nebună şi apoi privi spre Nick, făcându-i sugestiv cu ochiul.

— Probabil o să mai stau pe-aici câteva zile, remarcă el, deci dacă mai rămâi, am putea…

— Am putea ce? îl întrebă rece. Să mai avem câteva interludii secrete? Nişte distracţie de care April să nu afle?

— N-ai obiectat ieri.

— Ieri n-am avut idee că aveai să dai bir cu fugiţii imediat ce ne-ai văzut numele împreună în ziar.

— Ţi-am spus adevărul despre mine şi April. N-am ţinut secret acest lucru. Dar asta nu schimbă felul în care mă stârneşti. *Ştii* că mă stârneşti. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, nu-i aşa? Îi luă mâna şi i-o ţinu strâns. Ceva se întâmplă între noi, aşa că nu te împotrivi. Relaxează-te.

Cât de uşor era să fie de acord cu el. Încă două sau trei zile de sex incredibil. Şi apoi ce?

— O să te întâlneşti cu prietenii tăi, spunea el. O să termin cu asta şi apoi, mai târziu, o să vin la apartamentul tău. Nimeni nu trebuie să ştie, numai tu şi cu mine. În felul acesta, toţi câştigăm. Ce zici?

Mintea ei gândea febril. Lui Nick Bassalino trebuia să i se dea o lecţie, era mult prea sigur pe el.

Ea ezită doar o clipă.

— Haide, Lara, îi ceru el. Ai o cheie de rezervă a apartamentului tău?

Răzbunarea era dulce.

— Da, de fapt chiar am, spuse umblând prin poşetă.

capitolul 33

Nu era drept să dea vina pe Beth, se gândi Frank. Nu era vina ei că Anna Maria îi prinsese împreună. Beth era o copilă bună, cu adevărat dulce şi responsabilă. O numise târfă. Era probabil distrusă. Regretă că-i spusese la telefon să plece. Era o prostie. Avea nevoie de ea acum mai mult decât niciodată. Copiii aveau nevoie de ea. Câte fete ca Beth existau? Nu multe, putea să jure. Vremea fetelor inocente se sfârşise. Toate erau târfe sau profitoare.

O voia pe Beth înapoi. Dar cum avea s-o aducă înapoi dacă nici măcar nu-şi amintea ce agenţie o trimisese? Le verificase pe toate, dar niciuna dintre ele nu-şi amintea de ea. La interviu, adusese referinţe. Referinţe pe care nu se deranjase să le verifice pentru că o plăcuse de la prima vedere. Acum se găsea în situaţia frustrantă de a nu şti unde era şi nici altceva în legătură cu ea, decât că se numea Beth.

Puse oamenii s-o caute, ştiind că avea să se înscrie la o agenţie dacă voia altă slujbă. Între timp, din cauza propriei prostii nu putea decât să stea şi să aştepte. Iar asta însemna să se gândească şi nu-i plăcea ca gândurile să-i împânzească mintea. Aşa că bea, iar băutura implica o uitare dulce care-l lovea numai după o sticlă întreagă de scotch, iar beţia însemna că nu putea lucra.

Enzio le dădu ordine stricte lui Segal şi Golli să nu-l piardă pe Frank din ochi şi să-l ţină acasă. Avea destul timp după înmormântare să-l aducă pe Frank înapoi în formă.

Între timp, Enzio preluă controlul. Întâi, se întâlni cu un prieten vechi, Stefano Crown. Stefano era înţelegător, el însuşi avea probleme cu noile organizaţii care voiau să-şi facă loc.

— Care-i soluţia? întrebă Enzio.

Stefano Crown ridică din umeri. Era cu cincisprezece ani mai tânăr ca Enzio şi încă mai deţinea întreg controlul imperiului său financiar.

— Pot să aibă parte de ceva acţiune, să-i iau pe câţiva dintre

ei la mine, spuse el.

Enzio scuipă dezgustat pe podea. Mai avusese şi înainte probleme cu Stefano Crown. Nenorocitul ăla se moleşise.

— Le dai ceva şi vor mai mult. Le dai mai mult şi vor totul.

— Conduc afaceri legale, spuse Stefano, lovindu-şi bărbia. Săptămâna trecută au aruncat în aer două dintre supermarketurile mele. Ce crezi că înseamnă asta? Nu pot să-i mai ţin pe nenorociţii obişnuiţi care sunt prea speriaţi să-şi târască fundurile la muncă dimineaţa. Săptămâna trecută, din treizeci şi trei de angajaţi şi-au dat demisia… *treizeci şi trei.* Umblă deja vorba. În curând o să vorbească toţi. Şi ce-o să fac când n-o să mai fie nimeni să conducă saloanele de frumuseţe, garajele, supermarketurile, ei, Enzio, prietene?

Enzio scuipă din nou. Stefano Crown nu-şi făcea probleme decât de afacerile lui legitime. Să-l ia dracu'! Lucrurile erau atât de diferite de cele din vechile timpuri.

— Dacă te înţelegi cu ei, n-o să primeşti ajutor de la mine, spuse el dur. Am alte planuri, mai bune.

Stefano clătină din cap.

— Nu mai am nevoie de probleme. Nu-mi permit. Sunt un om care-şi plăteşte taxele. Un om de afaceri. Ce vrea Frank să facă?

— Frank, suspină Enzio. Frank are altele în minte. Ai auzit de Anna Maria?

Stefano dădu din cap.

— Ce tragedie şocantă. Sunt alături de tine şi de familia ta.

— Înmormântarea este mâine. Ar fi un semn de respect dacă ai veni.

— Sigur că voi fi acolo, zise Stefano şi îi întinse mâna. Nicio supărare, Enzio?

— Deloc, replică Enzio indiferent. Tu procedezi în felul tău, eu în al meu.

Mai târziu în acea zi, Stefano Crown fu împuşcat în cap în timp ce se pregătea să intre într-un bloc de apartamente de pe Riverside Drive.

— Ce lucru îngrozitor că un om nu poate să mai meargă

singur prin oraşul ăsta, spuse Enzio tulburat când auzi.

Alio Marcusi, care era cu el atunci, doar dădu din cap.

capitolul 34

— Hei, Angelo, băiete, arăţi grozav, *chiar* grozav, frate.

Angelo şi Nick se îmbrăţişară strâns, bucuroşi cu adevărat să se vadă.

Angelo îşi scărpină cu regret barba.

— Cred că bătrânul o să explodeze dacă vede asta.

— Ei bine, eşti cam păros, admise Nick, dar nu este o problemă pe care să n-o poată rezolva un bărbier.

— Uită de asta, spuse Angelo repede. Îmi place mult. Rămâne.

— Sigur, fu Nick de acord. Nu sunt eu cel care-o să te sărute.

Angelo se uită atent la el. Exista un înţeles ascuns în remarca lui?

— Cum a fost zborul? întrebă Nick vesel. Faptul că dăduse de Lara îl făcuse să se simtă extraordinar. Stewardesele au fost frumoase? Umblă vorba c-ai făcut pe armăsarul la Londra, dar tu ai fost întotdeauna un nenorocit pus pe sex.

— Tu *şi* cu mine, frate, spuse Angelo cu un zâmbet larg.

— Hei, rememoră Nick, îţi aminteşti de vremea când umblai cu starleta fierbinte, care avea un Cadillac roz, şi prietenul ei te-a bătut măr?

— Da. Cum să uit?

— Problema cu tine era că te prindeau întotdeauna. Un prieten aici, un soţ acolo. Sunt uimit c-ai supravieţuit, prostovane.

Angelo dădu din cap. Nick îl apucă de braţ.

— Hai, să mergem. Enzio de-abia aşteaptă să te vadă. Apropo, nu lua în seamă escorta înarmată. Tatei i-a intrat în cap o idee ciudată cum că am fi ţinte foarte bune.

Angelo se uită în jur, observând doi bărbaţi în apropiere. Contingentul de bodyguarzi. Îi urmăriră pe Angelo şi pe Nick până afară la maşină şi se aşezară în faţă.

Nick nu-i băgă în seamă, dar Angelo nu se putu abţine să

nu se simtă jenat. Îl prefera pe Shifty Fly celor două gorile necunoscute care erau gata să vâre un glonţ în oricine.

— Deci, ce se întâmplă? întrebă Angelo de îndată ce ajunseră în siguranţă în maşină. De ce am fost târât aici aşa de repede?

Nick se uită pe fereastră, cu o expresie serioasă pe chip.

— Ai auzit de Anna Maria?

— Nu, ce? A născut copilul? Ce e de data asta?

— A murit, spuse Nick cu o voce searbădă. A căzut pe scări.

— Ce? Faţa lui Angelo se strâmbă neîncrezător. A căzut pe scări? Îţi baţi joc de mine?

Nick ridică din umeri.

— Hei, a bătut-o Frank? Nenorocitul ăla a…

— Taci! Nick înclină capul spre bărbaţii de pe scaunele din faţă. O să vorbim despre asta mai târziu, în particular.

— Dumnezeule mare! exclamă Angelo. Mi-a plăcut întotdeauna Anna Maria. *Tu* ce crezi că s-a întâmplat de fapt?

— Accidente se întâmplă, spuse Nick prudent.

— Da, în special în jurul lui Frank.

Enzio aştepta acasă la Frank. Fiul său era în bucătărie, cu o sticlă de scotch şi cu Golli şi Segal în apropiere.

Enzio era cu Alio în camera de zi. Doi dintre oamenii lui stăteau la uşa din spate, alţi doi la cea din faţă, iar ceilalţi erau în maşinile parcate afară.

Enzio se hotărâse că nicio măsură de precauţie nu era exagerată. În special acum, cu fiul lui Stefano Crown pus pe răzbunare. Tânărul părea să creadă că Enzio era intr-un fel responsabil de moartea tatălui său.

— Nu are nicio legătură cu mine, declară Enzio, rănit şi furios că Georgi Crown ar fi putut vreodată să-l suspecteze pe el. Sunt nenorociţii ăia pe care Stefano voia să-i ia ca parteneri.

Georgi Crown nu-l crezu. Familia Crown începuse deja negocieri cu anumite grupuri de negri, deci era greu de crezut că ar fi fost în avantajul acestora să-l împuşte pe Stefano Crown.

— Cred că Georgi Crown are nevoie de odihnă, rosti Enzio

moale către Alio. Aranjează asta. Şi, prietene, trimite, te rog, o coroană la înmormântarea lui Stefano din partea mea şi a familiei.

Enzio nu se mai simţise atât de bine de ani întregi. Viaţa la New York era rapidă şi agitată. Miami era plictisitor pentru un bărbat care avusese întotdeauna o viaţă activă. La dracu' cu toţi rivalii familiei Bassalino! Enzio le dădea să guste din propria lor doctorie.

După ce bău ceva împreună cu Nick, Lara se întoarse în oraş, confuză, plină de sentimente amestecate şi furioasă pe ea însăşi pentru că intrase în povestea asta ciudată. Pe drum se opri la apartamentul lui Cass.

— Arăţi îngrozitor, spuse Cass fără introducere.

— Mă simt şi mai rău, replică Lara, preparându-şi o băutură.

— Ai auzit, atunci?

— Să aud ce?

Cass o puse la curent cu povestea lui Frank Bassalino.

— Beth s-a întors la cei din comunitate. La telefon părea să se simtă destul de rău.

— Mi-aş fi dorit s-o fi văzut, replică Lara melancolică, întrebându-se de ce Nick nu menţionase tragedia fratelui său.

— M-am gândit că am putea s-o vizităm într-o săptămână, două.

— Mi-ar plăcea. Să-mi spui când.

Cass dădu din cap.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine şi Nick, dar am auzit de la Dukey că ar vrea să ieşi din asta. Cred că are dreptate. Devine prea ciudat.

Lara nu asculta cu adevărat.

— Nu pot să mă mai implic, spuse ea dând din cap.

— Ştiu, fu Cass de acord. Tocmai asta am şi spus. Lasă-l pe Dukey să rezolve problema în felul lui. Nu ştiu ce-a plănuit, dar orice-ar fi, nu cred că este sigur să stai în apropierea familiei Bassalino. O să iau legătura cu Rio şi-o să-i spun şi ei.

— Va ajunge probabil la New York foarte curând. Nick s-a

întâlnit cu fratele lui, Angelo, la aeroport. Nu mi-a spus nimic despre cumnata lui. Râse amar. Cred că-i timpul să mă întorc la fosta mea viaţă. Ştii, distracţie şi jocul cu celebrităţile. Înapoi la înalta societate. Ce crezi Cass? O să mă mai integrez?

— Dacă asta vrei, spuse Cass fără să arate vreo emoţie. Ce s-a întâmplat cu Nick Bassalino?

— Nimic important.

Înapoi în apartamentul ei, îşi studie faţa în oglinda din baie. Părea puţin diferită, doar că nu ştia de ce. „Urâtă, arăt urâtă“, se gândi.

Şi la ce folosise totul? Nick părea să fie mai nonşalant ca niciodată. Şi trebuia să se bucure că soţia lui Frank Bassalino murise împreună cu copilul ei nenăscut? Îşi îndepărtă machiajul cu grijă şi se fardă mai mult, la fel de grijulie. O făcu de trei ori înainte să fie satisfăcută. O împiedica să se gândească prea mult.

În cele din urmă, se aşeză pe un scaun, privind în gol spre uşa din faţă şi aşteptându-l pe prinţul Alfredo.

— Vagabond mic, scuipă Enzio, bătându-l pe Angelo pe spate şi sărutându-l pe ambii obraji. Tot ca un nenorocit de comunist arăţi!

Angelo se alătură hohotelor care urmară. Tatăl lui îi spunea acelaşi lucru de ani întregi.

— Ai venit acasă, nu-i aşa? spuse Enzio. E bine să fii cu familia în momente de restrişte.

— Da, desigur, spuse Angelo cu jumătate de gură.

Dacă erau probleme, ar fi vrut să fie deja plecat departe.

— L-ai văzut pe Frank? Aş vrea să mergi la el să-i prezinţi condoleanţe.

Nick merse cu Angelo să-l găsească pe Frank. Fratele lor mai mare era prăbuşit într-un scaun, pe jumătate adormit.

— Hei, Frank, îmi pare rău de tot, murmură Angelo.

Frank mormăi ceva de neînţeles.

— La naiba, casa asta e deprimantă, mormăi Angelo spre Nick. Sper că nu trebuie să stau aici.

— Nu neapărat. Poţi să stai la hotel cu Enzio. Mama şi sora

Annei Maria sosesc mai târziu şi vor sta aici cu copiii şi cu Frank.

— Cât se aşteaptă bătrânul să stau eu aici?

— Nu ştiu, spuse Nick. Înmormântarea este mâine, apoi bătrânul are o idee ciudată cum că ar trebui să mergem la Miami pentru weekend, ca s-o vedem pe Rose. Vrea să ieşim din oraş. Dacă mă întrebi pe mine, de abia aştept să mă întorc pe Coastă.

Angelo se scărpină în barbă.

— Hei, ţi-ai dorit vreodată să fi fost orfan?

— În fiecare zi nenorocită, frăţioare, râse Nick.

capitolul 35

— Arăţi minunat, spuse prinţul Alfredo Masserini, sărutând-o pe Lara pe ambii obraji. Nu te-ai schimbat, draga mea. Încă eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

— N-a trecut atât de mult timp, comentă ea.

— Prea mult, spuse el acuzator. Mi-ai lipsit. M-ai făcut să arăt ca un prost în faţa prietenilor. M-au tachinat tot timpul, au făcut glume. Lara a plecat, mi-au spus. Plescăi din limbă dezaprobator. Problemele tale de familie te-au ținut departe prea mult timp.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— E bine că-ţi pare, replică el pompos, slăbindu-şi cravata şi examinându-şi faţa frumoasă în oglinda de pe perete, căutând urme îngrijorătoare de oboseală. Cred că acum n-o să mai fugi aşa din nou.

Dumnezeule, ce plin de el era!

— Nu, n-o voi mai face, fu ea de acord. Cred că era important atunci, dar acum… Făcu un gest către bucătărie. Ţi-e foame? Pot să-şi fac nişte ouă cu şuncă.

— E mâncare de ţărani, dragă. O să cinăm în oraş.

— M-am gândit că ar fi mult mai bine să stăm acasă. Se apropie mai mult de el. A trecut prea mult.

El se simţi măgulit.

— Ţi-a fost dor de mine, Lara?

— Da, minţi ea.

— Mult?

— Mai mult decât o să ştii vreodată.

Mai târziu, Alfredo adormi. Lara stătea întinsă lângă el în patul mare. Era trează, holbându-se în întuneric.

El nu făcuse nimic pentru plăcerea ei. O făcuse să se simtă golită, folosită. Cu Nick fusese atât de diferit. Atât de potrivit.

Se întrebă dacă Nick avea să-şi facă apariţia. O privire rapidă aruncată ceasului de pe noptieră îi spuse că era târziu,

şi speră că nu va veni. Fusese o prostie din partea ei să-i dea cheia. O formă meschină de răzbunare.

Prinţul Alfredo sforăia îngrozitor. Era foarte enervant, zgomotul n-o lăsa să doarmă.

Mai târziu adormi şi nu ştiu că Nick intrase în apartament până când el nu aprinse lumina din dormitor şi aruncă pătura jos de pe ea şi de pe Alfredo. Pe jumătate adormită, ea reuşi să spună:

— Bună, Nick.

Insultat, prinţul Alfredo se ridică şi se pretinse furios:

— Cine este persoana aceasta, Lara?

În timp ce vorbea, îşi căuta chiloţii din mătase naturală.

— Ai câştigat premiul, spuse Nick, dând din cap şi holbându-se în jos la ea. Dumnezeule, chiar ai făcut-o.

Ea nu încercă să se acopere, doar îi întoarse privirea.

Prinţul Alfredo aruncă pe el o pijama în carouri.

— Ce vrei? întrebă el, cu o voce ascuţită şi scăpată de sub control.

— Nu există nimic ce-aş putea vrea aici, replică Nick cu tristeţe, aruncându-i cheia de la uşă, aşa încât aterizâ pe burta ei. Nimic care să merite efortul. Nimic pentru care-ar merita să plăteşti,

— Acoperă-te, strigă prinţul Alfredo spre Lara.

— Hei, prietene, nicio problemă. Am văzut totul înainte, spuse Nick rece. Fiecare centimetru de târfă de înaltă clasă.

— Nu înţeleg, scânci Alfredo.

— Nici eu, prietene, nici eu. Nick se întoarse să plece, dar prinţul Alfredo se hotărî că era timpul să-şi arate bărbăţia şi-l apucă de mâneca jachetei.

Nick se eliberă.

— Te-ai culcat cu ea? îi ceru prinţul.

Ochii lui Nick erau de gheaţă.

— Renunţă, prostule, înainte să-mi pierd cumpătul, spuse dur.

Alfredo îl apucă din nou.

— O să-mi răspunzi la întrebare!

Cu o mişcare uşoară, Nick îl lovi pe prinţ în vintre cu

genunchiul. În acelaşi timp, pumnul lui luă contact cu nasul regal. Alfredo ieşi pe tuşă.

Lara nu se mişcă.

Nick se opri un moment şi se uită la ea. Dădu să spună ceva, se gândi mai bine, şi plecă brusc.

Frank nu putea să doarmă. Refuza să se ducă în pat. Tot ce voia era să stea pe-un scaun în bucătărie, bând dintr-o sticlă de scotch şi moţăind din când în când. Aşa fusese de la accident.

Nimeni nu spuse nimic, îl lăsară în pace. Enzio încercase de câteva ori să-l antreneze într-o conversaţie de afaceri, dar renunţase după un timp.

— Când o să se termine înmormântarea, o să te aduni, murmură el. O să mergi câteva zile la Miami. O să-ţi petreci timpul cu mama ta, Rose. O să-ţi facă bine.

La dracu' cu mersul la Miami. Nu mergea nicăieri până n-o găsea pe Beth.

Mama şi sora Annei Maria veniseră. Era un noroc că nu vorbeau englezeşte. După un salut scurt, îl lăsară pe Frank singur şi asta voia şi el. Singur cu gândurile lui, cu planurile lui de viitor. Nu se gândea la afacerea de familie, lasă-l pe Enzio să-şi facă griji pentru prostia asta.

Se gândea că ar putea să-şi ia o vacanţă, să se ducă în Hawaii sau la Acapulco. Undeva departe, unde putea să fie cu Beth.

După înmormântare avea s-o găsească, nu se îndoia de asta.

Nick părăsi furios apartamentul Larei. Cum putea să-şi bată joc de el în felul ăla? Ce fel de femeie era?

Merse la cel mai bun bordel din New York. Avea nevoie de *ceva* care să-l calmeze.

Întinseră covorul roşu pentru el. Nick Bassalino. Fiul lui Enzio. Fratele lui Frank. Era ca vizita unui rege.

Matroana însăşi, o doamnă scandinavă, cu sâni mari şi faţă de fetiţă, se oferi să-l servească personal. Îi refuză invitaţia şi alese în schimb o roşcată cu faţă acră. Femeia păstră partida lor la nivelul impersonal pe care el şi-l dorea. Nu fu prea

satisfăcător.

După asta era aşa de nervos, că se îmbătă bine bând brandy simplu.

În cele din urmă, se întoarse direct la hotel, făcu o comandă către April Crawford la Los Angeles, după care adormi agitat.

Apelul veni când încă mai dormea. Ţinu receptorul la ureche şi ascultă soneria din depărtare în timp ce încerca să-şi deschidă ochii. Simţi un gust coclit în gură.

Loiala Hattie îi spuse operatoarei că domnişoara Crawford nu era acasă, aşa că vorbi cu ea.

— Hei, Hat, ce s-a întâmplat? Nu mai e *încă* supărată pe mine, nu-i aşa?

— N-aţi auzit, domnule Bassalino? Hattie părea jenată.

— Ce să aud?

— Domnişoara Crawford şi domnul Albert s-au căsătorit ieri.

El tăcu.

— Domnule Bassalino, sunteţi acolo? întrebă Hattie cu voce îngrijorată. I-am *spus* domnişoarei Crawford că ar fi trebuit să vă anunţe.

Nick puse jos receptorul, cu maxilarul încleştat. Sună la recepţie şi ceru să i se trimită ziarele, iar acolo se afla scris negru pe alb. Dovada.

> *Las Vegas. Luni*
>
> **April Crawford şi Sammy Albert**
>
> April Crawford şi-a luat al cincilea soţ astăzi în cadrul unei ceremonii liniştite în grădina hotelului lui Stanley Graham, Hi-Style. Sammy Albert, steaua de treizeci de ani din *Road Job, Tiger* şi *Prince California*[9], a fost fericitul mire. Singurul lui comentariu în legătură cu diferenţa de douăzeci de ani a fost: „April este o adevărată doamnă, una de mare clasă. Vârsta ei nu mă interesează".

Nick aruncă ziarul pe podea, plin de dezgust. Dumnezeule, April era proastă. Orice femeie care se căsătorea cu un armăsar imatur ca Sammy Albert era nebună. Probabil c-o făcuse într-o

criză de gelozie, iar asta era singura explicaţie plauzibilă.

Nu-i venea să creadă. April şi Sammy! Era o glumă proastă.

Era furios şi, în acelaşi timp, într-un fel ciudat, se simţea uşurat. Acum că nu mai trebuia să ţină seama de Aprilie, era liber.

Şi acum că era liber, putea să ia o hotărâre în legătură cu Lara.

capitolul 36

Leroy Jesus Bauls nu fuma – nu era un obicei sănătos. Şi Leroy nu făcea nimic care nu era bun pentru sănătatea lui.

Încă nu reuşea să-şi explice comportamentul de la Manny's. Ce lucru prostesc făcuse, scoţându-le pe bătrână şi pe copilă de-acolo. Dacă ieşise bine, asta fusese un noroc. Dar însemnase să-şi asume riscuri inutile şi nu era stilul lui.

Îşi îmbrăcă din nou hainele de comisionar, stând în duba parcată lângă intrarea cimitirului. O lecţie pe care-o învăţase Leroy devreme în viaţă fusese că un negru putea să stea oriunde dacă era îmbrăcat adecvat. Poartă ceva bătător la ochi şi stai la colţul străzii şi copoii vor veni acolo imediat, să te hărţuiască şi să te pună pe fugă. Stai acolo ca un om de serviciu ţinând o mătură şi eşti de capul tău, nimeni nu te observă.

Leroy parcase aproape, în locul perfect de unde să urmărească limuzinele care veneau într-o lungă paradă sobră. Ochelarii lui erau dotaţi cu lentile speciale, telescopice, aşa că nu era o problemă să-i recunoască pe participanţi.

Observă că Enzio Bassalino nu-şi asuma niciun risc. Enzio era înconjurat de oamenii lui, gorile bătrâne în costume la patru ace, cu mişcări silenţioase şi rapide.

Nick şi Angelo Bassalino ajunseră împreună, cu maşina. Şi ei erau înconjuraţi de bodyguarzi în timp ce le aşteptau pe trotuar pe mama şi sora Annei Maria, care veneau cu copiii în următoarea maşină.

Leroy rămase perfect nemişcat, privind, observând fiecare detaliu.

Se pricepea la aşteptat. Primele cuvinte despre care-şi amintea că i se spuseseră când era copil, erau: „Stai aici şi aşteaptă. Mă auzi? Doar aşteaptă". Mama lui repeta fraza în fiecare zi când îl lăsa în faţa camerelor de hotel. Numai când crescu destul de mult încât să se uite prin gaura cheii, îşi dădu seama de ce-l punea să aştepte.

Frank Bassalino ajunse. Încheieturile degetelor i se albiră încet când strânse tare volanul. Fu singurul semn care trăda faptul că Frank era cel pe care-l aştepta.

În cele din urmă, dispărură toţi în cimitir, familia, rudele, prietenii.

Un grup de patru bărbaţi rămase afară. Se împărţiră în două şi se aşezară cu ochii în patru, deoparte şi de alta a porţii.

Leroy nu se mişcă timp de zece minute, apoi se dădu jos din dubă, deschise în spate şi scoase o coroană mare. O ţinu în braţe în timp ce se îndrepta în jos, pe stradă, spre cimitir.

Unul dintre bărbaţi îi blocă trecerea.

— Da? Ce vrei?

— Livrare specială pentru înmormântarea Bassalino, spuse Leroy solemn.

— Las-o aici.

— Sigur. Aşeză coroana pe pământ, căutându-se în buzunar după carnetul de chitanţe. Semnează aici, te rog.

Bărbatul mâzgăli o semnătură ilizibilă.

Leroy ezită de parcă ar fi aşteptat bacşiş.

— Vrei s-o duc înăuntru? întrebă. Mi s-au dat instrucţiuni s-o las lângă mormânt.

— Las-o unde este.

Leroy ridică din umeri.

— E înmormântarea voastră, mormăi el în barbă şi se întoarse la dubiţă.

Exact şase minute mai târziu, cei patru bărbaţi care stăteau la poarta cimitirului fură făcuţi bucăţi.

Leroy, care parcase apoi la trei străzi distanţă, auzi clar explozia. Aşteptă jumătate de minut şi apoi se întoarse să vadă haosul, cărând un pachet învelit în hârtie cafenie.

Sirenele poliţiei răsunau în aer şi se adunaseră o mulţime de oameni.

Lui Leroy îi fu uşor să plaseze pachetul în limuzina lui Frank Bassalino. Şoferul părăsise maşina şi se afla în mulţimea de la poarta cimitirului. Zona limuzinelor parcate era goală. Leroy îşi dădu seama că ar fi putut lăsa un pachet în fiecare maşină, dacă ar fi dorit. Dar nu aşa voia Dukey K.Williams.

În câteva minute, Enzio şi fiii lui veniră în grabă. Era foarte multă confuzie, femeile plângeau şi ţipau, iar oamenii se înmulţeau cu fiecare minut care trecea.

Leroy se îndepărtă la pas, prima lui parte din misiune fiind terminată cu succes.

capitolul 37

Angelo simţi teama în stomac, un nod strâns, arzător, de teroare pură.

Stăteau lângă mormânt când auzise explozia. Instinctiv, se aruncă la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Dumnezeule, ce zgomot îngrozitor! Ce naiba căuta el în acest oraş nebunesc, când ar fi fost în siguranţă la Londra?

Nick îl trase în picioare.

— Stai liniştit, îl avertiză el. Nu te panica. Poartă-te ca un bărbat, pentru Dumnezeu!

Enzio trimisese deja oameni să afle ce se întâmplase.

În câteva minute se întoarseră cu veşti proaste. O bombă.

Imediat, Enzio preluă comanda.

— Mergeţi la maşini. Fiţi cu ochii în patru. Staţi în grupuri. Golli, Segal, staţi lângă Frank. Nick, ai grijă de Angelo.

Frank nu păru afectat de explozie. Începuse ziua beat şi, cu ajutorul sticlei din buzunarul de la spate, spera s-o termine la fel.

— Mergeţi direct la aeroport, dădu Enzio instrucţiuni. Nu vă opriţi la casa lui Frank sau la hotel.

Nimeni nu comentă. Cu atâtea bombe care explodau în jurul lor, un weekend la Miami părea cel mai bun lucru.

— Îl iau pe Frank cu mine, spuse Nick.

— Nu, tu stai cu Angelo, insistă Enzio observând faţa albă, înmărmurită, a fiului său mai mic. Golli şi Segal vor avea grijă de Frank.

Nick nu comentă. Tot ce voia era să dispară naibii de acolo înainte să vină poliţia. Lasă-l pe Enzio să se descurce cu poliţia, el avea destule relaţii.

Se îngrămădiră în două maşini. Angelo alunecă înapoi pe scaunul său.

— Bieţii tipi…

— De ce nu-i mulţumeşti lui Dumnezeu că n-ai fost tu? spuse Nick mohorât. Poate că-ţi era menită.

— Mie? întrebă Angelo neîncrezător. De ce mie?

— Ţie, mie, lui Frank, care-i diferenţa? Doar suntem toţi Bassalino.

Angelo dădu neajutorat din cap. Da, toţi erau Bassalino şi asta însemna că oricine se lupta cu Enzio îi considera automat şi pe cei trei fii ai lui inamicii săi.

— Cine crezi c-a făcut…?

— Ascultă, puştiule, nu vreau să vorbesc, îl întrerupse Nick. Stai liniştit şi relaxează-te, fă ce vrei, dar lasă-mă în pace, trebuie să mă gândesc.

Îşi închise ochii. Toată ziua încercase să-şi pună gândurile în ordine şi nu reuşise. Pentru cineva care nu bea, avea o mahmureală îngrozitoare. Povestea cu Lara chiar îl întorsese pe dos. Dumnezeule, plănuise totul, voise s-o găsească în pat cu rahatul ăla italian.

Era o târfă. O târfă pretenţioasă.

Şi totuşi…

Spera că-l lovise bine pe tip.

Îşi dorea s-o fi bătut-o pe ea.

Cât despre April Crawford, ea şi Sammy Albert vor fi curând istorie. Dacă se gândea mai bine, se meritau cu adevărat unul pe celălalt.

Cu Lara Crichton era altceva. Când problemele aveau să se termine, trebuia să facă ceva în legătură cu ea. Era prea specială ca s-o lase să scape.

— Nu ştiu de ce nu puteam să stau la Londra, se plânse Angelo, întrerupându-i gândurile fratelui său.

Înainte ca Nick să poată răspunde, auziră amândoi o explozie. Răsună din urmă.

Maşina în care se afla Frank era în spate.

capitolul 38

Prinţul Alfredo Masserini avea nasul rupt.

— O să-l dau în judecată pe bărbatul ăla pentru toţi banii pe care-i are, se lăuda el de pe patul spitalului particular, cu nasul lui roman perfect pus în ghips.

— Nu ştii cine este, remarcă Lara relaxată.

Prinţul Alfredo înjură cu foc în italiană, apoi spuse;

— Lara, eşti o proastă. Am crezut că poate aveam un viitor împreună, dar acum… ridică el din umeri, apoi tăcu.

Lara se ridică încet de pe marginea patului şi dădu din cap.

— Ai dreptate, Alfredo. Chiar ai.

Se îndreptă spre uşă. Se săturase de el şi de văicăreala lui. Ştirile despre căsătoria-surpriză a lui April Crawford erau în toate ziarele. Ce făcea Nick? Se gândea? Era distrus?

— Unde te duci? îi ceru socoteală Alfredo.

Ea clătină din cap.

— Poate la Paris. Acapulco. Nu ştiu.

— Mai stai aici câteva zile, spuse el binevoitor. O să te iert. O să mergem undeva împreună.

— A, dar nu vreau să fiu iertată, replică ea cu ochii verzi strălucitori. Nu sunt un copil. Adevărul este că îmi pare rău de nasul tău. Îmi pare rău de tot. E mai bine să nu ne mai vedem.

— Lara! se arătă el şocat. Ce vrei să spui? Am aşteptat aceste luni, mi-am făcut planuri în legătură cu noi. Mama mea de-abia aşteaptă să te întâlnească. Schiem întâi, apoi mergem la Roma să te prezint familiei mele.

— Nu, spuse ea ferm. S-a terminat.

Părăsi camera fără să-l asculte, în timp ce el izbucnea într-o peroraţie mânioasă în italiană. Păşind pe coridor, se simţea complet golită. Nimic nu mai avea importanţă, chiar nimic. Era foarte obosită şi singurul gând care-o bucura era să se urce în pat, să se vâre sub cuverturi şi să doarmă. Poate câteva zile.

Îşi dorea imposibilul. Îşi dorea s-o fi avut pe Margaret să discute cu ea.

Afară, se urcă în maşina cu şofer şi închise ochii.

— La apartamentul meu, îi spuse şoferului.

— Oraşul a înnebunit, o informă el. Sunt tot felul de nebuni care se aruncă unul pe altul în aer. Nu mai e sigur să conduci.

Lara nu mai asculta cu adevărat. Deja se cufundase în somn.

Nu mai era nimic de identificat. Nu mai exista un corp de înmormântat. Frank Bassalino fusese făcut mii de bucăţele. Doi oameni nevinovaţi care stăteau lângă maşină fuseseră omorâţi şi ei, alţii răniţi deoarece explozia spărsese ferestrele clădirilor de birouri din apropiere, iar fragmentele de sticlă ajunseseră în stradă.

Nick nu mai rămase în zonă. Înţelese dintr-o privire că Frank nu avea nicio şansă. Gândind rapid, îl trase pe Angelo din propria maşină şi, ţinându-l strâns de braţ, se îndepărtară rapid de autovehiculul în flăcări.

Angelo era prea zguduit ca să vorbească. Nick se mişcă repede, se aflau deja la trei străzi distanţă când câteva maşini de poliţie trecură repede pe lângă ei.

Când Nick se asigură că nu erau urmăriţi, opri un taxi şi-i spuse şoferului să-i ducă la aeroport cât de repede posibil.

— Cineva o s-o păţească pentru asta, spuse el în cele din urmă. Şi *eu* o să mă ocup de asta. O să-i tai mădularul şi o să-l agăţ afară ca pe un salam.

Angelo era o epavă.

— Cine-a făcut asta? întrebă el, încercând să-şi alunge frica din voce.

— O să aflăm, replică Nick sumbru. Aflăm întotdeauna. Nimeni nu scapă după ce-a omorât un Bassalino.

— Începi să vorbeşti ca Enzio.

— Sper, frăţioare. Chiar sper asta.

Rio Java zbură la New York şi văzu titlurile.

Se duse direct la apartamentul lui Cass. Dukey era deja acolo.

— Ai aranjat *tu* asta? întrebă ea.

— Poate da, poate nu. Nu suntem singurii care vor să

distrugă familia Bassalino.

— Ei bine, nu te atinge de Angelo, este al meu. Ai înţeles, frate?

— Sigur, fu el de acord. Dacă dai de el.

— Nu trebuie să dau de el. Doar trebuie să-l distrug. Nu ăsta era planul?

Dukey dădu din cap.

— Asta era înainte. Lucrurile sunt diferite acum.

— Ce vrei să spui cu „lucrurile sunt diferite acum“?

— Hai s-o numim o mică problemă rasială şi s-o lăsăm aşa.

— Problemă rasială pe dracu'! explodă ea.

— Ascultă, spuse el furios. Aţi avut şansa voastră şi aţi ratat-o. Acum e rândul meu.

— O, zise ea rece, vrei să spui că trebuie să las totul baltă bazându-mă pe ce mi-ai spus *tu*.

— Ce fată deşteaptă.

— Nu mă numi fată, nenorocitule.

— Beth şi Lara au ieşit deja, o întrerupse Cass repede, încercând să evite o ceartă. Cred că Dukey are dreptate, Rio.

Rio se întoarse spre ea.

— Crezi asta? La dracu' şi cu tine.

Ochii lui Dukey era duri şi reci.

— Ce păcat că nu eşti negresă.

— Sunt multicoloră. E mai amuzant.

— Eşti furioasă că nu mai poţi juca jocurile minţii.

— Pot face ce vreau, Dukey. Şi nu uita asta.

El aprobă din cap.

— Bine, păpuşă. Numai n-o face lângă familia Bassalino pentru că fundul tău slăbănog şi multicolor ar putea fi aruncat în aer până-n iad şi înapoi. OK, păpuşă?

capitolul 39

Mary Ann August zâmbi către Claire şi Claire îi spuse:

— Iubiţico, chiar m-ai surprins. Lucrurile merg foarte bine. Domnul Forbes a fost foarte mulţumit astăzi şi, pentru că domnul Forbes e rar mulţumit, ăsta e chiar un compliment.

— A promis să se întoarcă repede, spuse Mary Ann, întinzându-şi mâinile deasupra capului astfel încât cămaşa de noapte scurtă şi albă pe care o purta se ridică descoperind un petic de păr pubian de culoarea cafelei.

Ochii lui Claire coborâră spre acel loc. Nu aveau să fie probleme cu fata asta. Unele erau născute să fie târfe.

Mary Ann se întinse din nou pe pat, desfăcându-şi picioarele.

— Ei, Claire, aş vrea să fac o plimbare, spuse ea inocentă. M-am săturat să fiu închisă tot timpul. Am nevoie de aer.

— Săptămâna viitoare, promise Claire.

Mary Ann se îmbufnă.

— Poţi avea încredere în mine, n-o să fug. Îmi place aici. Îmi placi *tu*… îi aruncă temnicerei sale o privire lungă şi insistentă.

Claire se trase mai aproape de pat.

— Eşti o fată deşteaptă. Nicio problemă. O fată care arată ca tine poate face o mulţime de bani dacă vrea. Acum că ţi-ai aranjat părul, arăţi aşa drăguţă.

Mary Ann zâmbi.

— Lui Enzio nu i-ar plăcea aşa.

Claire se aşeză pe pat, şi-şi trecu degetele la întâmplare pe piciorul lui Mary Ann spre zona pubiană.

— Lui Enzio nu va trebui să-i placă, nu-i aşa?

Mary Ann chicoti, desfăcându-şi picioarele.

— Eşti lesbiană, Claire? întrebă ea, lingându-şi buzele.

Apăsarea degetelor lui Claire crescu.

— Am văzut prea multe burdihane şi penisuri moi ca să fiu altceva. O pauză. Ai încercat vreodată?

Mary Ann chicoti din nou.

— Domnul Forbes n-a putut să mă facă să-mi dau drumul. I-am spus că ar putea merge cu gura, dar el mi-a zis că asta e treaba *mea.*

Claire se aplecă înainte cu ochii strălucitori.

— Domnul Forbes trebuie să-şi fi ieşit din minţi.

Mary Ann suspină şi se lăsă pe spate, gata să se bucure de oficiile lui Claire.

Trecură cinci minute. Curând, Claire era complet prinsă de ceea ce făcea.

Mary Ann întinse cu grijă mâna sub pat şi apucă piciorul de scaun pe care-l ascunsese acolo mai devreme. Apoi, îşi ridică partea superioară a corpului până când văzu vârful capului lui Claire. Mormăi, făcând-o pe Claire să-şi intensifice eforturile. Apoi, încet, ca să nu deranjeze nimic, ridică piciorul de la scaun şi se năpusti asupra capului lui Claire. O dată, de două ori, de trei ori.

Sângele ţâşni atunci când Claire alunecă la podea, iar lui Mary Ann îi păru rău. Dar cu siguranţă nu avea intenţia să fie închisă şi obligată să se prostitueze. O, nu. Nu, dragă. Nu Mary Ann August. Nu după ce muncise din greu şi-l suportase pe Enzio Bassalino toate acele luni. Avea bijuterii, haine şi două blănuri. Avea lucruri care valorau bani, destui bani dacă le-ar fi vândut ca să se întoarcă într-un orăşel din Texas şi să-şi cumpere o mică afacere. Un butic poate, sau un salon de frumuseţe. Ştia că perioada ei cu Enzio nu avea să dureze la nesfârşit şi făcuse planuri.

Îmbrăcându-se, luă banii şi cheile din geanta lui Claire.

Mary Ann August avea lucrurile ei şi, la naiba, avea să le capete înapoi!

capitolul 40

Până în ziua următoare, casa din Miami fremăta de activitate. Avea loc o întâlnire.

Enzio stătea în spatele biroului, ochii îi erau tiviţi cu roşu, iar umerii – prăbuşiţi. Lângă el stătea Nick, conducând toată discuţia, vorbele ieşindu-i tare şi rapid.

Enzio părea că îmbătrânise cu zece ani în timp ce-şi asculta fiul mijlociu, dând din când în când din cap ca să-i anunţe pe bărbaţii care se aglomeraseră în cameră că era de acord cu tot ce zicea Nick.

Angelo era prăbuşit într-un scaun din apropiere. Era în mod evident speriat. Faţa îi era palidă şi mâinile îi tremurau în timp ce lua înghiţituri mari de scotch dintr-un pahar mare fără picior. Nu-i trebuia în acel moment decât să se ameţească bine. Câteva doze l-ar fi calmat şi ar fi oprit tremuratul. Doar că nu putea să se drogheze în faţa lui Enzio. Tatăl lui nu aproba sub nicio formă drogurile.

Nick era surprinzător de calm în timp ce dădea instrucţiunile. Voia informaţii, şi încă repede. Oferea o recompensă de zece mii de dolari pentru informaţii relevante.

Când întâlnirea se termină, bărbaţii plecară care încotro.

— Rose… murmură Enzio. Pentru Dumnezeu, cineva trebuie să-i spună.

Angelo se cufundă în băutură. Mama lui îl înspăimânta de moarte. Întotdeauna o făcuse. Frank era favoritul ei, iar Nick părea că se descurcă bine, dar pentru Angelo, ea fusese întotdeauna Nebuna Rose.

— O să-i spun eu, spuse Nick, scutindu-l pe Angelo de scuze. Putea să comunice cu ea dacă era în toane bune. Uneori reuşea chiar să scoată la iveală un zâmbet palid pe faţa ei, altfel moartă. Merg să-i spun acum.

Rose stătea în scaunul ei obişnuit de lângă fereastră, uitându-se afară.

Nick se strecură în spatele ei şi-i strânse umerii.

— C*iao, mama*[10].

Fu şocat de cât de slabă părea. Rose se uită în sus la el fără vreo umbră de surpriză, dând uşor din cap chiar dacă trecuse mai mult de un an de când îl văzuse ultima oară.

— Îmi pare rău că a trecut aşa de mult, spuse el. Dar ştii cum e. Am fost ocupat pe Coastă. Arăţi minunat, chiar arăţi.

Nick îşi amintea cum arăta mama lui înainte să se izoleze. Îşi aminti de uimitoarea ei frumuseţe, de personalitatea debordantă şi de felul în care-şi făcea prieteni cu uşurinţă.

Îşi amintea de asemenea noaptea în care se întâmplase. Avea şaisprezece ani şi fusese plecat la o întâlnire. Când se întorsese acasă, Alio îl aşteptase la uşă şi-i spusese că mama lui era bolnavă.

— O să stai acasă la mine în seara asta, îi spusese el. Angelo şi dădaca sunt deja acolo.

Alio nu-l lăsase în casă nici măcar să-şi ia periuţa de dinţi.

Nu avusese voie acasă timp de două săptămâni, iar când ajunsese acolo, aflase că mama lui se închisese în cameră, refuzând să vorbească vreunuia dintre ei. Păstrase tăcerea câţiva ani, până când Enzio îi mutase pe toţi la reşedinţa din Miami. Acolo, se închisese în camera cu vedere spre piscină şi nu mai ieşise, deşi, din când în când, mai binevoia să le vorbească fiilor ei.

— Frank a murit, lăsă Nick să-i scape. A fost un… accident.

Rose se răsuci spre el. Încă mai avea cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. Puteau să te sfredelească până-n suflet, aşa de adânci şi de strălucitori erau. Ochii vorbeau pentru ea, implorându-l să-i spună mai multe.

— O… nu ştiu prea multe. Era într-o limuzină. A fost o explozie…

Îşi puse braţele în jurul mamei lui. Ce putea spune mai mult?

— Enzio, murmură ea. *Basta!*[11]

Şi apoi veni din nou tăcerea.

capitolul 41

„Loveşte, înainte să lovească ei." Acestea fuseseră ordinele pe care Leroy Jesus Bauls le primise de la Dukey K. Williams. De aceea se afla acum în drum spre Miami. Era o călătorie lungă, dar ar fi fost prea periculos să zboare cu tot echipamentul de care avea nevoie. Cu toată securitatea de la aeroport, verificarea bagajelor şi percheziţionarea oamenilor, nici n-ar fi ajuns până la avion.

Mercedesul lui negru huruia pe autostradă cu viteză constantă. Leroy era relaxat complet, avea mintea clară şi era gata să se ocupe de afacerea care-l aştepta.

Inspectase cu grijă reşedinţa lui Enzio Bassalino cu câteva zile mai devreme, înainte de întoarcerea familiei. Enzio era la New York, aşa că locul nu fusese atât de bine păzit. În lipsa familiei, fusese destul de simplu să aibă acces în casă deghizat ca lucrător la telefoane. Cel mai vechi truc din lume funcţiona de fiecare dată când telefoanele se stricau. Taie liniile, aşteaptă douăzeci de minute, apoi fă-ţi apariţia.

— Sunt de la telefoane, s-a raportat o defecţiune la linia dumneavoastră.

Paznicii verificară telefonul, legitimaţia lui falsă şi îi făcură semn să intre. La început, cineva îl urmări peste tot, dar apoi se plictisi şi el rămase pe cont propriu. Gata să facă orice vrea. Aranjase casa aşa cum dorise. Nu mai era nevoie decât de nişte ultime modificări.

Avea informaţii despre paznicii de la poartă, sistemele de alarmă, câinii.

Era o slujbă solicitantă, o provocare, iar Leroy de-abia aştepta provocările.

Mary Ann August cumpără o perucă neagră. Era lungă şi îi acoperea bine părul blond. Apoi, achiziţiona jeanşi, un tricou, o cămaşă bărbătească şi ochelari de soare. Grăbindu-se la toaleta femeilor, îşi spălă machiajul şi îmbrăcă noile haine.

Când ieşi, arăta ca o altă fată.

Un taxi o duse la aeroport, unde cumpără un bilet către Miami.

Era extrem de agitată. Fuseseră foarte mulţi bani în poşeta lui Claire şi era sigură că avea să vină cineva după ea chiar şi numai pentru asta. Dar nu aveau s-o găsească, nici măcar nu se recunoscuse pe ea însăşi în oglindă.

După ce cumpără câteva reviste, se urcă în avion.

Nick era la conducere. Bătrânul se prăbuşise, arătându-și vârsta într-un mod brusc şi surprinzător.

Angelo arăta ciudat şi neliniștit până când Nick îl puse în cele din urmă pe unul dintre băieţi să-i facă rost de câteva doze ca să-l calmeze.

După întâlnire, Nick sună la Los Angeles să verifice afacerile. Totul părea OK. Avea oameni buni care lucrau la Los Angeles. Bărbaţi în care putea avea încredere.

Se tot gândea la Lara, iar April era o amintire îndepărtată. Deci nu avea să fie domnul April Crawford. Mare lucru! Şi ce dacă?

Bătrânul se odihnea, iar Angelo era la un joc de cărţi lângă piscină.

Nick sună la poartă. Nu erau probleme. Pusese încă un om acolo. Acum erau trei paznici în alertă permanentă şi nimănui nu-i era permis să intre până nu primea OK din partea lui.

Familia Bassalino era atacată, iar Nick nu voia să rişte.

Ridicând receptorul, o sună pe Lara la New York. Nu putu să se abţină.

Ea nu se grăbi să răspundă.

— Ascultă, doamnă. Aş fi putut să-l omor pe nenorocit, spuse el ameninţător. Ea nu răspunse, aşa că el adăugă. Dacă-l mai prind pe vreunul în pat cu tine, a încheiat-o cu viaţa. Înţelegi ce spun?

— I-ai spart nasul, spuse ea încet.

— Da? Ce păcat.

— Nu e o glumă. Probabil că te va da în judecată.

— Tremur tot.

— De ce mă suni?

— Te doresc.

Ea simţi o plăcere ridicolă auzindu-l, şi totuşi nu putea să cedeze şi să-i cadă în braţe doar pentru că April se căsătorise cu Sammy, iar lui Nick i se dăduseră papucii.

— Sunt la Miami, spuse el. Vreau să mergi direct la aeroport şi să iei primul avion încoace. Avem multe de discutat.

— Ai înnebunit? întrebă ea fără suflare.

— Da, am înnebunit, spuse el fără să se gândească. Sunt nebun după tine. Am nevoie de tine aici, Lara. Nu are nicio legătură cu April şi Sammy. Nu mă lăsa, iubito, te rog.

— Nu pot, Nick. Eu…

— Nu te împotrivi, iubito. Suntem meniţi să fim împreună şi tu ştii asta. O să trimit un om la aeroport să te ia, el o să te aducă direct acasă.

Ea se simţi uşurată. Avea nevoie de ea. O dorea.

— Bine, şopti ea.

La naiba, nu luase în viaţa ei o decizie spontană. Acum era momentul să rişte şi să facă un lucru numai pentru Lara.

Înainte să se răzgândească, începu să arunce lucruri în valiză, fredonând uşor până când, brusc, îşi aminti cuvintele lui Cass. Cuvintele pe care nu le ascultase înainte îi erau acum clare în minte: „Lasă-l pe Dukey să rezolve problema în felul lui. Nu ştiu ce-a plănuit, dar orice-ar fi, nu cred că este sigur să stai în apropierea familiei Bassalino".

Avu un moment de panică. O sună repede pe Cass.

— Ce-ai vrut să zici când ai spus că nu este sigur să stai în apropierea familiei Bassalino? întrebă repede. Ce vrea Dukey să facă?

— Nu ştiu, zise Cass. Cred că vrea să termine…

— Ce să termine?

— Nu ştiu.

Trântind telefonul, încercă să dea de Dukey. Nu răspunse nimeni în apartamentul lui.

O, Doamne! Trebuia să ajungă la Nick, să-i spună adevărul şi să-l avertizeze.

Terminând împachetatul, sună portarul să-i găsească un

taxi.

Miami era următoarea ei oprire.

Rose Bassalino medita în camera ei. Nu mai avea lacrimi să-şi plângă fiul mai mare. Lacrimile ei fuseseră vărsate cu mulţi ani înainte.

Sigur că era vina lui Enzio. Totul era întotdeauna vina lui Enzio. *Basta!* Nenorocitul! Marele om cu penis mare!

I-l luase pe Frank pentru că ştia că Frank era favoritul ei.

Dacă închidea ochii, putea să-şi zugrăvească în minte în culori vii noaptea în care Enzio şi oamenii lui îl uciseseră pe Charles Cardwell în faţa ei. Îl tăiaseră şi îl ciopârţiseră şi îl mărunţiseră ca pe o bucată de carne.

Animale!

Şi tot timpul Enzio o ţinuse, cu mâinile lui pe sânii ei, cu corpul înţepenit de încântare.

Rose îşi înăbuşi un strigăt pe măsură ce amintirile îi reveneau. Se uită afară pe fereastră. Piscina era încă acolo, iarba, copacii. Îşi antrenase mintea să i se golească, să se închidă faţă de tot ce era în jur, să se concentreze pe peisaj. De-a lungul anilor, reuşise chiar să ignore parada de târfe a lui Enzio.

Astăzi nu mai putea. Astăzi, grădina scăldată în soare şi verdeaţa abundentă nu mai puteau s-o calmeze.

Rose Bassalino nu era nebună. Era la fel de zdravănă ca oricine. Dar ca să nu-şi piardă minţile, se închisese în sine, iar acum putea simţi furia cum i se aduna în corp, o furie care-i dădea puteri noi.

Pentru binele copiilor ei, rămăsese în cameră ani întregi. Îi scutise de agonia a ceea ce ar fi făcut dacă s-ar fi întors în lumea reală.

Acum nu mai conta. Era vina lui Enzio. Frank nu mai era. Şi era vina lui Enzio.

Rose se ridică şi se îndepărtă de fereastră.

Ştia ce trebuia să facă. Mintea ei era limpede pentru prima dată în şaptesprezece ani.

capitolul 42

— Angelo, un telefon pentru tine, ieşi Alio afară, la piscină, ca să-l anunţe.

— Pentru mine?

— Da, o femeie. Alio nu era prea interesat.

Angelo puse jos cărţile de joc. Nimeni nu ştia unde se afla. Ridică telefonul de lângă piscină.

— Nenorocit mic, răsună o voce familiară. N-o să-ţi folosească la nimic să fugi aşa, băiete!

El îi recunoscu vocea imediat. Nu era dificil.

— Rio, cum m-ai găsit?

— Ţi-am adulmecat urma, iubire. Râse. Mai suntem prieteni?

El se relaxă.

— Da, dar vreau să discut cu tine.

— Cu mine. Făcu o pauză. Şi cu prietenii mei?

— Ascultă, asta n-a fost decât o singură dată.

— Sigur, sigur. Şi nu ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Simţi din nou acea excitare pe care-o avusese atunci, în apartamentul ei.

— Nu merg în direcţia asta, spuse el rar.

— O, *haide,* replică ea luându-l în zeflemea. Doar vorbeşti cu *mine.* Şi sunt aici la Fontainebleau cu doi noi prieteni extraordinari, care *de-abia* aşteaptă să te întâlnească. Vrei să venim la tine, sau o să-ţi mişti *fundul* grozav încoace?

Gâtul îi era uscat şi contractat.

— Nu te pot vedea azi, răspunse el slab. Nick dăduse instrucţiuni stricte ca nimeni să nu părăsească reşedinţa.

Rio mormăi nemulţumită.

— Dar, Angelo, iubire. Sunt goală şi excitată şi niciodată nu accept să mi se spună nu. Prietenii mei sunt goi şi excitaţi şi *gata* să facă *orice-ţi* doreşti mai mult. Sunt şi foarte impresionaţi de publicitatea pe care ţi-am făcut-o, le-am arătat fotografiile, fotografiile pe care nu cred că vrei să le vadă tati. Aşa că vino

acum, iubire.

Voia să meargă şi acum trebuia să meargă.

Singura problemă era cum să plece de-acolo.

Singura problemă era cum să intre.

Mai mult ca oricine, Mary Ann August îşi dădu seama cât de bine păzită era reşedinţa Bassalino. Locuise acolo câteva luni şi cunoştea metodele riguroase luate de Bassalino ca să ţină străinii la distanţă.

Totuşi, se baza pe faptul că nu era o străină. Era prietena lui Enzio, amanta lui, şi din punctul tuturor de vedere, se dusese la New York numai cu o săptămână mai devreme. Şi era perfect logic să se fi întors cu el. Nu credea că Enzio îşi bătuse capul să anunţe că o trimisese de acolo. Evident că-i spusese lui Alio, îl pusese să facă treaba murdară pentru el, dar în afară de asta, ei bine, era sigură că-l cunoştea destul de bine şi că ţinuse restul pentru el.

Mary Ann August avea un plan. Era riscant. Dar cu noroc şi cu paznicii pe care-i ştia la poartă, lucrurile puteau să meargă bine.

— Mă duc la aeroport, spuse Nick.

— Hei, merg cu tine, găsi Angelo o ieşire: să se ducă împreună cu fratele lui la aeroport şi apoi la momentul oportun să se piardă de el.

— Nu. Nick scutură din cap. Stai aici şi preia conducerea. Nu avem cum să ştim care va fi următoarea lor mişcare.

Angelo ezită. Nu voia să se certe cu Nick, dar în acelaşi timp era disperat să plece.

Nick era deja în drum spre uşă. Angelo se hotărî să rămână. Avea să fie mai uşor să se strecoare când Nick nu mai era acolo.

— Sigur, o să am grijă de tot, spuse el. Te poţi baza pe mine.

capitolul 43

Enzio se trezi în jurul orei cinci. Fereastra dormitorului său dădea spre piscină; când se ridică din pat, se duse la fereastră şi se uită afară un timp.

Se simţi bătrân şi obosit. Sentimente cu care nu era obişnuit. Bătrâneţea era îngrozitoare. În două luni, avea să împlinească şaptezeci de ani – Frank avea numai treizeci şi şase, şi nenorociţii îl omorâseră, un bărbat în putere, un Bassalino.

Enzio înjură în barbă, un murmur surd de blesteme fără sfârşit. O litanie de obscenităţi.

I-ar fi plăcut să se poată duce la Rose. Ea era singura care ar fi putut înţelege durerea pe care-o simţea.

Dar era imposibil. Rose jurase să nu mai vorbească niciodată cu el, iar el îşi cunoştea soţia. Avea să încerce să-l pedepsească pentru tot restul vieţii. Nu că lăsase acest lucru să-l deranjeze. Fusese norocoasă că n-o aruncase afară.

Poate că ar trebui s-o viziteze pe fata pe care-o adusese de la New York, cea pe care i-o găsise Kosta Gennas, care era numele ei? Mabel, nu, Miriam, asta era, Miriam. Îi fusese trimisă acasă şi instalată în camera obişnuită, dar până atunci, n-o vizitase.

— Ce mizerie!

Cu o izbucnire bruscă de furie, scuipă pe podea. Nu era decât mizerie, femeile alea pe care putea să le cumpere. Pe lângă asta, nu mai putea să fie interesat din punct de vedere sexual. La vârsta lui, devenea din ce în ce mai greu.

Se întinse din nou în pat. Poate mai avea să doarmă, poate se va simţi bine în curând.

Imagini cu Frank pe când era copil continuau să-i apară în faţa ochilor. Îi spuneau Frankie, iar băiatul era o maimuţică dură. Îşi aminti când Frankie îşi pierduse primul dinte. Ziua în care învăţase să înoate. Momentul în care bătuse la şcoală un băiat de două ori mai mare decât el. O, aceste lucruri îl făcuseră pe Enzio aşa de mândru! Când Frankie avea

treisprezece ani, îl dusese la prima lui fată – o prostituată de optsprezece ani. Frankie se purtase ca un bărbat. Din acea zi îi spuseseră Frank.

Enzio chicoti, deşi ochii îi erau plini de lacrimi.

Uşa camerei lui se deschise brusc. Pentru o clipă, nu reuşi să-şi dea seama cine stătea colo. Apoi, o recunoscu pe Mary Ann August, cu părul blond tapat, cu bikinii minusculi, roşii, cu picioarele lungi şi sânii mari.

— Bună, iubiţelule, spuse ea, zâmbind drăguţ.

El bombăni, luptându-se să se ridice. N-o trimisese de acolo? Nu se ocupase Alio de ea?

Mary Ann se îndreptă spre pat.

— Ce mai face băiatul mare şi rău al lui Mami? gânguri ea, desfăcându-şi în acelaşi timp şnurul bikinilor şi lăsându-şi sânii liberi.

Mintea lui Enzio era ca acoperită de pâclă. Probabil că Alio încurcase totul. Şi ce dacă? Ea ştia ce-i plăcea, toate capriciile, fanteziile.

Dintr-odată, nu mai era un bătrân de aproape şaptezeci de ani, era un Bassalino, un armăsar.

Ajungând la pat, ea se aplecă deasupra lui, mişcându-şi ademenitor sânii în faţa lui. El deschise gura şi încercă să prindă unul dintre sfârcuri.

Ea chicoti şi începu să-şi facă de lucru cu hainele lui.

El închise ochii şi oftă când erecţia începea să se facă simţită.

Gura îi era plină de ea, când îl împuşcă precis şi în linişte direct în inimă.

capitolul 44

Angelo părăsi casa la puţin timp după Nick. Era uşor. Doar ieşi afară, se urcă într-un Mustang vechi tunat, conduse până la porţi şi făcu cu mâna paznicilor când îl lăsară să iasă. Uşor. Până la urmă, era şi el un Bassalino, cine ar fi îndrăznit să-l oprească?

Dădu drumul la radio. Bobby Womack. Tare şi clar. Grozav. Se simţea bine, puţin drogat, doar cât trebuia. Moartea lui Frank îl lăsase complet fără vlagă. O nenorocită de bombă chiar în mijlocul New Yorkului, un mod idiot de a muri. Dar nu putea să pretindă că era distrus. OK, sigur. Frank era fratele lui. Dar fusese întotdeauna un nenorocit. Nu fusese niciodată dragoste între ei.

Gândul de-a o simţi din nou pe Rio îl umplu de excitare. Nu trebuia s-o facă să aştepte. Rio nu era o femeie pe care s-o laşi să te aştepte.

Dădu mai tare drumul la radio. DJ-ul vorbea în argou rimat, pregătindu-şi audienţa pentru James Brown. Bărbatul. Sexy, sexy, sexy.

Angelo nu se putu abţine să nu râdă tare. James Brown îi amintea de prima întâlnire cu Rio. *Sex* M*achine* fusese melodia de atunci. Dădu volumul radioului la maximum, astfel încât sunetul izbucni în jurul lui într-un tunet asurzitor. Apăsă acceleraţia până când piciorul îi atinse podeaua.

— Rio, iubito, strigă el. Vin acum!

Nu reuşi să vadă luminile roşii din faţă. Maşina plonjă în intersecţie şi se zdrobi în lateralul unei cisterne uriaşe.

Angelo fu omorât pe loc, dar la radioul maşinii, James Brown continua să cânte…

capitolul 45

— Hei, Nick o apucă de braţe şi se uită insistent în ochii ei verzi.

Lara zâmbi.

— Ai venit tu însuţi la aeroport.

— N-am putut să mai aştept. Doamne, Dumnezeule! Ţi-a spus cineva vreodată că eşti cea mai frumoasă femeie din lume?

— Te iubesc, Nick! spuse ea simplu. De aceea am venit.

— Hei, e aici o doamnă care spune lucrurilor pe nume. O sărută. Te iubesc şi eu, prinţesă. Ai vreo valiză?

Ea dădu din cap.

— Una.

Îi luă mâna, strângându-i-o ferm în timp ce mergeau prin terminal să-i aştepte bagajul.

— Ascultă-mă, spuse el, sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ţi le spun.

— Şi eu am multe să-ţi spun, Nick.

— OK. Avem tot timpul din lume.

— Cu siguranţă.

El se opri, îi prinse faţa în mâini şi o sărută lung şi încet.

— E atât de bine să te văd. Când ajungem acasă, o să-mi cunoşti familia. Nu sunt ca membrii unei familii normale. Totul e foarte complicat acum. O să-ţi explic mai târziu. Dar acum vreau să te am lângă mine. Este în regulă?

Ea dădu din cap. Era foarte bine. Slavă Domnului că el era bine. Curând, trebuia să-l avertizeze în legătură cu Dukey, să-i spună toată povestea. Iar când avea să afle, ce se va întâmpla? Avea s-o mai vrea? Sau asta va fi tot?

Oftă adânc. Dacă urmau să aibă o relaţie, adevărul trebuia spus.

— Acolo e valiza mea.

Îi indică geanta Vuitton. Nick făcu semn unui hamal şi porniră spre maşină.

capitolul 46

Mary Ann August părăsi în linişte camera lui Enzio. Afară se găsea geamantanul în care-şi împachetase cu grijă toate lucrurile. Găsise totul la locul lui şi nu întâmpinase nicio problemă să treacă de paznici. Nu trebuise decât să se plimbe pe proprietate în bikinii ei roşii de parcă ar mai fi locuit încă acolo.

Nu era sigură de ce se hotărâse să-l omoare pe Enzio. Totul păruse atât de uşor, mica armă pe care el i-o dăduse pentru propria protecţie se afla încă în cutia pentru bijuterii. Şi el era aşa un nenorocit cu sânge-rece. S-o lase la New York. Să-l trimită pe Alio să-şi ia partea. S-o trimită la bordelul de la Los Angeles de parcă nu ar fi valorat nimic. Să-i păstreze toate lucrurile.

Acum c-o făcuse, începu să tremure.

Dacă nu putea să scape?

Dacă cineva îl *găsea* înainte să reuşească să scape?

Se grăbi pe hol şi, spre groaza ei, chiar când era gata să treacă de camera soţiei lui, uşa se deschise şi nebuna de Rose îşi făcu apariţia.

Rose Bassalino nu-şi părăsea niciodată camera. Mary Ann locuise luni întregi în casă şi ştia că uşa nu era *niciodată* deschisă.

Rose păşi pe coridor şi se opri în faţa ei. Avea părul în dezordine, încurcat, şi ochi sfredelitori de nebună.

Mary Ann se cutremură când femeia îi zâmbi, un surâs ciudat şi îndepărtat. Apoi, Rose Bassalino ridică uşor cuţitul pe care-l ţinea în mână şi, luând-o pe Mary Ann prin surprindere, o înjunghie în burtă.

Mary Ann alunecă în linişte pe covor. Rose scoase afară cuţitul lung din trupul fetei şi îşi continuă drumul pe coridor până ajunse la camera lui Enzio.

Era adormit în pat, cu cuverturile trase bine până la bărbie.

Rose începu să râdă când înfipse cuţitul în el.

Îl înjunghia. Râdea. Îl înjunghia. Râdea.

Era acelaşi cuţit pe care el îl folosise cu mulţi ani înainte să-l omoare pe Charles Cardwell. O dreptate ciudată şi minunată.

capitolul 47

Era aproape ora cinci când Leroy îşi parcă Mercedesul la o oarecare distanţă de reşedinţa Bassalino. Începea să se simtă obosit, fusese o zi lungă.

Dându-se jos din maşină, se întinse, trecând în acelaşi timp în revistă împrejurimile. Nu era nimeni în jur ca să-l observe. Se ocupase de mare parte din muncă la ultima lui deplasare.

Deschizând portbagajul maşinii, scoase un fel de geantă din material, o deschise şi-i inventarie conţinutul. Satisfăcut în cele din urmă, porni spre casă.

— Stăm aici de o groază de vreme, se plânse Nick. Al dracului trafic.

— Linişteşte-te, spuse Lara, strângându-i braţul.

Maşina lui se târa de-a lungul unei autostrăzi cu trei benzi.

— De obicei nu faci mai mult de cincisprezece minute până la casă, spuse nerăbdător, aprinzându-şi o ţigară. Astăzi o să fim norocoşi dacă ajungem într-o oră.

Ştia că ar fi trebuit s-o aştepte pe Lara acasă, era o prostie că plecase. Lucrurile s-ar putea pune în mişcare, informațiile să vină, iar el ar fi trebuit să fie acolo.

— Se pare că este un accident în faţă, spuse şoferul. Pare unul grav. De îndată ce trecem de el, se va elibera.

— Ia-o pe prima ieşire, îi dădu Nick instrucţiuni. Ştiu o scurtătură. Îi strânse mâna. Curând o să fim acolo, iubito.

Leroy merse la pas spre porţile reşedinţei Bassalino, oprindu-se la câţiva metri distanţă.

Unul dintre paznici ieşi din ghereta portarului şi-l privi circumspect.

— Da? îl întrebă paznicul cu mâna aşezată pe pistolul prins la curea.

Cu o mişcare fluidă, Leroy luă o grenadă de mână din geantă, scoase repede cuiul şi o azvârli spre adăpostul

paznicilor, aruncându-se la pământ. Câteva secunde mai târziu, pământul se zgudui din cauza exploziei.

Leroy numără până la cinci, sări în picioare, îşi apucă geanta şi alergă dincolo de flăcări, în grădina reşedinţei. Alergând repede, se deplasă în zigzag printre copaci.

Putea să vadă casa. Uşa din faţă era deschisă, iar bărbaţii ieşeau cu armele scoase. O grămadă de nenorociţi albi şi proşti. Nu ştiau ce-i lovise.

La adăpostul copacilor înalţi, Leroy reuşi să ajungă în spatele casei. Nimeni nu-l observă. Proştii nici măcar nu se gândiseră să dea drumul la câini. Dar chiar dacă o făceau, el era pregătit.

Nevăzut, îşi croi drum până la o fereastră din spate, îi luă mai puţin de un minut să dezgroape firele pe care le îngropase la ultima vizită. Să le conecteze, să monteze temporizatorul. Pregătiri. Ăsta era secretul. Ce plan uimitor de deştept!

„Pune-te în mişcare“, gândi el, „niciodată nu-i prea devreme.“

Începu să se îndepărteze în fugă de casă, numărând repede în gând.

„Zero. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.“

Continuă să alerge.

„Şase. Şapte. Opt. Nouă. Zece.“

BUM! Prima explozie şi, la intervale de cinci secunde, mai multe explozii peste tot în casă, aşa cum plănuise.

Deodată, cu un presentiment rău în adâncul stomacului, simţi că făcuse o greşeală fatală. Îşi dădu seama când văzu perechea de ciobăneşti germani feroce care se îndreptau în direcţia lui.

Geanta lui albastră din pânză. O lăsase pe pământ, lângă fereastra din spate, iar în ea avea friptura proaspătă pe care-o cumpărase să-i facă pe câini fericiţi.

— La dracu'! spuse el.

Fură ultimele cuvinte pe care le mai rosti vreodată.

capitolul 48

Cass Long era singură când văzu ştirile la televizor.

Prima ei reacţie fu aproape de satisfacţie până când se simţi copleşită de toată grozăvia întâmplării, în timp ce camerele de televiziune dintr-un elicopter arătau ruina care fusese odată reşedinţa Bassalino.

Era un dezastru. Incendiile încă mai ardeau, în timp ce poliţia şi pompierii mişunau peste tot. Un şir de victime acoperite cu cearşafuri erau întinse lângă piscină.

— Nu s-a stabilit, spunea crainicul, câte corpuri mai trebuie recuperate din casă. Totuşi, autorităţile sunt sigure că urmează mai multe. Crainicul făcu o pauză în timp ce i se dădeau mai multe informaţii. Se pare că o serie de bombe au fost plasate peste tot în casă, programate să explodeze la intervale scurte. O să ştim mai multe despre asta mai târziu. Proprietarul casei din Miami, Enzio Bassalino, era o figură bine-cunoscută la Chicago la sfârşitul anilor douăzeci, împreună cu contemporanii lui, Al Capone şi Legs Diamond. În ultimii ani, domnul Bassalino a locuit retras în casa lui din Miami împreună cu…

Cass închise televizorul. Pentru o clipă, se uită fix la fotografia lui Margaret atârnată pe perete.

Era momentul să continue munca lui Margaret. Era timpul să iasă în lume şi să încerce să realizeze o parte din planurile lui Margaret.

Cass ştia exact ce să facă.

capitolul 49

Lara avea să-şi amintească întotdeauna teama şi panica acelei după-amiezi petrecute împreună cu Nick. Se aflau la câteva minute de casă, când exploziile începuseră.

— Ce-i asta? întrebase ea temătoare.

Era un zgomot ca un şir de ropote de tunet.

— Dumnezeule! strigase Nick. Mişcă nenorocita de maşină! ţipase el la şofer.

În timp ce se apropiau, văzuseră amândoi fumul şi flăcările venind din casă.

— Opreşte! dăduse Nick instrucţiuni repede. Întoarce maşina şi du-o la aeroport. Repede. Du-o în siguranţă la avion.

Sărind din maşină, Nick alergase spre casă. Era o scenă de coşmar.

— Nick! strigase ea. Ai grijă! O, Doamne! Ai grijă.

El nu o auzise, dispăruse în fum, iar şoferul întorcea deja maşina şi se grăbea în direcţia opusă.

— Nick! striga ea în van. O, Nick, te iubesc!

Şoferul îi urmase instrucţiunile. O dusese la aeroport şi o urcase în avionul spre New York. Era prea amorţită ca să se mai împotrivească.

Când ajunse, se duse direct la apartamentul lui Cass. Rio era deja acolo.

— Ai văzut ştirile? întrebă Cass.

Lara îşi ţinu respiraţia.

— Ce s-a întâmplat exact?

Ştia că era ceva îngrozitor.

— Dukey a dat lovitura, spuse Rio fără emoţie. A pus pe cineva să dea foc reşedinţei lui Bassalino. Au murit cu toţii. Eforturile noastre au fost în van.

— Morţi? întrebă Lara cu un glas lipsit de inflexiuni. Cum ştii asta?

— E la toate posturile de televiziune, spuse Cass, mohorâtă. Nimeni n-a avut vreo şansă. Casa era înconjurată de

explozibil. Era o capcană a morţii.

La puţin timp după asta, Dukey ajunse, fumând un trabuc mare. Le zâmbi tuturor.

— E o sărbătoare, spuse el triumfător. Am făcut-o în stilul meu.

— În stilul *tău?* spuse Rio cu vocea plină de dezgust. Mă faci să vărs.

— Rezultatele, se lăudă el. Asta-i ce contează.

— Nenorocitule! spuse Lara, reţinându-şi lacrimile.

El pufăi din trabuc.

— De ce nu-mi spui *negru* nenorocit – nu este ăsta numele pe care-l folosesc oamenii ca tine?

— Nu ai conştiinţă.

— O, şi crezi că tu ai? Să te culci cu un tip e OK dacă iese ceva. Doar stilul meu e de rahat.

— Stilul tău este crima, sublinie Rio.

— Ei au omorât-o pe Margaret, contracară el.

— Toţi oamenii aceia nevinovaţi… suspină Cass.

— La dracu' cu asta, fato, spuse Dukey. Margaret valora de zece ori mai mult decât oricare dintre ei. Şi lasă-mă să-ţi spun un adevăr din viaţă: nu există oameni nevinovaţi care să aibă legătură cu Bassalino.

Cass scutură din cap.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? Margaret nu ar fi fost de acord cu nimic din toate acestea. Tot ce ar fi vrut era să-i fie continuată munca.

— Fii realistă, Cass. Eu am vrut răzbunare. Şi *am* obţinut-o. Toţi nenorociţii din familia Bassalino morţi. Toţi nenorociţii.

— De unde ştii? întrebă Lara, lipsită de emoţii.

— Deoarece am avut eu grijă de asta, dulceaţă. M-am ocupat bine de asta.

Lara se întoarse în apartamentul ei. Nick era mort, iar ea nu mai putea să plângă. Nu mai avea lacrimi. De ce nu-l avertizase la timp? Era numai vina ei.

Nu ştia ce să facă acum. Totul părea atât de lipsit de speranţă.

Când sună telefonul, fu tentată să nu răspundă; era probabil prinţul Alfredo şi nu s-ar fi descurcat cu el acum.

La cel de-al patrulea apel, se răzgândi. Spuse apatică:

— Bună.

— Prinţesă? Eşti chiar tu? Mulţumesc lui Dumnezeu că ai plecat la timp.

Se simţi inundată de uşurare şi bucurie.

— Nick! Eşti în siguranţă!

— Nu pot vorbi. E totul distrus aici. Sunt cu poliţiştii acum. Dumnezeule, Lara, mama mea, tatăl meu, toată familia mea… se înecă el.

— Lasă-mă să vin înapoi. Vreau să fiu cu tine.

— Nu. O să te sun din nou mâine. Aşteaptă-mă, dragostea mea. Eşti singura pe care o mai am.

— Nick… Am să-ţi spun multe lucruri…

— Nu acum.

— Când?

— Curând, iubito, curând.

*

Nu-i spuse niciodată. Nu reuşi să-şi facă vreodată curaj. El veni s-o ia de la New York şi zburară împreună în California. Câteva zile mai târziu, plecară spre Hawaii, unde se căsătoriră în cadrul unei ceremonii private simple. Singura persoană în care avură încredere fu Beth, întoarsă în siguranţă în comunitatea ei şi fericită să fie din nou alături de fetiţă şi de prietenul ei, Max.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar aşa a fost să fie, îi spuse Lara surorii ei la telefon. Şi nu le spun celorlalţi, adăugă ea sfidător. Lasă-i să afle singuri.

Beth nu-i ţinu prelegeri şi nici n-o judecă.

— Familia Bassalino a fost pedepsită mai mult decât trebuia, spuse ea încet. Sper ca tu şi Nick să vă găsiţi, în sfârşit, fericirea.

— O vom găsi, spuse Lara încrezătoare. O să ne mutăm în Italia s-o luăm de la început. Vrea şi Nick, şi e şi dorinţa mea… O să ne vizitezi când ne stabilim?

— Mai încape îndoială?! replică Beth.

capitolul 50

Bosco Sam şi Dukey K. Williams se întâlniră la grădina zoologică.

— Nu mai trec cu tine pe lângă nenorocitele astea de maimuţe, se plânse Bosco Sam. Încă mai simt miros de urină de maimuţă de fiecare dată când port nenorocita aia de haină.

Dukey izbucni în râs. Bosco Sam se uită la el.

— Deci, ce se întâmplă? Varsă tot, frate, că trebuia să fiu la repetiţie acum două ore. Prostia asta m-a tot reţinut.

— Dukey, băiete, am avut o înţelegere.

— Adevărat. Nimeni nu neagă asta.

Bosco Sam scoase un baton Hershey din buzunarul hainei şi îi desfăcu grijuliu ambalajul.

— Înţelegerea era să uit de cele două sute de mii, iar tu să aranjezi lovitura împotriva lui Bassalino. Nu-i aşa?

Dukey dădu din cap.

— OK, mai merge cu Frank Bassalino, dar cu ceilalţi? Hai, Dukey, pe cine prosteşti?

— Hei, omule, Enzio era cel important. Leroy a făcut o treabă grozavă.

— Lui Leroy Jesus Bauls i-a fost ronţăit fundul de o haită nenorocită de câini sălbatici. N-ar recunoaşte nici mama lui ce-a mai rămas din el. Copoii mi-au arătat fotografii. Am legături *foarte bune* în poliţie.

— Deci?

— Deci umblă vorba că Enzio a fost curăţat *înainte* să sară casa în aer. Cineva l-a împuşcat în inimă și l-a hăcuit cu un cuţit de măcelar, doar de distracţie. Înţelegi treaba?

Dukey îşi umezi buzele.

— Nu, omule, nu înţeleg.

— Angelo Bassalino a dat colţul într-un accident de maşină. Nick Bassalino s-a întors la Los Angeles. Cred că asta te face dator cu încă o sută cincizeci de mii de dolari.

— Nu mă lua cu rahatul ăsta, omule, strigă Dukey furios.

Doar nu vrei să spui…

— O să-ţi spun care-i treaba, îl întrerupse Bosco Sam. Cu dobândă, o să zicem că sunt două sute de mii în cap. Două zile, omule. O să-ţi dau două zile. Şi sunt foarte generos.

— Haide, bălmăji Dukey. Eşti un nenorocit. Nu este drept.

— Drept? Am fost foarte drept cu tine. Nu trebuie să-ţi spun ce-o să se întâmple după aia. Îţi dau două zile, sunt generos.

— Grăsan nenorocit! exclamă Dukey. Ticălosule, o să-ţi primeşti banii înapoi.

Bosco Sam dădu din cap.

— Sigur că da, Dukey, băiete. Bani gheaţă. Şi-i vreau până diseară la şase. Brusc, aruncă restul de ciocolată în gură şi se îndepărtă.

Dukey începu să transpire.

N-avea cum să facă rost de două sute de mii până la ora şase. N-avea cum.

capitolul 51

— Bărbatul care vine la tine cu ea scoasă poate vrea să ţi-o tragă, dar vrea să lucreze alături de tine? Vrea să te vadă plătită la fel ca el pentru aceeaşi muncă prestată? Hei, ce zici de bărbatul de pe stradă care te dezbracă din priviri şi se laudă în faţa prietenilor lui că ţi-a tras-o. Este el egalul tău, draga mea? Ei bine? EI BINE?

Mulţimea de femei, căreia i se alăturaseră şi câţiva bărbaţi la festivalul rock, îşi strigară acordul faţă de ea.

— Hei, surori, vreţi să fiţi exploatate pentru vecie de o turmă de porci? Porci bătrâni cu vederi rasiste, şoviniste, învechite, demodate, asupra oricărui lucru care le afectează pe femeile Americii din zilele noastre?

— Pentru ei nu suntem decât nişte bucăţele bune. Arătăm drăguţ, avem copii, dar „dragă, stai acasă, aşa că mai bine ai tăcea din gură“,

Rio Java le vorbea unor grupuri de rockeri. Cu părul ei purpuriu, înfoiat, şi cu machiajul intens chiar arăta ca o stea rock.

Într-un an devenise la fel de dedicată cauzei şi de activă cum fusese şi Margaret. Iar cei care-o urmau erau la fel de mulţi. De fapt, atrăsese mult mai mulţi suporteri decât Margaret, deoarece chiar şi ciudaţii o plăceau.

— Într-o zi o să devin preşedinte, spunea ea oricui o asculta. Şi o să demasc toată şleahta coruptă care reprezintă politica.

— Pentru început, le spuse prietenilor ei, o să-l demasc pe nenorocitul acela de Larry Bolding. N-o să mai alerge după *nimic* când o să termin cu el.

Larry Bolding, fostul ei iubit, politicianul cu imagine imaculată, cu soţie blondă şi elegantă şi doi copilaşi perfecţi, îşi depusese candidatura pentru preşedinţie.

Rio îşi ridică ambele braţe deasupra capului cu păr purpuriu şi-şi strânse pumnii.

— Faceţi grevă, surorilor! strigă ea. Faceţi grevă! O să

primim ce dorim. O să fim EGALE în toate aspectele.

Mulţimea fluieră şi strigă aprobator.

Rio simţi cum o loveşte glonţul. Rămase nemişcată. Zâmbi. Iar mulţimea se împrăştie, fluierând, tropăind şi ţipând.

— Faceţi grevă! reuşi Rio să mai spună. Apoi, sângele îi inundă gâtul şi gura într-o ultimă răsuflare aducătoare de moarte.

capitolul 52

Casa din Connecticut putea fi vizitată numai dacă treceai de porţile electrice şi apoi erai verificat de doi paznici în uniformă cu pistoalele înfipte lejer la brâu.

Dickson Grade trecu uşor de control. Era un bărbat îmbrăcat la patru ace, într-un costum business negru. Purta ochelari fără rame deasupra ochilor mici şi căprui, iar părul îi era pieptănat îngrijit spre spate.

Se apropie de casa mare, ţinând strâns sub braţ o servietă subţire de piele.

O cameristă în uniformă răspunse la uşă.

— Bună ziua, domnule Grade, spuse ea respectuoasă. Domnul Bolding este afară, la piscină.

Dickson Grade dădu din cap, făcându-şi drum prin casă spre un patio care ducea la o piscină de dimensiunile uneia olimpice.

Susan Bolding îl salută. Era o femeie foarte frumoasă, cu păr blond drept, tras bine spre spate într-un coc franţuzesc. Trupul ei cu forme elegante era ascuns sub o bluză largă de mătase şi pantaloni albi bine croiţi.

— Bună, Dick. Ea zâmbi, sărutându-l uşor pe obraz. Ce să-ţi aduc? O băutură? Ceai? Cafea?

Dickson zâmbi politicos; o găsea pe soţia lui Larry Bolding extrem de atrăgătoare, dar, când erai asistentul personal al lui Larry Bolding, lăsai deoparte astfel de gânduri şi nu făceai nimic în privinţa lor.

— Cafea, te rog, Susan. Unde-i Larry?

— Explorează atent grădina în căutarea buruienilor, cred. La drept vorbind, duminica este singura zi când are timp să se relaxeze. Şi ştii cât de mult îi place grădina.

— O să-l găsesc.

Dickson merse pe o potecă laterală până când îl descoperi pe Larry Bolding jucând softball pe iarbă cu copiii lui.

Se salutară şi apoi Larry îi trimise pe copii s-o caute pe

mama lor. Era înalt, bine făcut, cu puţin peste patruzeci de ani. Constituţia slabă, dar atrăgătoare se combina foarte bine cu o voce adâncă, masculină şi cu strângerea de mână fermă a politicianului.

— Totul este sub control, spuse Dickson. O operaţiune perfectă.

Larry Bolding privi în jur ca să se asigure că erau singuri.

— Este… moartă? întrebă cu voce joasă.

Dickson dădu din cap.

— Şi nu există nimic care să ne lege de ea. Eşti în siguranţă. O, şi restul va fi rezolvat, oamenii potriviţi se vor ocupa de efectele ei personale.

Larry Bolding oftă şi-l bătu pe Dickson pe umăr.

— A fost singura posibilitate, nu-i aşa? întrebă el.

Dickson Grade dădu din cap afirmativ.

— Singura posibilitate.

[1] Porneşte/Opreşte

[2] Şef de sală

[3] Copiii (în lb. italiană, în orig.)

[4] Scoală-te… stai pe scenă… ca o maşină de sex.

[5] Scoală-te - adună-te - exact, iubito.

[6] Este o lume a bărbaţilor.

[7] La dracu'! (în lb. italiană, în orig.)

[8] Joc de cuvinte, *Peaches* traducându-se prin „piersici“, dar fiind în acelaşi timp şi porecla prietenului protagonistei (n.tr.)

[9] Sex oral într-o maşină în mişcare, Tigru şi Prinţul Californiei

[10] Bună, mamă. (în lb. italiană, în orig.)

[11] Gata! (în lb. italiană, în orig.)